EMILY HENRY

Çoksatan *Kış Yaza Kavuşunca* Kitabının Yazarından

GOODREADS YILIN EN İYİ AŞK ROMANI

TATİLDE TANIŞTIĞIMIZ İNSANLAR

"Mükemmel bir yaz kaçamağı!" —JODI PICOULT



Epsilon

Önsöz

Beş Yaz Önce

Tatilde kim olmak istersen o olabilirsin.

İyi bir kitap veya müthiş bir elbise gibi tatil de insanı dönüştürür.

Günlük hayatta radyodaki şarkıya eşlik etmeye çekiniyor olabilirsin ama tatilde pırıl pırıl bir verandada, doğru müzik grubunun doğru şarkısını bulursan çılgınca dans edersin.

Tatilde saçın değişir. Sudan mıdır, sabundan mıdır bilinmez. Hatta saçını yıkamaya, taramaya zahmet bile etmezsin, tuzlu okyanus suyu onu zaten yeterince güzelleştirmiştir. *Belki bunu evde de sürdürebilirim*, dersin. *Belki saçını taramayan, terli terli gezen ve her yerinin kum dolu olmasını umursamayan biri olmaya devam edebilirim.*

Tatilde yabancılarla sohbet edersin ve onlara içini dökersin. Sohbet ters gitse dahi endişeye gerek yoktur. Onları bir daha görmeyeceksin ki!

Kim olmak istersen o olursun. Ne yapmak istersen onu yaparsın.

Pekâlâ, belki her istediğini yapman mümkün olmayabilir. Bazen hava şartları elverişli olmaz, şimdiki gibi. O zaman tıpkı benim yaptığım gibi yağmurun dinmesini beklerken kendini oyalayacak bir şeyler bulursun.

Banyodan çıkarken duraksadım. Bunun bir nedeni, henüz tamamlanmamış oyun planımın üstünde çalışıyor olmamdı. Yine de en önemli sebep, yapış yapış zeminde kaybolan sandaletimdi. Teoride burayı sevmemem için bir sebep olmasa da leş gibi zeminle temas ettiği an ayağıma tehlikeli bakteri ve virüslerden bir karışım yapıştığına emindim.

Seke seke sandaletimin yanına gidip ayak parmaklarımı ince, turuncu bantların arasına soktum ve dönüp bardaki manzarayı izlemeye başladım: yapış yapış vücutlar, pervaneler, aralık duran kapı. Köşedeki neon ışıklı müzik kutusunda çalan The Flamingos'un "I Only Have Eyes for You" şarkısı.

Bir tatil kasabasında, yerel bir bardaydık. Yazlık elbiseli ve çiçekli gömlekli kimse yoktu, ne yazık ki tropik meyve aromalı kokteyller de.

Fırtına olmasaydı kasabadaki son gecemi başka bir yerde geçirirdim. Tüm hafta durmadan yağmur yağdı ve şimşekler çaktı. Doğal olarak beyaz kumlu plaj ve parlak jet ski hayallerim de suya düştü. Ben de kalan günlerimi diğer mutsuz tatilciler gibi pina kolada içip turistik yerlerde kazıklanarak geçirdim.

Ancak bu akşam mahşeri kalabalığa, uzun uzun beklemeye ve karılarının omzu üstünden bana göz kırpan yaşlı amcalara maruz kalmak istemedim. Böylece kendimi burada buldum.

İsmi yalnızca BAR olan yapışkan zeminli bir barda avımı inceliyordum.

BAR'ın barında bir köşede oturuyordu. Benim yaşlarımda, yirmilerinde, uzun boylu, geniş omuzlu, kumral bir adamdı. Gerçi öyle kambur duruyordu ki son iki özelliği ilk bakışta anlaşılmıyordu. Kafasını telefonuna eğmişti, pür dikkat okuduğu ekranı kaydırırken dudağını ısırıyordu.

Mahşer yeri gibi değilse de mekân kalabalık ve gürültülüydü. Müzik kutusunda ellilerden bir parça çalıyordu, televizyondaki spiker hava durumunda rekor kıracak sağanak yağıştan bahsediyordu ve adamın biri kahkaha atıp duruyordu. Barın öbür ucunda sarı saçlı bir kadınla sohbet eden barmen ara sıra elini masaya vurarak ciddiyetini vurguluyordu.

Herkes fırtınadan dolayı huzursuzdu ve ucuz bira sayesinde oldukça gürültücüydü.

Ne var ki kumral adam sessizliğiyle ortama ters düşüyordu. Aslına bakılırsa buraya ait olmadığı belliydi. Kırk derecelik hava ve yüzde bir milyon neme rağmen uzun kollu gömlek ve lacivert pantolon giymişti, üzerinde bir bronzluk, neşe veya canlılık emaresi yoktu.

Bingo.

Sarı saç tutamını yüzümden geriye çekip ona yaklaştım. Ben ona yaklaşırken telefondan başını kaldırmadı. Ekranda kalın harflerle yazılmış başlığı gördüm: **YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM.**

Barda kitap okuyordu.

Bara yaslanıp ona döndüm. "Selam, yakışıklı."

Ela gözlerine bomboş bir ifade yerleşti. "Merhaba?"

"Buraya sık sık gelir misin?"

Bir süre beni inceleyip cevap aradı. "Hayır," dedi sonunda. "Burada oturmuyorum."

"Ya," dedim ama sözümü kesip devam etti.

"Fark etmez zaten. Hasta bir kedim var, ona bakmam lazım. Dışarı çok sık çıkamıyorum."

Her kelimesinde kaşlarım daha da çatılarak, "Başın sağ olsun," dedim. "Tüm bunların üstüne bir de yas tutmak çok zor."

Kaşları çatıldı. "Ne yası?"

Elimle kıyafetini işaret ettim. "Buraya cenaze için gelmedin mi?"

Dişlerini sıktı. "Hayır."

"Neden geldin o zaman?"

"Arkadaşım için," deyip gözlerini telefonuna çevirdi.

"Burada mı yaşıyor?"

"Beni buraya getirdi. Tatile." Son kelimelerdeki ton biraz mutsuzdu.

Gözlerimi devirdim. "Hadi canım! Kedinden uzağa, sadece ve sadece eğlenmek için? Böylelerine arkadaş mı denir?"

"Her geçen saniye denmeyeceğinden daha emin oluyorum," dedi bana bakmadan.

Ketum davranmasına rağmen vazgeçmedim. "O zaman arkadaşın nasıl biri? Çekici mi, zeki mi, zengin mi?"

Okumayı bırakmadan "Kısa boylu," dedi. "Geveze. Çenesi durmaz, döke saça içki içer, sevgili seçimi berbattır, meslek kurslarının kamu spotlarına ağlar. Hani çocuk annesinin geç saatlere kadar bilgisayarı başında çalıştığını görüp o uyuyakalınca üzerine battaniye örtüyordu ve gururla gülümsüyordu ya. Başka... Şey, salmonella kokulu salaş barlara bayılır. Burada şişe bira içmeye bile korkuyorum, internette burası hakkında yaptıkları yorumları gördün mü?"

Kollarımı kavuşturup, "Şaka mı bu?" diye sordum.

"Tabii salmonella kokmaz ama evet Poppy, kısa boylusun."

Rol yapmayı bırakıp, "Alex!" diye bağırdım. "Yardım etmeye çalışıyorum şurada."

Kolunu ovuşturdu. "Nasıl yani?"

"Sarah kalbini kırmış olabilir ama aş artık bunu. Barda yanına çekici bir kız yaklaştığı zaman mendebur kedinle olan gönül bağın anlatmaktan kaçınman gereken ilk konu."

"Bir kere Flannery O'Connor mendebur falan değil, yalnızca utangaç."

"Tüm kötülüklerin anası o kedi."

"Seni sevmiyor. Köpek olduğunu sanıyor herhalde."

"Sadece onu sevmek istemiştim. Sevilmek istemeyen evcil hayvan olur mu?"

"Sevilmek istiyor ama sen ona aç kurt gibi yanaşıyorsun."

"Hiç de öyle yapmıyorum."

"Poppy, her şeye aç kurtlar gibi yanaşıyorsun sen."

Barmen tuvalete gitmeden önce ısmarladığım içeceği getirip, "Hanımefendi?" dedi. "Margaritanız." Buzlu bardak önüme gelir gelmez susuzluğumu fark edip içkimi döke saça içtim. Bardağı öyle hızlı ve tecrübeli bir şekilde savurmuştum ki Alex koluna içki dökülmesin diye kolunu çekti.

"Gördün mü, kurt gibisin," dedi Alex sakin, ciddi bir sesle. Genelde bu tonda konuşsa da bazı olağanüstü gecelerde Ucube Alex onu ele geçirirdi ve onu karaoke mikrofonu elinde sere serpe yatmış ağlar gibi şarkı söylerken izleme şansı bulurdum, o zamanlar kumral saçları darmadağın olurdu ve kırış kırış gömleği pantolonundan sarkardı. Bu teorik bir örnek olsa da bir kez kelimesi kelimesine yaşanmıştı.

Alex Nilsen kontrollü bir deney gibiydi. Uzun boylu, iri yarı ve kambur duruşluydu, (Çok kaygılı dul bir adamın en büyük çocuğu olduğu için) içten içe bastırılmışlık (Akademiye olan tutkusunun tam tersi yönde, dini tutuculukla yetiştirildiğinden) doluydu ve bugüne dek gördüğüm en tuhaf, içten içe şapşal ve fazlaca yumuşak kalpli insandı.

Margaritamı yudumlayıp keyifle iç çektim.

Alex, "İnsan bedeninde bir köpek," deyip telefonuna geri döndü.

Bir yudum daha alıp, "Bu arada bu margaritanın nere-

deyse yüzde doksanı tekila. İnternet yorumcularına kapak olsun. Ayrıca hiç de salmonella kokmuyor," dedim. Biraz daha içip yanındaki tabureye oturdum, dizlerimiz birbirine değdi. Birlikteyken hep böyle otururduk: Üstü bara, uzun bacakları bana dönük olurdu, sanki benim için gizli bir kapısı vardı. Bu kapı herkesin bildiği çekingen, somurtkan Alex Nilsen'e değil, Ucubeye açılırdı. Her ne kadar uçaktan ve kendi yastığı dışında bir yastığa baş koymaktan korksa da yıllardır benimle tatile çıkan Alex'e.

Mesela Alex barmenlerle yakın olmayı sevmese de ben bunu sevdiğim için bar taburesinde otururduk. Bir seferinde orada oturduğu zaman barmenle kuracağı göz teması miktarını ayarlayamadığından şikâyet etmişti.

En yakın arkadaşım Alex Nilsen'i her şeyiyle sevsem ve onu mutlu görmek istesem de sevgililerine, özellikle de Sarah'ya hiç ısınamadım. Şu son kalp yangını onu keşiş hayatına sürüklemeden müdahale etmem gerektiğini biliyordum. O da benim için aynısını yapardı, daha önce yaptı da.

"O zaman," dedim, "Baştan alalım mı? Ben bardaki seksi yabancı olacağım, sen de kedinden bahsetmeden beni tavlayacaksın. Yakında seni flört piyasasına yeniden çıkarırız."

Yüzünde alaycı bir gülüşle başını telefondan kaldırdı. "Merhaba yakışıklı, diye muhabbet açan bir yabancıyı kastediyorsan seksilik anlayışımız çok farklı."

Taburemde döndüm, dönerken dizlerimiz yine değdi. Flörtöz bir tebessümle, "Bir yerin acıdı mı?" dedim. "Cennetten düşerken yani."

Başını sallayıp, "Poppy, şunu bilmelisin ki," dedi, "birini bulmayı becersem de senin buna hiçbir katkın olmayacak."

Ayağa kalkıp içkimi diktim ve kadehi bara vurdum. "Gidelim mi?"

Hayretle, "Aşkta nasıl benden daha başarılı olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çok basit. Standartlarım düşük. Aramıza kara kedi gibi girecek Flannery O'Connor da yok. Bara gidince tüm vaktimi internet yorumlarını okuyup BENİ RAHAT BIRAKIN sinyali vermekle geçirmiyorum. Bazı açılardan da bayağı güzel sayılırım."

Ayağa kalkıp bara cüzdanından çıkardığı yirmiliği bıraktı. Neden bilmem, Alex hep nakit para taşır. En az üç kere nedenini sordum, her seferinde cevapladı. Ne yazık ki hâlâ nedenini bilmiyorum çünkü cevaplar ya çok sıkıcı ya da aklımda tutamayacağım kadar komplikeydi.

"Bunlar tam bir ucube olduğun gerçeğini değiştirmez," dedi.

"Beni seviyorsun," diye karşılık verdim.

Kolunu omzuma atıp bana baktı ve yüzünde hafif bir tebessümle, "Biliyorum," dedi.

Ona sırıtarak, "Ben de seni seviyorum," dedim.

Yüzündeki gülümsemenin genişlemesini engellemeye çalışarak, "Bunu da biliyorum," dedi.

Tekila uykumu getirip beni uyuşturmuştu, bu yüzden kapıya giderken ona yaslandım. "Güzel tatildi."

Soğuk yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken, "Hem de en güzeli," dedi. Kolunu bana biraz daha doladı.

Ağır, nemli gecede vızıldayan sivrisinekler ve şimşekten titreyen palmiyelerin arasında yürürken, "Yağmur bile keyfimi kaçırmadı," dedim.

"İyi bile oldu," dedi Alex. Sel basan yolda kiralık kırmızı arabamıza ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken kolunu bana dolayıp şemsiye görevi gördü. Nihayet vardığımızda kapımı açtıktan sonra şoför koltuğuna atladı.

Alex motoru çalıştırınca klima buz gibi havayı ıslak kıyafetlerimize üfledi. Otoparktan çıkıp kiraladığımız evimize doğru yola koyulduk.

"Aklıma ne geldi," dedi. "Barda bloğun için fotoğraf çekmedik."

Önce gülsem de sonradan ciddi olduğunu fark ettim. "Alex, hiçbir takipçimin BAR'ın resmini görmeyi hatta adını duymayı isteyeceğini sanmam."

Omuzlarını silkti. "Bence fena değildi."

"Salmonella kokuyor demedin mi?"

"O hariç." Sinyal verip palmiyeli dar sokağımıza girdik. "Aslında bu hafta hiç işe yarar bir fotoğraf çekemedim."

Alex kaşlarını çatıp alnını ovuşturdu.

"Senin çektiklerin hariç tabii," diye ekledim. Alex'in sosyal medyada paylaşmam için çektiği fotoğrafların hepsi rezaletti. Yine de onları çekmesi bile beni mutlu etti ve hatta içlerinden en yüzüne bakılır olanını paylaştım. Kara bulutlar sanki cadıymışım gibi tepemde toplanmışsa da azından mutlu görünüyordum.

O fotoğrafa bakınca Alex'in bana ne dediği, benim ona ne cevap verdiğim aklıma gelmiyordu ama yaz tatillerimizi düşünürken içime yayılan sıcaklığı hissediyordum.

O mutluluk çarpması, hayatın anlamını çözdüğünü sanmak: güzel bir yerde, sevdiğin birinin yanında olmak.

Paylaşım yaparken bunları da yazmaya çalışmıştım ama açıklamak çok zordu.

Genelde paylaşımlarım düşük bütçeli tatillerdi, ama deniz tatilini takip eden yüz bin kişi varsa onlara deniz tatili sunmak gerekirdi tabii.

Geçen hafta Sanibel Adası sahilinde yaklaşık kırk dakika geçirdik. Geri kalanında barlara ve restoranlara, kitapçılara, antikacılara tıkıldık, üstelik zamanımızın hatırı sayılır bir kısmını bungalovda patlamış mısır eşliğinde şimşek izleyerek geçirdik. Bronzlaşmadık, tropik balıkları göremedik, şnorkelle yüzemedik. Kanepede oturup *Alacakaranlık Kuşağı* maratonu yaptık.

Bazı yerler her mevsim muhteşemdir ama burası öyle bir yer değildi.

"Hey," dedi Alex park ederken.

"Ne oldu?"

"Birlikte bir fotoğraf çekinelim."

"Fotoğraf çektirmekten nefret etmiyor musun?" Bu huyu bana her zaman anlaşılmaz gelmişti, özellikle ne kadar yakışıklı olduğunu hesaba katarsak.

"Ediyorum ama hava kararıyor ve bugünden anı kalsın istiyorum."

"Peki. Haydi çekinelim."

Telefonuma uzandım ama o kendisininkini çıkarmıştı bile. Telefonunu çevirip arka kamerasını açtı. "Ne yapıyorsun?" deyip telefona uzandım. "*Selfie* modu ne güne duruyor, ihtiyar?"

Telefonu kaçırıp gülerek, "Olmaz!" dedi. "Blogun için değil bu, güzel görünmemize gerek yok. Kendimiz gibi görünsek yeter. *Selfie* modunda çekineceğimize hiç çekinmeyelim."

"Yüz dismorfin varsa doktora git," dedim.

"Senin için bin tane fotoğraf çektim, Poppy. Bu da benim istediğim gibi olsun."

"Peki, tamam." Ben eğilip onun göğsüne yaslandım, o da başını eğerek boy farkımızı kapatmaya çalıştı.

"Bir... İki..." Üç demeden flaş patladı.

"Seni canavar!" diye bağırdım.

Telefonu çevirip resme baktı. "Eyvah! Hakikaten de canavarım."

Resimde hayalet gibi suratlarımızı görünce kahkaha attım. Onun saçı diken diken olmuş, benimki inek yalamış gibi şakaklarıma yapışmıştı. Benim gözlerim kapalıydı, onunkiler de şişmişti. "Hem bu kadar bulanık hem de çirkin çıkmayı nasıl becerdik?"

Gülerek başını koltuğun başlığına yasladı. "Peki, siliyorum."

"Olmaz!" Telefonu elinden kapmaya çalıştım. Dirense de ısrar ettim. "Amacımız bu değil miydi, Alex? Tatili olduğu gibi hatırlamak. Olduğumuz gibi görünmek."

Gülümsemesi her zamanki gibi belli belirsizdi. "Poppy, gerçekte o fotoğrafa hiç benzemiyorsun."

"Sen de."

Uzun bir an boyunca sustuk. Anlaştığımıza göre konuşacak bir şey yoktu.

"Önümüzdeki yıl," dedi Alex, "Soğuk ve kuru bir yerlere gidelim."

"Tamam," dedim sırıtarak. "Soğuk bir yere gideriz."

1

Bu Yaz

Swapna gri masasının başından, "Poppy, senin bir fikrin var mı?" dedi.

Rest+Relaxation* imparatorluğunun hayırsever imparatoriçesi Swapna Bakshi-Highsmith derginin bu iki ana değerinden hiçbirine uymuyordu.

Swapna en son üç yıl önce, sekiz buçuk aylık hamileyken doktor zoruyla dinlenmişti. Onda bile tüm vaktini göbeğine koyduğu laptoptan ofisle görüntülü konuşarak geçirmişti, bu yüzden o zaman da pek gevşediğini sanmıyordum. Ona dair her şey keskin, kararlı ve profesyoneldi: geriye doğru taradığı bob kesim saçından Alexander Wang ayakkabılarına dek.

Göz kalemi taşı delecek kadar keskindi, zümrüt yeşili gözleri ise o taşı paramparça edene kadar ezebilirdi. "Poppy? Duyuyor musun?"

Sıçradım. Boğazımı temizleyip masaya doğru eğildim. Bu aralar sık sık bu duruma düşüyordum. Ofise haftada bir gelmem yetiyordu, o zamanın yarısını da -özellikle dosta güven, düşmana korku veren patronun önünde- matematik dersinde sıkılan çocuklar gibi uzaklara dalarak geçirmem hiç hoş değildi.

---

* (İng.) Dinlenme + Rahatlama (ç.n.)

Önümdeki not defterine baktım. Eskiden cuma toplantılarına hevesle karaladığım onlarca fikri de beraberimde getirirdim. Diğer ülkelerdeki fazla bilinmeyen festivaller, kızartma tatlılarıyla meşhur yerel restoranlar, Güney Amerika'daki doğa harikası plajlar, Yeni Zelanda'nın yıldızı parlayan bağları gibi şeyler olurdu bunlar.

Bu fikirleri sanki tecrübe etmeyi umduğum her deneyim bedenime sığmayacak, dallarını uzatmak isteyen bir ağaçmış gibi panikle yazardım. Toplantıdan önce üç günü Google'da hiç gitmediğim yerlerin resimlerini açlığa benzer bir hisle inceleyerek geçirirdim.

Ama bugün yaptığım tek şey on dakikada birkaç ülke listelemekti.

Ülke, şehir bile değil.

Swapna bana bakıp benden önümüzdeki yazın büyük macerasını anons etmemi beklerken ben defterdeki Brezilya sözcüğünü inceliyordum.

Brezilya en büyük beşinci ülkeydi. Brezilya dünyanın alanının yüzde 5,6'sını kaplıyordu. Bu durumda Brezilya deyip geçmek imkânsızdı, en azından bir bölgesini seçmek gerekiyordu.

Bir sonraki sayfayı inceliyormuş gibi yaptım. Kâğıt boştu. İş arkadaşım Garrett bana doğru eğilip sayfayı okumaya çalışınca defteri kapatıp, "Saint Petersburg," dedim.

Swapna tek kaşını kaldırdı ve masanın başında ileri geri gidip geldi. "Saint Petersburg'u üç sene önce yaz sayımızda işledik. Beyaz Geceler kutlamasıydı, hatırlamıyor musun?"

"Amsterdam?" dedi Garrett.

"Amsterdam bahar şehri," dedi Swapna sinirli bir tonla. "Amsterdam'a gidip laleleri işlememek olmaz."

Söylenene göre yetmiş beş ülke gezmiş, çoğuna da iki kez gitmiş.

Düşünürken telefonunu avucuna vurdu. "Hem Amsterdam... fazla popüler."

Swapna bir şey popüler oldu mu onun modasının geçtiğini düşünürdü. Zamanın ruhu Polonya'nın Torun şehrine doğru akıyorsa Torun on sene boyunca rafa kaldırılmalıydı. Ofiste her bölmenin duvarına asılı bir R+R'da yer almayacak yerler listesi vardı. (Torun listede değildi.) Aslında Swapna'nın koltuğunun altında özel tasarım laptop çantasıyla listeden bir şehri silmek için içeri girmesi ofisin en büyük heyecan unsuruydu.

Herkes nefesini tutup R+R yasağından hangi şehrin kurtulduğunu tahmin etmeye çalışırdı ve o ofisten çıkar çıkmaz listeye en yakın kişi gidip üstü çizili şehri okur ve herkese fısıldardı. Sessizce kutlanan bir olaydı bu.

Geçen sene Paris listeden çıkınca biri şampanya patlamıştı ve Garrett masasındaki çekmecede belli ki bugünler için sakladığı kırmızı bereyi takmıştı. Gerçi Swapna'nın kapısı her gıcırdadığında hemen beresini çıkarmaya yeltenmişti ve günün sonunda bu işten alnının akıyla çıktığını sanmıştı, ta ki akşam çıkarken Swapna masasına uğrayıp, "Au revoir*, Garrett," diyene dek.

Garrett'ın yüzü beresiyle aynı renge bürünmüştü. Bence Swapna sadece şaka yapmak istemişti ama Garrett'ın özgüveni o günden sonra eskisi gibi olmadı.

Garrett Amsterdam'ın fazla popüler olduğunu duyunca yüzü eski bere kırmızısını da geçip pancar moruna döndü.

Bir başkası Cozumel'i, bir diğeri Las Vegas'ı önerdi. Swapna biraz düşünüp, "Vegas eğlenceli olabilir," dedi ve bana döndü: "Poppy, sence Vegas olur mu?"

"Kesinlikle olabilir."

Garrett çizgi film faresi sesiyle, "Santorini," dedi.

Swapna'nın, "Santorini çok güzel, tabii," demesiyle Garrett tuttuğu nefesini saldı. "Ama bize daha ilham verici bir yer lazım."

---

* (Fr.) Hoşça kal, görüşürüz anlamında veda sözü (e.n.)

Bana dik dik bakmaya başladı. Bunun nedenini biliyordum. Baş yazıyı benim yazmamı istiyordu. Buraya gelme sebebim zaten buydu.

Midem kasıldı. "Pazartesiye kadar bir fikir bulacağım," dedim.

Başını salladı. Yanımdaki sandalyede Garrett'ın omuzları düştü. Erkek arkadaşıyla bedava bir Santorini tatili için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Hangi gezi yazarı, hatta hangi insan evladı bunu istemezdi ki zaten?

Ben de istemeliydim aslında.

Ona merak etme, demek isterdim. Swapna istediği ilhamı benden alamayacak.

Uzun süredir ilham bana uğramamıştı zaten.

Rachel roze şarap kadehini kafenin mermer masasından kaldırıp, "Bence Santorini'de ısrarcı ol," dedi. Bu leziz şarabı bağlantıları sayesinde bedavaya içiyorduk.

Rachel Krohn: Moda *Bloggeri*, Fransız Bulldogsever, doğma büyüme Batı yakalı (ama Ohio'lu olmamı sempatik buluyormuş gibi davranacak biri değildi. Oranın varlığından dahi haberi yoktu muhtemelen.) ve birinci kalite en yakın arkadaş.

Sahip olduğu tüm son model beyaz eşyalara rağmen bulaşıklarını sırf bu iş onu rahatlattığı için elde yıkardı, bunu yaparken de bir karış topuklu ayakkabı giyerdi çünkü ona göre düz ayakkabı sadece ata binmek ve bahçeyle uğraşmak için giyilirdi. Tabii uygun topuklu botlar bulunmadığı sürece.

Rachel New York'ta edindiğim ilk arkadaşımdı. Kendisi bir sosyal medya fenomeniydi (yani güzel mermer makyaj masasında makyaj yapması için birtakım markalar ona para ödüyordu.) ve daha önce hiçbir İnternet Ünlüsüyle ar-

kadaşlık etmediysem de bunun güzel yönlerini keşfettim. (Yani sandviçlerimizin fotoğrafını çekmek için uzun uzun uğraşmak bir utanç meselesi olmaktan çıkıyordu.) Şu an oturduğumuz Dumbo şarap evindeki üçüncü buluşmamızda bana tüm fotoğraflarını salı günleri çekip bitirdiğini söyleyene dek Rachel'la fazla ortak noktamız olmadığını düşünüyordum. Tüm gittiği yerlerde saçını ve makyajını değiştirip işini bitiriyormuş ve haftanın kalanını yazı yazıp köpek barınakları için sosyal medya kampanyası yaparak geçiriyormuş.

Bu işi hem kendisi ve hayatı hem de iki (tıbbi bakıma muhtaç) köpeği çok fotojenik olduğu için bulmuştu.

Ben ise gezilerim işe dönüştüğünde sosyal medyada yer almaya başladım. Aynı yere farklı yollardan geldik. Gerçi o Yukarı Batı yakasında, ben ise Aşağı Batı yakasındaydım ama ikimiz de canlı reklam panolarıydık.

Söylediklerini düşünürken köpüklü şaraptan büyük bir yudum aldım. Santorini'ye hiç gitmemiştim ve ailemin eşya dolu evindeki bir saklama kabında alakasız eşyalarla birlikte sakladığım üniversitedeyken yaptığım tatil hedefleri listesinde Santorini en baştaydı. O tertemiz, beyaz badanalı evler ve masmavi deniz Ohio'daki evimle taban tabana zıttı.

Sonunda, "Olmaz," dedim. "Garrett kıskançlıktan çatlar."

"Hiç kafam almıyor. Tatile gidecek bir yer seçmek ne kadar zor olabilir, Pop? Parasını da sen vermiyorsun ki. Bir yer seçip git. Sonra başka bir yer seç. Bu işler böyle olur."

"O kadar kolay değil."

Elini sallayıp, "Tabii, tabii," dedi. "Patronun iham verici bir tatil istiyor, biliyorum ama R+R'ın parasıyla güzel bir yerlere gittin mi ilham zaten gelir. Şu hayatta muhteşem bir tatil yapma şansı olan biri varsa o da masrafları şirkete ödeten bir gazetecidir. Eğer sen bile ilham veren bir tatile gidemiyorsan biz faniler ne yapalım?"

Şarküteri tabağından bir parça peynir alırken omzumu silktim. "Belki anlamı bu."

Koyu kaşlarının tekini kaldırdı. "Ne anlamı var?"

Ben, "İşte bu!" deyince bana iğrenerek baktı.

"Böyle sevimli ve uçarı olma," dedi soğuk bir sesle. Swapna Bakshi-Highsmith için moda neyse Rachel Krohn'a göre sevimli ve uçarı oydu. Rachel, saçının, makyajının, kıyafetlerinin, dairesinin ve sosyal medya hesaplarının hafif puslu estetiğine bakmaksızın oldukça pragmatik birisiydi. Onun gözünde halka mal olmuş bir hayat, diğerleri gibi bir meslekti. Bu işi yarı şöhretin sarhoşluğundan değil, ekmeğini (peynirini, şarabını, makyajını, kıyafetini ve sponsorlardan gelen diğer hediyeleri) kazanmak için yapıyordu. Her ayın sonunda en çirkin, rötuşlanmamış fotoğraflarını;

BU, SİZİ GERÇEKDIŞI BİR HAYATA ÖZENDİRMEK İÇİN TASARLANMIŞ BİR SOSYAL MEDYA HESABIDIR. BUNUN İÇİN BANA PARA ÖDÜYORLAR.

başlığıyla paylaşırdı.

Evet, kendisi güzel sanatlar mezunuydu.

Üstelik bu tür sözde performans sanatı teşebbüsleri onun popülaritesini azaltmıyordu. Her ayın son günü şehirde olursam, onu yağan takipçi ve beğenilerine gözlerini devirirken izleyebilmek için bir buluşma ayarlamaya çalışırdım. Telefona gelen bildirimlere bakıp şöyle şeyler derdi: "Dinle bak! 'Rachel Krohn çok cesur ve gerçek. Keşke annem olsaydı.' Onlara beni tanımadıklarını söylüyorum ve hâlâ anlamıyorlar!"

Toz pembe gözlüklere de melankoliye de tahammülü yoktu.

"Sevimli değilim. Hele uçarı, hiç değilim."

Kaşı daha da kalktı. "Emin misin? İkisine de yatkınsın, hayatım."

Gözlerimi devirdim. "Sadece kısa boylu olduğumu ve cırtlak renkler giydiğimi ima ediyorsun."

"Hayır, yalnızca minyonsun ve canlı desenler giyiyorsun. Stilin 1960'lar Paris'indeki bir fırıncının köyde bisikletle gezip ekmek dağıtırken, 'Bonjour, le monde*' diyen kızını andırıyor."

Konuyu toparlamak için, "Neyse," dedim. "Yani bu kadar pahalı bir tatile gitmenin ne faydası var? Dünyada böyle bir tatile gidebilecek vakti ve parası olan kırk iki kişiye ilham kaynağı mı olacağım?"

Düşünürken yüz ifadesi yumuşadı. "En başta, insanlar zaten R+R yazılarını kılavuz edinmiyor. Onlara gidilecek yüz yeri gösteriyorsunuz, içinden üç tanesini seçiyorlar. Ayrıca insanlar tatil dergilerinde cennet gibi tatiller görmek ister. Dergiyi hayal kurmak için alıyorlar, plan yapmak için değil." Konuşan Pragmatik Rachel olsa da Güzel Sanatlar Öğrencisi Rachel sözlerine keskin bir hava katıyordu. Güzel Sanatlar Öğrencisi Rachel gökyüzüne haykıran yaşlı bir adamdı, yemek masasında, "Telefonları bırakın bakalım," deyip telefonları hakikaten toplayan üvey baba gibi biriydi.

Güzel Sanatlar Öğrencisi Rachel'ı ve ilkelerini sevsem de şu an aniden ortaya çıkmalarından rahatsızdım. Çünkü içimde henüz yüksek sesle söylemediğim sözler kaynıyordu. Tatiller arasında kalan zamanlarda rahatsız, soğuk dairemin hâlâ yeni gibi olan kanepesinde yatarak geçirdiğim onca saat boyunca, kendilerini hiçbir zaman tam olarak açığa çıkarmayan hassas, gizli düşüncelerdi bunlar.

"Ne anlamı var ki?" diye tekrarladım. "Sen hiç böyle hissetmedin mi? Çalıştım, çabaladım, elimden gelen her şeyi yaptım..."

"Her şeyi de yapmadın. Üniversiteyi yarım bıraktın mesela."

"...sırf hayalimdeki işe girmek için. Girdim de. En iyi dergilerden birinde çalışıyorum, güzel bir evim var, tam bir burjuva gibi parayı düşünmeden taksiye binebiliyorum,

* (Fr.) Günaydın dünya (e.n.)

yine de..." Ağzımdan çıkan her söz beni ağırlığı altında eziyordu. "...hiç mutlu değilim."

Rachel'ın yüzü yumuşadı. Hiçbir şey demeden elini elime koyup sözümü bitirmemi bekledi. Kendimi toplamam biraz zaman aldı. Şunları açık açık söylemek bir yana, aklımdan geçirdiğim için nankörlük yaptığımı hissediyordum.

"Her şey hayallerimdeki gibi. Partiler, havaalanları, jetlerdeki kokteyller, plajlar, gemiler, bağlar. Her şey yerli yerinde ama hayalini kurduğum zamanki gibi hissettirmiyor. Galiba zaman geçtikçe duygularım da değişti. Eskiden tatile çıkmadan önce heyecandan yerimde duramazdım, biliyor musun? Havaalanına gittiğimde heyecandan midemde kelebekler uçuşurdu. Sanki her yer olasılıklarla dolu gibiydi. Ne değişti anlamıyorum. Belki de değişen benim."

Koyu bir tutam saçı kulağının arkasına atıp omzunu silkti. "Sen istekliydin, Poppy. Sahip olmadığın şeyi istiyordun, açtın buna."

Haklıydı. Gerçeği nokta atışı söylüyordu. "Garip, değil mi?" diye acı acı güldüm. "Hayatım tam da istediğim gibi oldu ve şimdi bir şeyler istemeyi özledim."

Sözlerimin ağırlığını tarttım. Garden'daki çifte vardiyadan sonra R+R öncesi kaldığım dandik dairenin tavanına bakıp hayallere dalardım. Gideceğim yerleri, tanışacağım insanları, dönüşeceğim kişiyi düşünürdüm. Hayallerinin evine, patronuna, işine kavuşunca (ve vaktinin çoğunu Michelin yıldızlı restoranlarda şirketin parasıyla yemek yiyerek geçirdiğin için evin astronomik kirası dert olmaktan çıkınca) geriye ne kalır ki?

Rachel içkisini bitirip krakere Brie sürerken başını salladı. "Milenyal bıkkınlık."

"Öyle bir şey mi var?"

"Şimdilik yok ama yakında olacak."

Kem gözleri kör etmek için omzumun arkasından bir tutam tuz döktüm. Rachel alaycı bir gülüşle ikimize de yeni birer kadeh doldurdu.

"Milenyallerin en önemli özelliğinin hedeflerini gerçekleştirememek olduğunu düşünürdüm. Ev, iş, finansal özgürlük. Sonsuza kadar okuyup, ölene dek barmenlik yapacaktık."

"Evet," dedi. "Ama sen okulu bırakıp hayallerinin peşinden gittin ve işte buradasın."

"Milenyal bıkkınlık istemiyorum. Mükemmel hayatından memnun olmayan bir sığır gibi hissediyorum."

Rachel yine güldü. "Memnuniyet kapitalizmin bir oyunudur." Tatlı su solcusu gibi konuşsa da belki de haklıydı. Zaten genellikle haklıdır. "Bir düşün bak. Paylaştığım fotoğraflar mesela. Bir şey satıyorlar, bir hayat tarzını. İnsanlar o fotoğraflara bakıp, 'Bende de o Sonia Rykiel ayakkabılar olsa, öyle evim olsa ben de mutlu olurdum,' diye düşünüyor."

"Bunları iyi satıyorsun, Rach. Mutlu görünüyorsun."

"Tabii mutluyum. Yine de memnun değilim, neden biliyor musun?" Telefonundan bir resim gösterdi. Dikiş izli bulldoglarıyla kadife kanepeye yayılmış, Sünger Bob desenli pijamalarını giymişti ve yüzünde bir gram makyaj yoktu.

"Çünkü her gün merdiven altı çiftlikler bu hayvancağızları üretiyor. Aynı köpekler sürekli doğum yapıp genetik hastalıklı yavrular dünyaya getiriyor. Kafeslere tıkılmış çile dolduran zavallı pitbullardan bahsetmiyorum bile."

"Köpek mi sahipleneyim yani? Gezi-yazarlığıyla evcil hayvan sahipliği aynı anda yürümez gibi geliyor bana." Aslında işim bu olmasa da evcil hayvan besleyebileceğimi sanmıyordum. Köpekleri seviyordum ama bol köpekli bir evde büyüdüm ve evcil hayvanların tüy, havlama ve kaos getirdiğini biliyordum. Kendim de oldukça kaotik olduğumdan sınır çizmekte çok zorlanıyordum. Bir köpeğe geçici yuva olmak için barınağa gitsem altı köpek ve vahşi bir çakal sahiplenip dönmeyeceğimin garantisi yoktu.

"Diyorum ki amaç, memnuniyetten öndedir. Kariyer hedeflerin sana bir amaç veriyordu, onları gerçekleştirdin. İşte şimdi amaçsız bir hâldesin."

"O zaman yeni hedeflere ihtiyacım var."

Başını salladı. "Bu konuda bir makale okumuştum. Uzun süreli hedeflere ulaşmanın depresyonu tetikleyebileceğini söylüyordu. Önemli olan yolculuk, hedef değil, hayatım, gerisini boş ver."

Yüzü daha da yumuşayıp çoğu fotoğrafındaki meleksi ifadeye büründü. "Biliyor musun, terapistim diyor ki..."

"Annen yani."

"Bunu dediği zaman terapistti ama." Ne dediğini anladım. Nasıl Rachel bazen Güzel Sanatlar Öğrencisi Rachel oluyorsa Sandra Krohn'un, Dr. Sandra Krohn olduğu zaman yaşanmıştı. Gerçi Rachel terapide değildi çünkü ne kadar yalvarsa da annesi onu danışan olarak kabul etmeyi kesinlikle reddediyordu. Rachel da başkasını görmek istemiyordu, bu yüzden çıkmazda kalıyorlardı.

"Neyse, dedi ki bazen mutluluğu kaybettiğinde en iyisi onu başka şeyleri arar gibi aramaktır."

"Küfrederek kanepedeki yastıkların arasına mı bakayım?"

"Adımlarını tekrar et. Yani, Poppy, yapman gereken tek şey geriye bakıp en son ne zaman mutlu olduğunu hatırlamak."

Sorun şuydu ki, geri bakmaya ihtiyacım yoktu. Hem de hiç.

İki yıl önceydi. Hırvatistan'da Alex Nilsen'leydim.

Ne yazık ki buna geri dönme şansım yoktu çünkü o zamandan beri konuşmamıştık.

"Bir düşün, olur mu?" dedi Rachel. "Dr. Krohn işini bilir."

"Evet," dedim. "Bunun üzerine düşüneceğim."

2

Bu Yaz

Düşündüm de.

Metroyla eve giderken, metro durağından eve yürürken, sıcak duşumu alırken, saç ve yüz maskemi yaparken, birkaç saat yeni kanepemde uzanırken hep düşünüyordum.

Bu evde burayı yuvam olarak benimseyecek kadar vakit geçirmiyordum. Üstelik cimri bir baba ve duygusal bir annenin evladı olarak ıvır zıvır eşya dolu bir evde büyüdüm. Annem benim ve ağabeylerimin hediyesi olan fincanları kırıldığında da saklardı, babam bir gün tamir etmeyi öğrenmek üzere eski arabalarımızı ön bahçeye park ederdi. Bir evde normal ıvır zıvır miktarı nedir hiç bilmiyordum ancak insanların ailemin evine gösterdikleri tepkiye bakarsak minimalizm sularında yüzmek istifçilikten daha güvenliydi.

Bir yığın vintage giysi hariç (Wright ailesinin ilk kuralı: Ucuza ikinci el almak varken yeni mal alma) bakacak bir şey yoktu. Bu yüzden gözlerimi tavana dikmiş düşünüyordum.

Alex ile çıktığımız tatilleri düşündükçe o günleri daha da çok özlüyordum. Ne var ki bu özlem Tokyo'daki kiraz çiçeği mevsimini, İsviçre'deki şeker renkli sokaklarda soytarıların gezindiği maskeli Fasnacht festivallerini özlemek gibi eğlenceli, enerjik bir özlem değildi.

Canımı yakıyordu, beni mutsuz ediyordu.

Hayattan beklentilerinin bitmesinden kaynaklanan boşluktan çok daha kötüydü. Bunu elde edebileceğime ihtimal dahi vermiyordum.

İki yıllık sessizlikten sonra olmazdı.

Tamam, sessizlik değildi. Hâlâ doğum günlerimizde mesajlaşıyorduk. Cevaben teşekkür edip hâl hatır soruyorduk ama yalnızca o kadar.

Aramızda yaşananlardan sonra onun bir süre sonra bunu atlatacağını ve yeniden arkadaş olacağımızı sanıyordum. Hatta geçmişe bakıp gülecektik.

Ne var ki günler geçti, telefonlar hiçbir mesajı kaçırmamak için açılıp kapandı. Bir ay sonra her gelen bildirimde sıçramayı bırakmıştım.

Hayatlarımıza birbirimiz olmadan devam ettik. Yeni koşullara alıştık ve bu yenilik artık değiştirilemez görünmeye başladı. İşte şimdi, bir cuma gecesi kanepemde uzanmış boşluğa bakıyordum.

Kanepeden kalkıp bilgisayarımı alarak balkona çıktım. Balkondaki tekli koltuğa çöküp ayaklarımı korkuluğa dayadım, çoktan gece olmuştu ama metalde hâlâ sabahki güneşin sıcaklığı vardı. Aşağıda şarap dükkânının kapısındaki çanlar çalıyordu. İnsanlar uzun yürüyüşlerinden dönüyordu ve en sevdiğim mahalle barının önünde birkaç taksi bekliyordu: İyi Köpek Bar başarısını köpekleri içeri almasına borçluydu, ben de evcil hayvan özlemimi orada gideriyordum.

Bilgisayarımı açıp ekrana konan bir güveyi kovaladım ve eski bloğumu açtım. Blog R+R'ın umurunda değildi, tabii ki beni işe alırken onu da incelediler ama orada aktif olup olmadığımı önemsemiyorlardı. Önemli olan sosyal medyadaki etkimdi, ucuza tatil yapmanın sırları değil.

R+R dar bütçeli geziyle ilgilenmiyordu. Ben ise bloğumu

dergiyle beraber yürütmek istesem de Hırvatistan gezisinden sonra orayı terk ettim.

O paylaşımımı arayıp buldum. O sıralar R+R için çalışmaya yeni başlamıştım, yani gezinin lüks kısımlarının parası ödenmişti. O zamana kadarki en iyi gezimiz olmalıydı ve bir yönüyle de öyleydi.

Ne var ki paylaşımımı tekrar okuduğumda -Alex'le aramda geçenler tamamen kırpılmış olsa dahi- tatil dönüşü ne kadar kötü durumda olduğumu hatırladım. Daha da geri gidip içinde Yaz Tatili geçen tüm gönderileri inceledim. Yıl boyunca mesajlaşırken nereye gideceğimiz, masrafları nasıl karşılayacağımız belli değilken bu terimi kullanıyorduk.

Yaz Tatili.

Okul beni deli ediyor, Yaz Tatili gelsin artık, cümlesindeki gibi, Göğsünde EVET, GERÇEKLER yazan bir tişört veya külot olabilecek kadar kısa bir şort resminin altına iliştirilmiş yaz tatili üniforması, notu gibi.

Saçımı havalandıran sıcak meltem çöp ve ucuz pizza kokusu getirdi. Bilgisayarımı kapatıp telefonumu sanki kullanacakmışım gibi elime aldım.

Yapma, çok tuhaf olur, diye düşündüm.

Ama bir yandan hâlâ rehberimin en tepesinde duran Alex'in numarasına dokundum. Hâlâ numarasını saklıyordum, şu anda onu silmek atmaya dayanamayacağım trajik bir adımdı.

Parmaklarım ekran klavyesinde gezindi.

Seni düşünüyorum, yazdım. Bir dakika düşünüp sildim.

Tatile çıkmak ister misin? yazdım. Bu fena görünmüyordu. Mesajım açık ama samimiydi. Mesaja baktıkça bu sefer de samimiyet tuhaf görünmeye başladı. Sanki aralarında hiçbir şey yaşanmamış iki yakın arkadaş gibi gece yarısı atılan bir mesajla tatile çıkmamız mümkünmüş gibi davranmak normal değildi.

Mesajı sildim, derin bir nefes alıp yeniden yazdım: Selam.

"Selam mı?" Kendime kızmıştım. Kaldırımdaki bir adam sesimden ürküp balkona doğru baktı. Onunla konuşmadığımı anlayınca yoluna devam etti.

Alex Nilsen'e sadece Selam yazan bir mesaj gönderecek hâlim yoktu ya.

Sonra tam mesajı silecekken bir felaket yaşandı.

Yanlışlıkla Gönder'e basmıştım.

Mesaj gitti.

"Has..." Sanki kaçan selamı yakalayabilecekmişim gibi telefonu salladım. "Hayır, hayır, ola-..."

Telefondan bildirim sesi geldi.

Donakaldım. Ağzım açıldı. Kalbim küt küt atıyor, midem kasılıyordu.

Yeni bir mesaj, gönderenin ismi kalın harflerle yazılı: ALEXANDER THE GREATEST*

Tek kelime.

Selam.

Öyle şaşkındım ki neredeyse ilk mesajı atmamış gibi yeniden Selam yazacaktım, sanki o bana selam vermiş gibi. Ne var ki o öyle biri değildi. Ben öyle biriydim.

Ben öyle biri olduğum ve evrenin en kötü mesajını az önce attığım için konuya nasıl gireceğimi bilemiyordum.

Ne demeliydim?

Nasılsın? desem çok mu ciddi olurdu? Poppy, seni özledim. Seni ÇOK özledim, demesini bekliyor gibi mi görünürdüm?

Belki daha masumane bir Ne haber? daha iyi olurdu.

Gerçi şu anda yapabileceğim en tuhaf şey ona mesaj atmam tuhaf değilmiş gibi davranmaktı.

Selam diye mesaj attığım için özür dilerim, diye yazdık-

* (İng.) En Büyük İskender (ç.n.)

tan sonra onu silip komik olma çabasıyla, **Seni buraya neden çağırdığımı merak ediyor olmalısın,** yazdım.

Komik değildi ama balkonumun kenarında bir yandan korkudan titreyip bir yandan çok geç cevap vermekten çekiniyordum. Mesajı gönderip balkonda volta atmaya başladım. Zaten ufacık olan balkonun yarısını koltuk kaplıyordu, bu yüzden kendi etrafımda dönüyordum.

Bildirim geldi. Sandalyeye oturup mesajı okudum.

Öğretmenler odasındaki kayıp sandviçlerden mi bahsediyorsun?

Bir an sonra bir mesaj daha geldi.

Onları ben almadım. Orada güvenlik kamerası yoksa tabii. Her ne olursa olsun özür dilerim.

Yüzüme bir gülümseme yerleşti ve midemdeki endişe yumağının eridiğini hissettim. Bir ara Alex öğretmenlikten kovulacağını düşünüyordu. Geç kalkıp kahvaltı etmeye fırsat bulamadığı bir gün öğlen molasında doktor randevusuna gitmişti. Doktordan sonra da yemek yemeye vakti olmamıştı, bu yüzden birinin doğum gününden kalma donut veya kek bulma umuduyla öğretmenler odasına girmişti.

O gün ayın ilk pazartesi günüydü ve Alex'in gizli düşmanı tarih öğretmeni Bayan Delallo her ayın son cuması buzdolabını ve dolapları temizlemekte ısrarlıydı, üstelik iş arkadaşlarının yemeklerini çöpe atıp bir de teşekkür bekliyordu.

O gün kalan tek şey Delallo'nun bayıldığı ton balıklı sandviçlermiş. Alex hikâyeyi anlatırken "Delallo'nun alametifarikası" deyip gülmüştü.

Protesto amacıyla (ve açlıktan) sandviçi yemişti ve üç hafta boyunca birinin bunu anlayıp onu kovacağından endişelenmişti. Tabii ki hayali lise öğretmeni olmak değildi ama ekmeğini kazanıyordu ve (benim için bu kötü olsa dahi) Ohio'daki ailesine de yakındı. Hem Alex'in asıl istediği üniversite işini bu günlerde bulmak çok da kolay de-

ğildi. İşini kaybetmenin altından kalkamazdı ve çok şükür kovulmadı.

SandviçLER mi? ÇOĞUL yani? yazdım. **Lütfen, lütfen, lütfen bana tam bir hoagie sandviç hırsızı olduğunu söyle.**

Alex, Delallo hoagie sevmiyor, dedi. **Son zamanlarda Reuben tercih ediyor.**

Peki Reuben'dan kaç tane çaldın?

Ulusal Güvenlik Ajansının bunu okuduğunu varsayarsak, hiç.

Ohio'da bir lisede İngilizce öğretmenisin, okumaz olurlar mı?

Üzgün surat yolladı. **ABD hükümetinin takip edeceği kadar önemli biri olmadığımı mı söylüyorsun?**

Şaka yaptığını biliyordum ama Alex Nilsen'in bir özelliği vardı. Uzun boylu ve oldukça iri olmasına, günlük egzersizine ve sağlıklı beslenmeye ve genel olarak kendini terbiye etmeye bağımlı olmasına rağmen, aynı zamanda üzgün köpek yavrusu taklidinde çok başarılıydı. Gözleri her zaman biraz uykuluydu, gözaltlarından uyumaya düşkün olmadığı anlaşılıyordu. Tek özenli yanı olan dağınık saçları kalın dudaklarıyla birleşince ona çocuksu bir masumiyet kazandırıyordu ve anaç dürtülerimi harekete geçiriyordu.

Canı istedi mi kocaman açılmış sulu gözleri ve büzülmüş dudaklarıyla ağlayan bir köpek yavrusuna benzerdi.

Başkaları somurtan emoji gönderdiğinde, bunu hafif bir hayal kırıklığına işaret olarak okurdum.

Alex ise bunu üzgün köpek yavrusu yüzünün dijital karşılığı olarak kullanıyordu. Bazen sarhoşken veya benim kazandığım bir oyunu oynarken beni gülmekten öldürene dek bu suratı takınırdı.

Elbette önemlisin, yazdım. **Ulusal Güvenlik Ajansı, üzgün köpek suratının etkisini bilse seni klonlardı.**

Alex yazdı, durdu, tekrar yazdı. Birkaç saniye daha bekledim.

Bu muydu? Sonunda yanıt vermeyi bıraktığı mesaj bu muydu? Büyük bir yüzleşme mesajı mı yazıyordu? Onu tanıyorsam, sanırım zararsız bir ben yatmaya gidiyorum, iyi uykular, mesajı geliyordu.

Ding!

Bir kahkaha attım. İçim ısındı.

Bir fotoğraf. Alex'in sokak lambası altında meşhur yüz ifadesiyle çektiği bulanık bir *selfie*. Doya doya güldüm.

Seni pislik! Senin yüzünden gece gece köpek sahipleneceğim.

Tabii tabii, dedi. **Hiç köpek sahiplenecek birine benzemiyorsun.**

Kalbime bir kıymık battı. Alex tanıdığım en titiz, en düzenli adam olmasına rağmen hayvanları çok seviyordu ve benim hayvan edinememi de bir kusur olarak gördüğüne emindim.

Balkonun kenarındaki kurumuş sukulente bakıp kafamı salladım. Bir mesaj daha yazdım: **Flannery O'Connor ne yapıyor?**

Öldü, dedi Alex.

Kediyi diyorum, yazarı değil!

O da öldü.

İçim burkuldu. Kediyle birbirimizi pek sevmesek de Alex ona bayılırdı. Bana onun öldüğünü söylememesi beni kurşun yemişe çevirdi.

Alex, çok üzüldüm, yazdım. **Çok üzüldüm, onu çok seviyordun biliyorum. Kedicik çok güzel yaşadı.**

Sadece **Teşekkürler,** yazdı.

Mesaja ne cevap vereceğimi bilemeden uzun uzun baktım. Dört dakika geçti, beş, sonra on.

Artık yatacağım, dedi sonunda. **İyi geceler, Poppy.**

Tamam, yazdım. **İyi geceler.**

Tüm sıcaklık bedenimden çekilene dek balkonda durdum.

3

On İki Yaz Önce

Chicago Üniversitesi'ndeki oryantasyonun ilk gecesinde onu gördüm. Hâkî pantolon üstüne sadece on saat geçirdiği Chicago Üniversitesi'nin tişörtünü giymişti. Onda arkadaşlık etmeyi hayal ettiğim aydınlar sınıfına mensup sanatçı havası yoktu. Ne var ki burada yalnızdım (yeni oda arkadaşımın ablası da eski arkadaşları da burada okuyordu ve o da oryantasyonu ekmeye karar vermişti) ve o da yalnızdı. Yanına gidip içki tutan elimle tişörtünü işaret ettim. "Chicago Üniversitesi'nde mi okuyorsun?"

Bana boş boş baktı. Şaka yaptığımı söyledim.

İkimizin de yanakları kızardı.

Sonra beni incelemeye başladı ve yüz ifadesi değişti. Seksenlerin başından kalma neon turuncu ve pembe çiçekli bir tulum giyiyordum, o ise alnımda HÂKÎ PANTOLONLARA ÖLÜM yazıyormuş gibi davranıyordu.

Nereli olduğunu sordum, çünkü birkaç saatlik kampüs turu, şehirde hayat konulu sıkıcı seminerler ve birbirimizin giyim tarzına duyduğumuz nefret dışında bir şey paylaşmadığım bir yabancıya başka ne sorulabilirdi ki?

"Ohio," dedi. "West Linfield diye bir şehirden geldim."

"Hadi canım!" dedim hayretle. "Ben de East Linfield'lıyım."

Yüzü biraz güldü, neden sevindiğini çok da anlamadım. İkimizin de Linfield'lı olması ikimizin de grip olmasıyla aynı şeydi. Felaket değilse bile kutlanacak bir tarafı yoktu.

"Ben Poppy," dedim.

"Alex," deyip elimi sıktı.

En iyi arkadaşını hayalinde canlandırırken adının Alex olduğunu, ergen bir kütüphaneci gibi giyindiğini, gözünün içine zor bakıp mırıl mırıl konuştuğunu düşünmezsin.

Eğer sohbete girişmeden onu biraz daha inceleseydim adını da memleketini de tahmin ederdim. Bu hâkî pantolon ve tişörtle başka biri olması imkânsızdı.

Konuşmayı uzattıkça sıkılacağıma emindim ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

"Buraya neden geldin?"

Kaşlarını çattı. "Neden derken?"

"Mesela ben petrol kralı bir oligarkın ikinci eşi olmaya geldim."

Tekrar boş boş baktı.

"Hangi bölümdesin?"

"Emin değilim. Hukuk hazırlığı olabilir veya edebiyat. Sen?"

"Karar vermedim." Plastik bardağımı kaldırdım. "Punch içmeye ve güney Ohio'dan kurtulmaya geldim."

Sonraki on beş ıstıraplı dakika içinde onun burslu olduğunu öğrendim, o ise benim borçlu olduğumu. İki ağabeyim olduğunu söyledim, o da bana üç erkek kardeşi olduğunu. Spor salonunu görüp görmediğimi sorunca, "Neden ki?" diye sordum ve yeniden sessizlik çöktü.

O uzun boyluydu, sessizdi ve kütüphaneyi seviyordu.

Ben kısaydım, gevezeydim ve birinin bizi gerçek bir partiye davet etmesini dört gözle bekliyordum.

Ayrılırken bir daha görüşmeyeceğimize emindim.

Belli ki o da öyle düşünüyordu.

Hoşça kal, görüşürüz veya numaramı vereyim yerine yalnızca, "İlk yılında başarılar, Poppy," dedi.

4

Bu Yaz

"Düşündün mü?" diye sordu Rachel, yanımdaki bisiklette pedal çevirirken. Spin sınıfında diğerlerinin dikkatini dağıtmadan sohbet edebilmek için arkada iki bisiklet bulmuştuk.

"Neyi düşündüm mü?"

"Seni neyin mutlu ettiğini." Antrenörün komutuyla hızlandı. Ben ise gidona yığılmak üzereydim. Spor yapmaktan nefret ediyordum ama spor yapmış olma hissi güzeldi.

Kalbim çarparken, "Sessizlik," dedim. "Beni mutlu ediyor."

"Ve?"

"Böğürtlenli, vanilyalı barlar."

"Ve?"

"Bazen sen de ediyorsun." Nefesim kesilmek üzereydi.

Antrenör mikrofona, "Bırak!" diye bağırınca otuz küsur iç çekiş odayı doldurdu. Çoğu kişi can havliyle bisikletten yere atlasa da Rachel olimpik jimnastikçi gibi zarifti.

"Zorla söyletemem," dedi. "Belki seni mutlu eden şey özeldir."

"Alex," dedim.

Yürümeyi bırakıp koluma yapıştı. Yolu tıkamıştık. "Ne?"

"Öyle demek istemedim. Yaz tatillerimiz. Başıma daha güzel bir şey gelmedi."

Hem de hiçbir şey.

Eğer bir gün evlensem veya çocuğum olsa bile en güzel günüm yaz tatillerimiz ve sisli ormanda yürüyüşe çıktığımız günün bir karışımı olacaktı. O gün arabayla parka gidecekken yağmur bastırmıştı ve patika gözden kaybolmuştu. Ormanın ortasında kalakalmıştık, bu yüzden çantamıza bir şişe şarap koyup yürüyüşe çıkmaya karar vermiştik.

Yalnız kaldığımıza emin olunca tıpayı açıp şarabı şişeden içmeye başlamıştık.

Keşke burada uyuyabilseydik, dediğini hatırlıyordum. *Keşke şuracıkta uzanıp biraz kestirebilsek.*

Sonra büyük, içi boş bir ağaç gövdesi bulmuştuk. Girişi mağara gibiydi, birleşmiş iki avuca benziyordu. İçeri girip kuru, taşlı toprakta kıvrılmıştık. Uyumasak da dinlenmiştik. Sanki uyuyarak enerji depolamak yerine vücutlarımız ağacı büyüten yüzyılların ışığı ve yağmurunu emmişti.

"O zaman onu araman lazım," dedi Rachel. "Neden onunla açık açık konuşmadığını anlamıyorum. Böyle bir arkadaşlık bir kavga yüzünden bitirilir mi?"

Başımı salladım. "Ona mesaj attım zaten. Yeniden arkadaş olmak istemiyor, benimle tatile çıkmayı ise asla istemiyor." Spor çantamı terli omzuma atarak ona yetişmeye çalıştım. "İstersen benimle gel. Eğlenceli olmaz mı? Aylardır hiçbir yere gitmedik."

"New York'tan ayrılınca kaygılandığımı biliyorsun."

"Terapistin buna ne diyor peki?"

"Manhattan'ın Paris'ten ne eksiği var şekerim? diyor."

"Eiffel Kulesi?"

"Ben New York'tan ayrılınca telaşlanıyor. Göbek bağım

ancak New Jersey'e gitmeye yetiyor. Haydi gel birer meyve suyu alalım. O peynirler yüzünden kabız olmak istemem."

Pazar gecesi on buçukta açık pembe yorganım ayağımda, bacaklarımı yakan laptop kucağımda, yatakta oturuyordum. Tarayıcımda yarım düzine pencere açıktı ve not defteri uygulamasında gidebileceğim üç yer vardı.

1-Newfoundland

2-Avusturya

3-Kosta Rika

Her birinin önemli şehirlerini ve doğal güzelliklerini not alırken telefonum titredi. Rachel bana sık sık mesaj atardı ama telefonda ALEXANDER THE GREATEST yazıyordu.

Tatlı his yeniden döndü, bedenim patlayacak gibiydi.

Mesajdaki resmi açınca gülünç derecede rezil yıllık fotoğrafını ve altına yazdırdığım alıntıyı gördüm: Görüşürüz.

Olamaz, yazdım gülerek. Laptopu bir kenara atıp uzandım. **Bu nereden çıktı?**

East Linfield Kütüphanesi, dedi Alex. **Sınıfımı düzenlerken aklıma yıllıklar geldi.**

Yıktın beni, dedim. **Kardeşlerine bebeklik fotoğraflarını atacağım.**

Yine üzgün köpek bakışlı resmini atıp **Çok fenasın,** yazdı.

Bu resmi böyle durumlarda kullanmak için mi saklıyorsun?

Hayır. Cuma günü çektim.

O saat Linfield'da dışarı çıkmak için fazla geç. Frisch's Big Boy'dan başka açık yer var mı?

21 yaşını geçince seçeneklerin artıyor. Birdies'teydim.

Okulun karşısındaki golf temalı bardı.

Birdies mi? Iyy, tam öğretmen mekânı.

Alex yeniden üzgün köpek bakışlı resmini attı ama bu seferki yeniydi: gri tişörtüyle, saçları dağınık. Arkasında ahşap yatak başlığı vardı.

Yatakta oturmuş bana mesaj atıyordu. Hafta sonu derslere hazırlanırken beni düşünmekle kalmamış, yıllıktan fotoğrafımı bulmuştu.

Otuz iki diş sırıttım. Heyecanlanmıştım. Aynı arkadaşlığımızın ilk günlerindeki gibi, her mesaj heyecanlı ve mükemmeldi, o zamanlar en fazla birkaç gün ayrı kalsak da her telefon konuşması bir buçuk saatlik sohbete dönerdi. Onu en yakın arkadaşım ilan etmeden önce bile tuvalete gitmek için izin isterdim ve birkaç dakika sonra onu arayıp bir saat daha konuşmaya devam ederdim. Ta ki o tuvalet molası isteyene kadar.

O zamana kadar çişin seramiğe vurma sesini duymamak için bu kadar zahmete girmek saçma gelirdi ve isterse telefonda kalabileceğini söylerdim. O bu şansı değerlendirmediyse de ben pek çok konuşmamıza sidik sıçrattım. Tabii onun da izniyle.

Şimdi resmi sanki iki yıldır olmadığı kadar yakınlaşacakmışız, yanıma gelecekmiş gibi, ona dokunuyormuşum gibi okşuyordum. Kimse görmese de bu utanç vericiydi.

Şaka! dedim. **Ben eve gelince Bayan Lautzenheiser ile kafaları çekeriz artık.**

Üstünde düşünmeden yolladım ve hemen sonra ekrandaki kelimeler yüzünden kanım çekildi.

Ben eve gelince. Kafaları çekeriz.

Çok mu ileri gitmiştim? Birlikte takılacağımızı ima ederek?

Öyleyse de Alex bozuntuya vermedi. Yalnızca **Lautzenheiser artık içmiyor. Ayrıca Budist oldu,** yazdı.

Net bir cevap alamadığım konuda ısrar etme isteğiyle dolup taşıyordum.

O zaman onunla aydınlanırız biz de.

Alex uzun uzun yazarken heyecandan dudaklarımı kemiriyordum.

Tanrım.

Arkadaşlığımızın bitmesine alıştığımı sanmıştım ama konuştukça onu daha çok özlüyordum.

Telefonum titreşti. Tek kelime: **Olabilir.**

Kesin bir söz değilse de bir adımdı.

Şimdi heyecan doluydum. Yıllık fotoğrafı, *selfie*ler, yatakta bana mesaj atan Alex... Belki çok ısrarcı oluyordum ama kendimi tutamadım artık.

İki yıldır Alex'ten arkadaşlığımıza bir şans daha vermesini istemeyi düşünüp durdum ama vereceği cevaptan öyle korkuyordum ki hiçbir zaman ona soramadım. Ne var ki sormamak da bizi birleştirmedi. Onu özledim, beraber geçirdiğimiz vakti, yaz tatilini. Sonunda istediğim bir şey vardı. Bunu sadece tek bir şekilde anlayabilirdim.

Okul başlamadan önce hiç vaktin var mı? yazdım. Heyecandan öyle titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. **Tatile çıkmayı düşünüyorum.**

Üç derin nefes boyunca sözcükleri inceleyip mesajı gönderdim.

5

On Bir Yaz Önce

Alex Nilsen'i ara sıra kampüste görsem de birinci sınıfın son gününe dek birbirimizle konuşmadık.

Konuşmamıza oda arkadaşım Bonnie vasıta oldu, bana güney Ohio'dan bir arkadaşının beni eve bırakabileceğini söylediğinde söz konusu kişinin oryantasyonda tanıştığım Linfield'lı çocuk olduğunu tahmin edememiştim.

Bunun en büyük sebebi Bonnie'nin son dokuz ayı kardeşinin yanında geçirmesi, yurda yalnızca duş almak ve üstünü değiştirmek için uğramasıydı. Benim Ohio'lu olduğumu bilmesine bile şaşırmıştım.

Yurtta diğer kızlarla arkadaşlık kurmuştum. Birlikte yemeğe, partilere gider, film izlerdik ama Bonnie bizim zoraki arkadaş grubunun dışındaydı. Bahsettiği arkadaşın Linfield'lı Alex olduğunu da bana onun ismini ve numarasını verince anladım. Ne var ki anlaştığımız saatte buluşmak için aşağı indiğimde, arabasının yanında dikilen Alex'in yüz ifadesinden onun beni bir süredir beklediğini fark ettim.

Üzerinde onunla tanıştığım günkü tişört vardı, belki de aynı tişörtten birkaç tane almıştı ve onları değiştirip giyiyordu. Sokağın öbür ucundan, "O senmişsin," diye seslendim.

Başını çevirdi, kızarmıştı. "Evet." Başka bir şey söylemeden bana yaklaşıp elimdeki çantalardan birini arka koltuğa koydu.

Yolculuğumuzun ilk yirmi beş dakikasına tuhaf bir sessizlik hâkimdi. En kötüsü de şehrin trafiğinde sıkışıp kalmamızdı.

Torpidoyu karıştırırken, "Telefon kablosu var mı?" diye sordum.

Dudaklarını büküp bakışlarını bana çevirdi. "Neden?"

Araştırmamın sonucunda elime geçen ıslak mendiller ve dezenfektanları öfleyerek torpidoya geri tıkarken, "İp atlamak için," dedim. "Müzik dinlemek için, tabii."

Alex kabuğuna kaçan kaplumbağa gibi omuzlarını kaldırdı. "Bu trafikte mi?"

"Eh, yani."

Omuzlarını daha da yukarı çekti. "Şimdi sırası değil."

"İlerlemiyoruz bile."

"Biliyorum ama dikkatim dağılıyor. Korna sesleri ve..."

"Anlaşıldı, müzik yok." Koltuğuma yaslanıp camdan dışarıyı izlemeye başladım. Alex bir şey söyleyecek gibi çekingen bir şekilde boğazını temizledi.

Umutla ona baktım. "Ne oldu?"

Parmaklarımı işaret edip, "Şunu... yapmasan?" deyince parmaklarımla camı tıkırdattığımı fark ettim. Ellerimi kucağıma koysam da kendimi ayağımı yere vururken buldum.

Bana bakınca kendimi savunmak adına, "Sessizliğe alışık değilim ki!" dedim.

Az bile söylemiştim. Aile evimde üç koca köpek, Pavarotti ciğerli bir kedi, trompet çalan iki erkek kardeş ve arka planda tele alışveriş kanalı dinleyerek huzur bulan annemle babam vardı.

Bonnie'siz yurt odasının sessizliğine çabucak alışmıştım

ama doğru düzgün tanımadığım biriyle trafikte sessizce oturmak bana çok yanlış geliyordu.

"Biraz havadan sudan mı konuşsak?" diye sordum.

"Dikkatimi yola vermem lazım."

"Peki."

Trafiğin nedenini görünce Alex iç geçirdi. Kaza olmuştu. Araçları kenara çekmişlerdi ama trafik hâlâ yoğundu.

"Tabii ya, millet kaza seyretmeye bayılıyor." Torpidoyu açıp kabloyu bulana kadar kurcaladı. "Al hadi, sen seç."

"Emin misin? Pişman olmayasın?"

Kaşlarını çattı. "Neden pişman olayım?"

Arabanın suni ahşap kaplama arka koltuğuna baktım. Onun eşyaları etiketli kutulara güzelce yerleştirilmişti, benimkiler ise onların etrafına kirli poşetlerinin içinde gelişigüzel konmuştu. Araba fosil olacak yaştaydı ama tertemizdi. Nasıl oluyorsa aynı onun gibi sedir ağacı kokuyordu.

"Biraz... kontrol manyağı gibisin. Sevdiğin müziklerden bende olmayabilir. Chopin falan yok mesela."

Kaşları daha da çatıldı ve suratı asıldı. "Belki de düşündüğün kadar kasıntı değilimdir."

"Hadi ya? O zaman Mariah Carey'den 'All I Want for Christmas is You' dinleyebiliriz, değil mi?"

"Mayıs ayındayız."

"Cevabımı aldım."

"Haksızlık ediyorsun," dedi. "Mayısta Noel şarkısı dinleyen insan, kendisine saygısı olmayan bir barbardır."

"Ya Kasım'ın onunda olsaydık, o zaman ne olacaktı?"

Alex dudaklarını kenetleyip saçını geriye attı ama statik elektrik bir tutamı yine havalandırdı. Onu on geçe pozisyonuna tamamen hâkimdi. Normalde kambur durmasına rağmen arabadaki duruşu çok düzgündü ve direksiyon tutuşuyla omuzlarındaki gerilme bile kurallara tamamen uygundu.

"O zaman Noel müziği koyma, ben sevmiyorum. Başka bir şey dinleyelim."

Telefonumu müzikçalara bağlayıp sesi açtım ve David Bowie'nin "Young Americans" şarkısını buldum. Yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"İrkildin sanki."

Bana bir bakış attı. "O ne demek oluyor?"

"Bu şarkıdan nefret ediyorsun."

"Hiç de değil," dedi ikna edicilikten uzak bir tonla.

"David Bowie'den nefret ediyorsun."

"Asla! David Bowie ile ilgisi yok."

"Niye o zaman?"

İç geçirdi. "Saksafon."

"Saksafon," diye tekrarladım.

"Evet, yani... saksafondan cidden nefret ediyorum. Saksafon içeren bir şarkı benim için yok hükmündedir."

"Kenny G duymasın."

"Saksafonun güzelleştirdiği tek bir şarkının adını söyleyebilir misin?"

"Saksafon içerikli şarkıları fişlediğim dosyama bakmadan söyleyemem."

"Hiç yok."

"Şimdi partilerin neşe kaynağı olduğuna emin oldum."

"Partiler vasatsa ben ne yapabilirim?"

"Ortaokul bando takımı konserleri için aynı şeyi söyleyemezsin, değil mi?"

Bana yan yan baktı. "Sen saksafonu savundun!"

"Savunmadım! Dert yanman bitmediyse savunuyor gibi yapabilirim ama. Başka nelerden nefret edersin?"

"Hiç. Sadece Noel müziğiyle saksafon. Bir de aranjmanlar."

"Nasıl yani, çiçek aranjmanı gibi mi?"

"Hayır, aranjman şarkılar."

Kahkaha attım. "Aranjman şarkılardan nefret ediyorsun yani?"

"Hem de nasıl."

"Alex, bu sebzelerden nefret etmekle aynı şey. O kadar geniş bir küme ki hiçbir anlamı yok."

"Çok anlamı var. Şarkı zaten iyiyse tekrar yorumlamaya gerek yoktur. Eğer kötüyse yorumlamaya zaten gerek yok."

"Yarabbi, evindeki duvarla kavga eden yaşlı amcalar gibisin."

Kaşlarını çattı. "Sen her şeyi sever misin?"

"Çoğunlukla evet."

"Benim sevdiğim şeyler de var."

"Tabii, oyuncak trenleri ve Abraham Lincoln biyografilerini seviyorsundur kesin."

"Sevmediğimi söyleyemem. Sen bunlardan nefret ediyorsun galiba?"

"Dediğim gibi, çoğu şeyi severim. Beni memnun etmek kolaydır."

"Yani?"

"Yani..." Biraz düşündüm. "Küçükken kardeşlerim Parker ve Prince ile bisiklete binip vizyondaki filmlere bakmadan sinemaya giderdik."

Alex kaşını kaldırarak, "Kardeşinin adı Prince mi?" diye sordu.

"Konuyla alakası yok."

"Lakabı mı?"

"Hayır, Prince'i sevdikleri için adını koydular. Annem 'Purple Rain' şarkısının çok büyük hayranıydı."

"Parker adını nereden aldı?"

"Bir yerden almadı, ismi beğenmişler. Bu da konuyla alakasız."

"İsimleriniz hep P ile başlıyor. Annenle babanın adı ne?"

"Wanda ve Jimmy."

"P ile başlamıyor."

"Hayır, başlamıyor. Prince'ten sonra Parker doğdu, öyle devam ettiler herhalde. Hâlâ konuyla alakamız yok."

"Özür dilerim, devam et."

"Sinemaya gidip ilk filme bilet alırdık ve hepimiz farklı farklı filmlere girerdik."

Yüzü asıldı. "Neden?"

"Konuyla alakası yine yok."

"Neden gitmeye hevesli olmadığın bir filmi yalnız başına izlediğini soramaz mıyım?"

Ofladım. "Oyun için."

"Ne oyunu?"

"Köpekbalığı zıplatma," diye açıkladım. "Aslında İki Doğru Bir Yalan oyununun izlediğimiz filmler için olanı. Film bir noktada çok saçma bir yere saptıysa nasıl olduğunu anlatıyorsun, eğer sapmadıysa bir şey uyduruyorsun. Sonra senaryo uydurma mı, doğru mu tahmin etmeye çalışıyorsun. Uydurma senaryoyu tespit edebilen beş dolar kazanıyor. Daha çok kardeşlerim oynardı, ben yanlarında takılırdım."

Alex bana bakınca kızardım. Neden ona bundan bahsetmiştim ki? Normalde anlamayacak insanlara anlatmakla uğraşmayacağım bir Wright âdetiydi ama herhalde Alex Nilsen'in boş bakışlarını veya kardeşlerimin en sevdiği oyunla dalga geçmesini kaldırabilecek hâldeydim.

"Neyse, konu bu değil. Yani, bu oyunu hiç beceremezdim çünkü beğenme eşiğim çok düşüktür. Filmde helikopterden helikoptere atlarken şarjör değiştiren bir ajan başrol olsa da gidebileceğim her filme giderdim."

Alex bir yola bir bana bakıyordu.

Şaşkın ya da iğrenmiş bir sesle, "Linfield Sineması'nda mı?" dedi.

"Vay be, ana fikir umurunda değil. Evet orası."

"O sürekli sel basan yer mi? Oraya son gittiğimde koridoru yarılamadan su sesi duydum," dedi Alex tiksintiyle.

"Evet ama ucuz, yağmur çizmelerini de giydin mi..."

"O sıvının ne olduğu bile belli değil Poppy," dedi yüzünü buruşturarak. "Hastalık kapabilirdin."

Omuzlarımı silkip, "Sonuçta sapasağlam ayaktayım," dedim.

Gözlerini kıstı ve, "Başka?" diye sordu.

"Başka ne?"

"Başka neyi seversin? Bataklık sinemasında rasgele film izlemek dışında yani," diye açıkladı.

"İnanmadın mı?"

"Yo, inandım ama insan hayret ediyor."

"Peki, bir düşüneyim." Camdan dışarı bakınca P.F. Chang's'ın yanından geçtiğimizi gördüm. "Zincir restoranlar. Müdavimliğe bayılırım. Her yerde aynı olurlar, çoğunda da... aa!" Bir anda gelen farkındalıkla konuyu değiştirdim. "Koşmak! Koşmaktan nefret ederim. Eşofmanlarımı hep evde unuttuğum için lisede beden eğitiminden C almıştım."

Alex'in dudağının kenarı hafifçe yukarı bükülünce yanaklarım kızardı.

"Haydi, beden eğitiminden C almamla alay et. Çok istiyorsun, biliyorum."

"Ondan değil."

"Neden peki?"

Hafif tebessümü daha da büyüdü. "Ne tuhaf, ben koşmaya bayılırım."

"Hadi ya? Demek aranjman şarkılardan nefret edip kalbin küt küt atar ve ciğerlerin büzülürken kas ve iskelet sistemini yere çarpma hissini seviyorsun."

"Teselli olacaksa," dedi tebessümünü yitirmeden, "gemilere dişi zamirle hitap edilmesinden nefret ederim."

Şaşkınlıkla güldüm. "Ben de."

"Anlaştık o zaman."

Başımı salladım. "Anlaştık. Bundan böyle gemilere cinsiyet atanmayacak."

"Bunu hallettiğimiz iyi oldu."

"Tabii, üzerimizden bir yük kalktı. Sırada ne var?"

"Birkaç fikrim var ama önce sevdiğin diğer şeyleri anlat."

"Niye, beni mi araştırıyorsun?"

Kulakları kızardı. "Daha önce adını duymadığı bir filmi izlemek için lağım suyunda çimen birini her gün görmüyorum."

İki saat boyunca çalma listemin eşliğinde Pokemon kartı takas eden çocuklar gibi sevdiklerimizi ve sevmediklerimizi konuştuk. Arada denk geldiğimiz saksafonlu şarkıları fark etmedik bile.

Ben ona hayvanların arkadaşlıkları konulu videoları sevdiğimi anlattım.

O bana toplum içinde parmak arası terlik giyilmesi ve sevgi gösterisi yapılmasından nefret ettiğini anlattı. "Ayaklar mahrem olmalı," diye ısrar etti.

"Tedaviye ihtiyacın var," desem de bir yandan gülmeden edemedim. Beni güldürmek için kendi garip huylarını biraz abartıyordu sanki.

Saçmaladığını biliyor gibiydi.

Tuhaflığına bayılmamı umursamıyor gibiydi.

Linfield'dan da hâkî pantolonlardan da nefret ettiğimi itiraf ettim. Neden olmasın? İkimiz de yerimizi biliyorduk: Trafikte küçücük bir arabada sıkışmak şöyle dursun, birlikte zaman geçirmekte bile zorlanacak iki kişiydik. İki ayrı dünyanın birbirini etkileme ihtiyacı sıfır olan insanlarıydık.

Bu yüzden rahatça, "İnsanlar hâkî pantolonla hem çıplak hem karaktersiz görünüyor," diyebiliyordum.

"Hem dayanıklılar hem de her parçayla giyilebiliyorlar."

"Mesele giyimse eğer, giyebilmek değil yakıştırmak önemlidir."

Alex elini salladı. "Linfield'la ne derdin var? Çocukluğunu yaşamak için harika bir yer."

Bu beni birkaç saat içinde eve bırakıp hafızasından silecek birine bile cevabını vermek istemediğim karmaşık bir soruydu. "Orta Batı bir gardıropsa Linfield o gardırobun hâkî pantolonudur."

"Rahat," dedi. "Sağlam."

"Belden aşağısı da çıplak."

Alex temalı partilerden nefret ettiğini anlattı. Deri bileklikliklerden, önü açık ayakkabılardan, bir yere gidince bir arkadaşının veya dayının birinin, "Önüne geleni de buraya alıyorlar," demesinden, ona kardeşim, ağabey veya hemşerim diyen garsonlardan, attan yeni inmiş gibi yürüyen adamlardan. Her kim, her nerede giyerse giysin yeleklerden, grup fotoğrafı çekilirken birinin "Bir tane de komik poz çekelim," demesinden nefret ediyordu.

"Ben temalı partileri severim," dedim.

"Tabii seversin, sen o alanda başarılısın."

Gözlerimi kısarak ayaklarımı gösterge tablosuna koydum. Ona bakınca telaşlı ifadesini gördüm ve ayaklarımı yere indirdim. "Beni mi takip ediyorsun, Alex?"

Dehşet içinde bana baktı. "Neden öyle diyorsun?"

Yüz ifadesi beni yine güldürdü. "Şaka yapıyorum. Ama nereden biliyorsun başarılı olduğumu? Seni sadece bir partide gördüm, o da temasızdı."

"Ondan değil. Sen hep... kostüm gibi şeyler giyiyorsun ya." Hemen ekledi: "Kötü anlamda değil. Şık giyiniyorsun."

"Harika yani?"

"Kendine yakıştırıyorsun."

"Sinsi bir iltifat."

İç çekti. "Beni bilerek mi bu kadar yanlış anlıyorsun?"

"Hayır, bu bizim iletişim biçimimiz."

"Diyorum ki temalı partilerin altından kalkmak senin için kolay olabilir ama ben on aynı gömlek ve beş aynı pantolonla nasıl ölü bir ünlü gibi görünmemeyi başaracağım?"

"Kıyafetlerini toptan alma mesela. Veya hâkî pantolonunu giyip herkese teşhirci kılığında katıldığını söyle."

İğrenmiş bir mimik dışında tepki vermedi.

Önerimi, "Karar vermekten nefret ediyorum," diye geri çevirdi. "Kostüm almaya çalışmak daha da kötü. Alışveriş merkezleri çok yorucu. Kıyafeti geçtim, mağaza bile seçemiyorum ki. Tüm kıyafetlerimi internetten alıyorum, beğendiklerimi de beşer beşer sipariş ediyorum."

"Eğer parmak arası terliksiz ve saksafonsuz bir temalı partiye katılacak olursan seni alışverişe çıkarmak isterim."

"Ciddi misin?" Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. Karanlık fark ettirmeden çökmüştü ve hoparlörden Joni Mitchell çalıyordu: "A Case of You."

"Tabii ciddiyim. Ortak noktamız yok ama eğleniyorum. Tüm yıl sanki yeni arkadaşlıklar, yeni kimlik ve yeni bir hayat için iş mülakatı gibi geçti, hep uslu durmak zorundaydım."

Tuhaftır ki orada öyle hissetmiyordum. Hem alışverişi de severdim.

"Harika olacak," diye devam ettim. "Benim canlı Ken bebeğim olacaksın." Eğilip sesi açtım. "Sevdiğim şeylerden biri de bu şarkı."

"Benim karaoke parçalarımdan biri."

Tam gülecekken yüzündeki kırgın ifadeden ciddi olduğunu anladım. Ciddiyse daha komikti.

"Sana gülmüyorum," dedim hemen. "Bence çok tatlı."

"Tatlı mı?" Kafası mı karışmıştı yoksa alınmış mıydı anlayamadım.

"Hayır, şunu diyorum..." Konuşmayı kesip camı biraz açtım, arabayı biraz havalandırdım. Saçımı terli boynumdan geri çektim ve kafamla araba koltuğunun başlığı arasına attım. "Sen..." Açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Tahmin ettiğim gibi biri değilsin."

Kaşlarını çattı. "Sen nasıl biri olduğumu düşündün?"

"Bilmem. Linfield'lı adamın biri işte."

"Linfield'lı adamın biriyim."

"Karaokede 'A Case of You' söyleyen Linfield'lı adamın biri," diye düzeltir düzeltmez kahkahaya boğuldum.

Alex gözlerini direksiyondan ayırmadan gülümsedi. "Sen de karaokede şey söyleyen Linfield'lı kadının birisin..." Düşündü. "Dancing Queen."

"Göreceğiz bakalım," dedim. "Hiç karaokeye gitmedim."

Yüzünde saf bir hayretle, "Hakikaten mi?" diye sordu.

"Karaoke barların çoğu yirmi bir yaşın altını almıyor."

"Hepsi kimlik sormuyor. Hemen bu yaz gidelim."

"Tamam," dedim şaşkınlıkla. "Eğlenceli olur."

"Olur."

Artık iki gelecek planımız vardı.

Böylece arkadaş olmuştuk. Bir nevi.

Bir araç yanımızdan son sürat geçti. Alex umursamadan sinyal verip çekildi. Hız göstergesine her baktığımda tam sınır hızda olduğunu görüyordum ve bir trafik canavarı için bunu değiştirecek değildi.

Ne dikkatli bir sürücü olduğunu tahmin etmeliydim. Yine de kimi zaman insanlar hakkındaki tahminler çok yanlış çıkabiliyordu.

Chicago'nun ışıklı yolları arkamızda yok olup kurak tarlalarıyla Indiana ufukta belirirken Beyoncé, Neil Young, Sheryl Crow ve LCD Soundsystem arasında gidip geliyordum.

"Hakikaten her şeyi seviyorsun," dedi Alex alaycı bir şekilde.

"Koşu, Linfield ve hâkî pantolon hariç."

Onun camı kapalı, benimki açık, saçlarım kafamın etrafında uçuşarak kır yollarından geçerken rüzgâr arabanın içini öyle dolduruyordu ki nakarata dek Alex'in, Heart'ın "Alone" şarkısına yavaşça eşlik ettiğini duymadım. Ne var ki en sonunda kendimizi karga gibi seslerimizle bağıra çağıra, elimizi kolumuzu sallayarak ve yüzümüzü eğip bükerek arabanın cızırtılı hoparlörüne eşlik ederken bulduk.

O an öyle dramatikti, öyle coşkun ve absürttü ki sanki oryantasyon haftasında tanıştığım o sakin çocuğun yerine bir başkası gelmişti.

Belki, diye düşündüm, Sessiz Alex onun kapıdan çıkmadan giydiği ceket gibi bir şeydir.

Belki de Çıplak Alex buydu.

Tabii, buna daha iyi bir isim koymak gerekliydi. Gerçi bu da çok hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Peki seyahat?" diye sordum şarkı arasında.

"Ne olmuş seyahate?"

"Sever misin, sevmez misin?"

Düşüncesi bile suratını ekşitmeye yetti. "Bilmem. Hiç gezmedim. Pek çok yer hakkında okudum ama henüz hiçbir yeri görmedim."

"Ben de. Daha görmedim."

Biraz daha düşündü. "Severim," dedi. "Severim galiba."

"Evet, ben de."

6

Bu Yaz

Ertesi sabah Alex'le gece geç vakte dek mesajlaşmamıza rağmen en dinç hâlimle Swapna'nın ofisine girdim. Masasına buzlu Americano'sunu koyunca irkilip gelecek sonbahar sayısı taslaklarını incelemeyi bıraktı ve başını kaldırdı.

"Palm Springs," dedim.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra keskin dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Sandalyesine yaslanıp diri kollarını vücuduna mükemmel oturan siyah elbisesinin önünde kavuşturdu. Nişan yüzüğünün ortasındaki yakut kıpkırmızı parlıyordu.

"Palm Springs," diye tekrarladı. "Hep yeşil." Bir an düşündükten sonra elini salladı. "Aslında çöl tabii, ama R+R'a göre ABD'de daha sakin ve huzurlu bir yer yok."

Baştan beri bunu düşünmüş gibi, "Kesinlikle," dedim. Aslında seçimimi R+R'ın keyfine göre değil David Nilsen'e göre yapmıştım. Alex'in en küçük kardeşi önümüzdeki hafta hayatının aşkıyla evlenecekti.

Kaliforniya, Palm Springs'te.

Bu beklenmedik bir durumdu, Alex oraya, kardeşinin düğününe gitmek için hazırlıklarını yapmaya başlamıştı bile. Bana ilk söylediğinde yıkılmıştım ama yine de anlayışlı davranmıştım. David'e selam yollayıp telefonu bırakınca konuşmayı bitirdiğimizi düşünmüştüm.

Ne var ki böyle olmadı ve iki saat daha mesajlaştıktan sonra derin bir nefes alıp ona tatilini biraz daha uzatarak benimle R+R sponsorluğunda birkaç gün geçirmesini teklif ettim. Bunu kabul etmekle kalmayıp beni düğüne davet etti.

Her şey yavaş yavaş toparlanıyordu.

Swapna yine, "Palm Springs," dedi. Fikri tartarken gözleri parlıyordu. Sonunda düşünmeyi bırakıp klavyesine uzandı. Bir dakika bir şeyler yazıp ekrandaki yazıları okuduktan sonra, "Tabii, bu kış sayısına kadar bekleyecek. Yazın popüler değil," dedi.

Biraz panikleyip, "Tam da bu yüzden orası mükemmel," diye karşı çıktım. "Springs yazın çok canlı, hem de daha tenha ve ucuz. Düşük bütçeli tatil yani. Ben de böyle başlamıştım, uygun bütçeli tatil yazılarıyla."

Swapna düşünceli düşünceli dudak büktü. "Ama markamızın değerini korumamız gerekli."

"Palm Springs marka değerinin son noktası. Okuyucumuza vizyon vermenin yanı sıra onu edinmeyi öğretecek."

Swapna'nın gözleri bu fikirle parlarken heyecandan midem bulandı.

Sonra başını bilgisayara çevirdi. "Olmaz."

"Ne?" Söz ağzımdan bilinçsizce kaçıverdi, beynim durmuş gibi. Her şeyin çivisini çıkaracak şey işten kaynaklanamazdı.

Swapna hüzünle iç çekip parlak cam masasına eğildi. "Poppy, fikrine saygı duyuyorum ama bu fikir R+R'a yakışmıyor. Çizgiden sapma olarak algılanır."

Şoku üzerimden atamadan, "Çizgiden sapma," diye tekrarladım.

"Hafta sonu hep bunu düşündüm. Santorini'ye gidiyorsun." Anlayışlı yönetici tavrını bırakıp medyanın dâhi çocuğu tavrını takındı ve taslaklarına döndü. Konuyu çok-

tan kapatmıştı, buna şüphe yoktu ancak beynimin içinde yankılanan ama, ama, ama sesini durduramıyordum. *Ama, ama...*

Ama bu bizim her şeyi yoluna koymamız için bir fırsat.

Ama öyle çabuk pes edemezsin.

Ama senin istediğin bu. Nefes kesici, beyaz badanalı Santorini ve ışıl ışıl denizi değil.

Yazın kavurucu sıcağında, Alex ile çölde olmak. Tripadvisor'a bakmadan gezmek, plansız günler, geceler ve Alex'in gezmeden duramadığı tozlu kitapçıda kaybedilen saatlerce gün ışığı veya ben çoktan ölmüş insanların şapkalarını denerken mikrop kapmamak için kapıda sabırla bekleyen Alex. İstediğim buydu.

Kapı eşiğinde kalbim küt küt atarak bekliyordum. Swapna işine ara verip kaşlarını kaldırarak bana, *Ne var, Poppy?* der gibi baktı.

"Santorini'yi Garrett'a ver."

Swapna hayretle bana baktı.

"Biraz zamana ihtiyacım var," deyip ekledim. "Tatile çıkmam lazım, gerçek bir tatile."

Swapna dudaklarını kenetledi. Söylediğime şaşırsa da konuyu daha fazla kurcalamadı. Zaten benim açıklama yapmam da imkânsızdı. Başını hafifçe sallayıp, "Bana tarihleri bildirirsin," dedi.

Masama döndüğümde aylardır olmadığım kadar sakindim ama oturunca gerçeklik kendini yavaş yavaş hissettirdi.

Biraz birikimim olsa da R+R'ın sponsorluğunda yapabileceğim tatille kendi paramla yapacağım tatil arasında çok büyük fark vardı. Doktoralı ve borç batağındaki bir lise öğretmeni olarak Alex'in tatil masraflarını karşılaması imkânsızdı. Masrafları kendi cebimden ödeyeceğimi bilse zaten tatile gelmezdi bile.

Yine de bu iyi bir şey olabilirdi. Meteliksizken çıktığımız

tatillerde hep çok eğlenirdik. İşler R+R'ın yaz tatillerimize karışmasıyla bozulmuştu. Bunu yapabilirdik: Mükemmel tatili eskisi gibi planlayabilir, Alex'e her şeyin ne kadar güzel olabileceğini hatırlatırdım. Eskisi gibi fakir işi tatillerimizden birine çıkma fikri gitgide aklıma yatıyordu. O zamanlar her şey çok daha basitti ve biz çok daha mutluyduk.

Telefonumu çıkarıp mükemmel mesajı tasarladım:

Fikir: tatili eski usul yapalım. Çok ucuz, kuyruğumuzda fotoğrafçılar olmadan, beş yıldızlı restoranlarda yemeden fakir bir akademisyen ve gazeteci olarak bize yakışanı yapıp Palm Springs'in tadını çıkaralım.

Birkaç saniye içinde cevap geldi. **R+R bu işe onay veriyor mu? Fotoğrafçı olmadan gezmeye?**

Omzumda oluşan minyatür melek ve şeytanın başını sağa sola çekiştirdiğini hissedebiliyordum. Ona düpedüz yalan söylemek istemiyordum.

Bir yandan R+R zaten onaylıyordu. Bir haftalığına izin aldım, yani özgürdüm.

Evet, dedim. **Senin için problem yoksa her şey hazır.**

Tamam, güzel bir tatil olacak.

Gerçekten de güzel bir tatil olacaktı. Güzel bir tatil olması için elimden geleni yapacaktım.

7

Bu Yaz

Uçağın tekeri yere değer değmez altı saattir çığlık çığlığa ağlayan dört bebek sustu.

Çantamdan telefonumu alıp uçak modundan çıkardım. Rachel'dan, Garrett'tan, annemle babamdan, David Nilsen'den ve en önemlisi Alex'ten mesajlar yağıyordu.

Rachel iner inmez uçağın düşmediğini, Bermuda Üçgeni'nde kaybolmadığını haber vermemi ve sağ salim varmam için dua ettiğini üç farklı şekilde belirtmişti.

Turp gibiyim, seni özledim bile yazıp Garrett'ın mesajını açtım.

Santorini'yi almadığın için ÇOK teşekkürler, yazmıştı. Sonra ayrı bir mesajda **Bir de... bayağı garip bir karar vermişsin bence. Umarım iyisindir,** diye devam etmişti.

İyiyim, dedim. **Son anda bir düğün çıktı, Santorini de senin fikrindi. Bana bol bol fotoğraf gönder ki kararlarımdan pişman olayım.**

David'in mesajına geçtim: **Al ile geldiğine ÇOK mutlu oldum. Tham seninle tanışmayı dört gözle bekliyor ve tabii ki HER ŞEYE davetlisin.**

David, Alex'in kardeşleri içinde en sevdiğimdi. Onun evlenecek yaşa geldiğine inanamıyordum.

Alex'e bunu söylediğimde cevaben şu mesajı yazmıştı:

Yirmi dört. O yaşta böyle bir karar aldığımı düşünmek bile istemezdim ama tüm kardeşlerim erken evlendi, Tham de çok iyi biri. Babamı bile heves sardı, geçenlerde GEY OĞLUNU SEVEN BİR HRİSTİYAN OLMAKTAN GURUR DUYUYORUM yazılı çıkartma almış.

Bunu okurken gülmekten kahvemi püskürtmüştüm. Bu tam da Bay Nilsen'in yapacağı bir hareketti ve Alex'e David'in babasının gözdesi olduğu hakkında şaka yapıyordum. Liseye dek Alex'in seküler müzik dinlemeye bile izni yoktu ve oğullarının seküler bir üniversiteye gideceğini duyan ailesi oturup ağlamıştı.

Yine de günün sonunda Bay Nilsen oğullarını gerçekten severdi ve onların mutluluğu söz konusu oldu mu yelkenleri suya indirirdi.

Alex'e **Yirmi dördünde evlenseydin eşin Sarah** olacaktı diye yazmıştım.

Seninki de Guillermo olacaktı diye cevap vermişti.

Ona kendi üzgün köpek yavrusu bakışlı *selfie*lerinden birini yolladım.

O hıyara hâlâ zaafın yok, değil mi?

Hiç anlaşamamışlardı.

Yok canım, yazmıştım. **Hem bir ayrı bir barışık olan Gui ile ben değildik. Sen ve Sarah öyleydiniz ama.**

Alex o kadar çok yazıp sildi ki bunu sırf beni sinirlendirmek için yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Ama o sohbetin sonu orada gelmişti. Sonraki mesajında önceki muhabbetle alakasız, SPA BITCH yazılı siyah ropdöşambr fotoğrafı vardı.

Yaz tatili üniforması olsun mu? yazmıştı ve Sarah konusu orada kapandı. Aralarının düzeldiğini anlamıştım. Yine.

Kalabalık ve sıcak uçakta oturmuş Los Angeles Havaalanı'na inmeyi beklerken bu durum beni hâlâ biraz üzüyordu. Sarah ve ben pek iyi anlaşamıyorduk. Birlikte olsalardı

Alex'in benimle tatile çıkmasına izin vereceğini sanmıyordum ama eğer birlikte olma yolunda adım atıyorlarsa bu bizim son yaz tatilimiz olabilirdi.

Evlenip çocuk yapar, ailece Disney World'e giderlerdi ve ben bir daha asla Alex'in hayatının bir parçası olamazdım.

Bu düşünceyi kafamdan atıp David'e cevap verdim: **ORADA OLACAĞIM İÇİN ÇOK HEYECANLI VE MUTLUYUM!**

David dans eden ayı GIF'i yolladı, ben annemin mesajını açtım.

Alex'i benim için kocaman öp :) yazmıştı. Emoji kullanmayı bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu. "Böyle daha iyi," diye ısrar ediyordu.

Ailem değişimi pek sevmezdi.

Hazır başlamışken bir de kıçına şaplak atayım mı? dedim.

İşe yarayacaksa olur. Torun hasretinden öldük.

Gözlerimi devirip mesajdan çıktım. Annem Alex'i hep sevdi. Hem Linfield'a döndüğü için hem de bir gün birbirimize âşık olduğumuzu fark ederek benim de geri dönüp hemen çocuk yapacağım umuduyla yaşıyordu.

Öte yandan Alex babacan ama göz korkutucu bir adam olan babamdan öyle korkuyordu ki onun yanında kendini asla açık etmiyordu.

Babam gür sesli, tıknaz bir adamdı, kendi kuşağındaki pek çok adam gibi elinden her şey gelirdi ve açık açık patavatsız sorular sorma huyu vardı. Cevap beklediğinden değil, ama fazlaca meraklı ve biraz kendini bilmez olduğundan.

Ayrıca Wright ailesinin diğer üyeleri gibi o da sesini kontrol etmekte zorlanırdı. Yabancı biri annemin, "Pamuk şeker tadındaki üzümleri denedin mi? Onları çok seveceksin, sana biraz yıkayayım. Ama önce bir kâse yıkamam la-

zım. Olamaz, kâselerin hepsinde önceden kalan yemekler var, sen avucuna alıver," diye bağırmasını tedirgin edici bulabilirdi ama babam kaşlarını çatıp, "Son yerel seçimlerde kime oy verdin?" diye sorunca FBI tarafından sorguya çekiliyormuş gibi hissederdi.

Alex arkadaşlığımızın ilk yazında beni karaoke gecesi için evden aldığında ikimizin iyiliği için onu ailemden uzak tutmaya çalıştım.

İlk yolculuğumuzun sonunda onu biblolar, tozlu resimler ve köpek tüyü dolu evimize sokmanın bir vejetaryene mezbaha turu attırmakla eşdeğer olduğunu anlamıştım.

Onu rahatsız etmek istemesem de ailemi yargılasın istemiyordum. Pasaklı, garip, gürültücü ve patavatsız olsalar da anne babam iyi insanlardı, ne var ki bu kapıdan girenlerin böyle düşünmediğini zor yoldan öğrendim.

Alex'e beni yol üstünden almasını söylemiştim. Ama Alex'in Alex'liğini yapıp ellilerin cici çocukları gibi kapıya kadar gelip "içleri rahat olsun diye" ailemle tanışacağını hesaba katamadım.

Kapı zilini duyunca kaosu önlemek için hemen koştum ama pembe tüylü ev ayakkabılarımla pek hızlı sayılmazdım. Alex kutu yığınlarından iki kulenin arasında, girişte duruyordu. Yaşlı ve yaramaz Husky kırmalarımız üstüne atlıyordu ve garip aile resimlerimiz tepesinden ona bakıyordu.

Merdivenlerden köşeyi dönerek yanlarına gittiğim anda, babam gür sesiyle, "Seninle çıkmasından neden endişelenelim ki?" dedi ve sonra, "Ve 'dışarı çıkmak' derken, kastettiğiniz-" diye bağırdı.

"Hayır!" Köpeklerden azgın olan Rupert'ı daha Alex'in bacağına kerkinemeden tasmasından geri sürükledim. "O anlamda çıkmıyoruz ve kesinlikle endişelenmenize gerek yok. Alex gerçekten yavaş bir sürücü."

Alex, "Ben de bunu söylemeye çalışıyordum," diye kekeledi. "Yani, sürüş hızımı değil, limit hızda kullanıyorum. Sadece demek istedim ki, endişelenmenize gerek yok."

Babamın kaşları çatıldı. Alex'in yüzü bembeyaz olmuştu ve bunun sebebi babam mıydı yoksa süpürgelikteki o zamana kadar fark etmediğim tozlar mı bilemiyordum.

"Alex'in arabasını gördün mü baba?" Onu oyalamaya çalışıyordum. "Çok eski. Telefonu da. Alex yedi yıldır aynı telefonu kullanıyor."

Babamın takdirini kazansa bile Alex'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Öyle mi?"

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, Alex'in yüzüme bakıp doğru cevabı aramasını ve ona gizlice başımı salladığımı dün gibi hatırlıyorum.

"Evet?" diye cevap verdi ve babam bir elini omzuna öyle bir vurdu ki Alex irkildi.

Babamın yüzüne büyük, neşeli bir sırıtış yerleşti. "Tamir etmek, değiştirmekten her zaman daha iyidir!"

"Neyi değiştirmek?" Annem mutfaktan bağırdı. "Bir şey mi kırıldı? Kiminle konuşuyorsun? Poppy? Kimse yok mu, biraz çikolatalı simit vereyim? Dur, temiz bir tabak bulayım..."

Yirmi beş dakika vedalaştıktan sonra Alex'in arabasına vardığımızda yalnızca, "Annenle baban iyi insanlar," demekle yetindi.

İstemsiz saldırganlıkla, "Öylelerdir," dedim, sanki tozdan, azgın Husky'den veya milyonlarca çocukluk çiziminden bahsetsin diye meydan okuyarak. O bunu yapmadı. O zamanlar bilmesem de o Alex'ti.

Bunca yıl onlar hakkında tek bir kaba söz söylemedi. Husky Rupert öldüğünde yurda çiçek bile yolladı. Taziye mesajında, *O geceden sonra onunla aramızda özel bir bağ oluşmuştu,* diye komiklik de yapmıştı. *Onu özleyeceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Pop,* diye yazmıştı.

Notu ezberlediğimden falan değil.

Dairemin tek hatıra kutusunda kalacak kadar kaliteli olduğundan da değil.

Aramız bozulduğunda onu çöpe atmayı, işlerin hep böyle bitmek zorunda olduğunu düşünerek kendime eziyet ettiğimden de değil.

Uçağın arkasına doğru, bebeklerden biri yeniden çığlık atmaya başladı ama artık kapıya yönelmiştim. Hiç vakit kaybetmeden uçaktan inecektim.

Sonra Alex'i görecektim.

Sırtım heyecandan ürperirken karnıma kaygılı bir sancı saplandı.

Gelen kutumdaki son mesaj ondandı: İndim.

Ben de diye yazdım.

Daha sonra de diyeceğimi bilemedim. Bir haftadan uzun süredir mesajlaşıyorduk ama Hırvatistan faciası konusunu açmadık ve şimdilik her şey normal gidiyordu. Sonra Alex'i iki yıldır gerçek hayatta görmediğimi hatırladım.

Ona dokunmamıştım, sesini bile duymamıştım. Çok tuhaf şeyler yaşanabilirdi. Birazdan bunlar olacaktı.

Onu göreceğim için mutluydum tabii, ama bir yandan da ödüm patlıyordu.

Bir buluşma noktası bulmalıydık. Biri bunu önermeliydi. Bulanık hatıralarımda R+R'da çalıştığım son dört buçuk yılda geçtiğim rüküş halılı kapıların ve yürüyen merdivenlerin izini sürerek Los Angeles Havaalanı'nın krokisini çıkarmaya çalıştım.

Valizleri aldığımız yerde buluşacak olsak bu birbirimize doğru uzun süre sessiz sessiz yürümek anlamına gelecekti. Onu kucaklamalı mıydım?

Nilsen'ler Wright'ların aksine kucaklaşmayı pek sevmezdi. Biz ise en sıkıcı konuşmada bile dokunur, dürter, tokatlar, sıkar, temas kurardık. Dokunmak bana öyle do-

ğal geliyordu ki bir gün eve gelen tesisatçıyı kucaklamıştım. Adam bana kibar bir dille evli olduğunu söyleyince de onu tebrik etmiştim.

Alex ile yakınken hep sarılırdık ama bu o zamanlar geçerliydi. Benim yanımda rahat olduğu zamanlardı o günler. Başımın üstünden tekerlekli çantamı alıp ilerlemeye başladım, ince kazağımın koltuk altlarında ve alnımda ter birikiyordu ve at kuyruğu yaptığım saçımın ucundan damlıyordu.

Uçuş sanki hiç bitmeyecek gibi gelmişti; dakikalar, saatler gibi geliyordu. Buraya gelene dek içim içime sığmıyordu ama o balon sönmüştü ve şimdi uçak yolculuğu ne kadar da kısaydı diye düşünmeye başlamıştım.

Boğazım düğümlendi. Beynim pelteleşmiş gibi hissediyordum. Kapıdan çıkınca kenara çekilip telefonu çıkardım. Ellerim terliydi: Valiz tes-...

"Selam."

Arkamı dönünce sesin sahibini gördüm.

Gülümsüyordu. Alex gülümsüyordu, gözleri şişmişti, laptop çantası bir omzundan sarkıyordu, kulaklıkları boynuna dolanmıştı. Dağınık saçları; gri pantolonu, gömleği ve deri botlarıyla tezattı. Bana yaklaşırken elindeki poşeti bırakıp sarıldı.

Kollarımı beline dolamak, yüzümü göğsüne gömüp onu koklamak çok normal geliyordu. Sedir ağacı ve limon. Alex Nilsen hiç değişmiyordu.

Aynı saç, aynı sıcak koku, aynı moda anlayışı (gerçi yıllar içinde daha iyi kıyafet ve ayakkabı seçimiyle bu konuda biraz gelişti). Sarılma biçimi aynıydı, belime sarılıp beni kendine çekiyordu, ayaklarım neredeyse yerden kesilecekti ama yine de nazikti. Ayıboğan sarılması diyemezdik.

Daha çok heykeltıraş gibiydi. Tüm yüzeylerime uyguladığı eşit basınçla iki kişi olmuştuk sanki.

"Selam," dedim o kollarını daha sıkı dolarken.

"Selam," dedi. Onun da sesimdeki gülümsemeyi fark ettiğini umdum. Toplum içinde sevgi gösterisi sevmemesine rağmen hemen ayrılmadık. Aynı şeyi düşünüyor olmalıydık: İki senedir görüşmediğimiz için kavuşmanın tadını biraz uzunca çıkarabilirdik.

Kabaran duygularımı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve alnımı göğsüne bastırdım. Ellerini belime iyice dolayıp, "Uçuş nasıl geçti?" diye sordu.

Yüzüne bakabilecek kadar güç topladım. "Galiba uçakta dünyaca meşhur bir opera sanatçısı vardı. Seninki?"

Gülümsemesi büyüdü. "Türbülansta yanımdaki kadıncağızın ödünü kopardım. Yanlışlıkla elini tuttum."

Tiz bir kahkaha attım, kollarını daha sıkı dolayıp daha çok güldü.

Çıplak Alex, diye düşünüp düşüncemi bastırdım. Keşke onun bu hâline daha iyi bir isim bulsaydım.

Sanki aklımı okuyup utanmış gibi beni salıp gülmeyi bırakarak geri çekildi. Çantamı alıp, "Valizin var mı?" dedi.

"Ben hallederim," dedim.

"Ben yaparım," dedi.

Kalabalık kapıda onu takip ettim. Ondan gözümü alamıyordum, onun burada olması hayret vericiydi. Hâlâ aynı görünmesi, bunların gerçek olması hayret vericiydi.

O da bana dudağını bükerek bakıyordu. Alex'le ilgili en sevdiğim şeylerden biri de yüzünde iki zıt duygunun aynı anda ifade bulabilmesiydi. Yıllar içinde bu duyguları okumayı çok iyi öğrenmiştim.

Şu an onun hem neşeli hem kaygılı olduğunu dudağının kıvrılmasından anladım.

"Ne?" dedi monoton bir sesle. "Çok uzunsun," diye cevapladım.

Yakışıklıydı da ama bunu söylesem sanki spor salonun-

da vücut yapmak ayıpmış gibi utanacaktı. Belki onun gözünde öyleydi, kibirden kaçınması söylenerek büyümüştü, benim annem ise banyo aynasına, *O güzel gülüşe, kuvvetli bacaklarla kollara, kızımı besleyen göbeğe günaydın,* yazmıştı. Hâlâ duştan çıkıp saçımı tararken bu sözler aklıma geliyordu: *O güzel gülüşe, kuvvetli bacaklarla kollara, kızımı besleyen göbeğe günaydın.*

"Uzunum diye mi gözünü diktin?"

"Çok uzunsun," diye açıkladım.

Seni özledim, güzel gülüşlü, seni görmek ne güzel kuvvetli kol ve bacaklı. Dümdüz karnına seni beslediği için teşekkürler, demekten daha uygun düşüyordu şimdi.

Alex bana bakarken otuz iki dişiyle sırıttı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Poppy."

8

On Yaz Önce

Bir yıl önce yurdun önünde yarım düzine kirli çamaşır torbası yanımda Alex Nilsen'le buluştuğumda onunla tatile çıkacağımı düşünmemiştim.

Eve dönüş yolculuğumuzun ardından mesajlaşmaya başlamıştık. Linfield sinemasının yanından geçerken çektiği bulanık fotoğraflara *Aşı olmayı unutma* yazıp yolluyordu veya ben süpermarkette bulduğum onluk tişört paketine *Doğum günü hediyesi* yazıyordum. Üç hafta sonra telefonda konuşup dışarıda da görüşmeye başladık. Hatta onu Cineplex'e gitmeye ikna ettim, gerçi o film boyunca koltukta büzüşüp hiçbir yere temas etmemeye çalıştı ama olsun.

Yazın sonunda iki temel dersimiz, bir matematik ve bir fen bilgisi dersi, ortaktı ve çoğu gece ya o yurda geliyordu ya da ben onun yanına ödevlerine yardım etmeye gidiyordum. Eski oda arkadaşım Bonnie kardeşinin yanına taşınmıştı ve Alex'le matematik çalışırken bir yandan sözüm ona en sevdiği yiyecek olan kerevizi kemirirken hatalarımızı düzelten Isabel adlı bir tıp öğrencisiyle kalıyordum.

Alex matematikten en az benim kadar nefret ederdi ama İngilizce derslerini çok severdi. Ben amaçsızca internette seyahat bloglarını ve dedikodu sayfalarını gezerken o saatlerce okuma yapardı. Derslerim eşit ölçüde sıkıcıydı ama

Alex ile sıcak çikolata içerek kampüste dolaşırken veya hafta sonu şehirdeki en iyi sosisli, falafel ya da kahve dükkânını ararken hiç olmadığım kadar mutluydum. Şehirde olmayı, sanat, yemek, gürültü ve yeni insanlar ile iç içe olmayı öyle seviyordum ki bunlar okula katlanmamı mümkün kılıyordu.

Bir gece pencere pervazlarında kar birikirken Alex ile oturmuş bir sınava çalışırken gitmek istediğimiz yerleri sıralamaya başladık.

"Paris," dedim.

"Amerikan Edebiyatı finaline çalışıyorum," dedi Alex.

"Seul."

"Kurgu Dışı Yazına Giriş finaline çalışıyorum."

"Sofya, Bulgaristan."

"Kanada."

Ona bakıp yılgınlıkla attığım kahkaha onu meşhur hüznüne gark etti. "En gözde üç tatil mekânın, iki makale ve bize en yakın ülke."

Ciddi bir tonla, "Paris'ten daha ucuz," dedi.

"Ne fark eder, hayal kuruyoruz şurada."

İçini çekti. "O okuduğun yağmur ormanındaki kaplıca yok mu? Kanada'da işte."

"Vancouver Adası," diye onayladım. Daha doğrusu oraya yakın küçük bir adacıktaydı.

"Tatil arkadaşım bu kadar uyumsuz olmasa oraya gitmek isterdim."

"Alex, seninle Vancouver Adası'na gitmekten mutluluk duyarım. Özellikle de diğer seçenekler sen ödev yaparken izlemekten ibaretse. Önümüzdeki yaz gideriz."

Alex yanıma uzandı. "Paris ne olacak?"

"Paris beklesin. Oraya paramız yetmez."

Hafifçe gülümsedi. "Poppy, haftada bir sosisli sandviç yemeye bile paramız zor yetiyor."

Ancak aylar sonra, kampüste mümkün olan her işte (o kütüphanede, ben posta odasında) çalıştıktan sonra bu

ucuz tatil için yeterli parayı biriktirdik ve sonunda uçağa bindiğimizde mutluluktan uçuyordum.

Uçak kalkınca kabin ışıkları söndü ve yorgunluktan başım Alex'in omzunda, salyalarımı gömleğine akıtarak uyuklamaya başladım. Başım Alex'in omzundaydı ama uçak hava akımına girince Alex'in dirseğini yüzüme geçirmesiyle uyandım.

Ben yanağım elimde doğrulurken, "Eyvah," dedi. "Eyvah!" Alex koltuğun kolluklarına yapışmış, sığ nefesler alıp veriyordu.

"Uçaktan korkuyor musun?" diye sordum.

O panikte bile uyuyan yolcuları düşünerek kısık sesle, "Hayır, ölmekten korkuyorum!" dedi.

"Ölmeyeceksin." Motorun sesi durağandı ama emniyet kemeri ışığı yanınca Alex biri uçağı tuzluk gibi sallıyormuşçasına kollukları sıkı sıkı tuttu.

"Eyvah," dedi. "Uçağın bir yeri kırıldı."

"O bana attığın dirseğin sesi."

"Ne?" Yüzü hayret doluydu.

"Yüzüme vurdun!"

"Özür dilerim. Bir bakayım."

Elimi sızlayan yanağımdan çektim ve Alex bana doğru eğilip parmaklarını yüzümde dolaştırmaya başladı. "Kötü görünmüyor. Uçuş görevlilerinden buz isteyebiliriz."

"İyi fikir," dedim. "Onları çağırıp bana kesinlikle ve kesinlikle yanlışlıkla vurduğunu ve kaza eseri-..."

"Tanrım, çok üzgünüm, Poppy."

"Önemli değil, çok acımıyor." Dirseğimle onu dürttüm. "Neden bana uçaktan korktuğunu söylemedin?"

"Ben de bilmiyordum."

"Yani?"

Başını koltuk başlığına yasladı. "Yani daha önce uçağa binmedim."

"Ya." Suçluluk duygusu bastırdı. "Keşke söyleseydin."

"İş çıkarmak istemedim."

"İş çıkarmazdım."

Şüpheyle bana baktı. "Bu ne o zaman?"

"Şey, evet, iş çıkardım. Ama dinle bak." Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. "Seninle buradayım ve eğer uyursan uçağın düşmediğinden emin olmak için ben uyanık kalırım. Düşmeyecek zaten, zira arabadan çok daha güvenli."

"Ben de araba kullanmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Biliyorum. Demek istediğim, bu ondan daha iyi, hem de misliyle. Ben de yanındayım, daha önce uçağa da bindim, bu yüzden panikleyecek bir durum olup olmadığını anlarım. Öyle bir durumda, emin ol, ben de telaşa kapılırım ve bir şeylerin ters gittiğini anlarsın. O zamana dek keyfine bak."

Loş kabinde gözünü bana dikti. Eli, sıcak parmakları gevşedi. Elini tutmak nedense beni heyecanlandırıyordu. Alex Nilsen'i yüzde doksan beş oranında arkadaş olarak görüyordum ki onun açısından bu oran daha fazlaydı. Ne var ki her zaman o yüzde beşlik belki payı vardı.

Bunun etkisi asla uzun sürmez veya artmazdı. Şimdi orada, ellerimizin arasında dururken görünüşte zararsız ama oldukça ağır bir düşünce aklıma gelmişti: Onu öpmek, ona dokunmak nasıl olurdu? Tadı da kokusu gibi miydi? Ağız bakımında Alex'in üstüne yoktu. Çok seksi bir fikir değildi tabii, ama zıddından iyiydi.

Bu düşünce ancak buraya kadar gidebildi çünkü Alex'i onunla çıkamayacak kadar seviyordum. Zaten çok uyumsuzduk.

Uçak tekrar sarsılınca Alex elimi sıktı. "Panik vakti geldi mi?"

"Daha değil. Yat uyu."

"Ölümle karşılaştığımda uykumu almış olayım."

"Ben Butchart Bahçeleri'nde yorulunca beni taşıyacaksın, bu yüzden dinç olman lazım."

"Tabii ya, beni yanına almanın nedeni bu."

"Hayır, seni binek insanı olarak almadım. Seni dikkat dağıtman için aldım. Ben Empress Otel'de çay saatinde minik sandviçler ve masum kurbanların bileziklerini yürütürken sen dikkat dağıtacaksın."

Elimi sıktı. "O zaman uyuyayım." Ben de elimi sıktım. "Haydi uyu."

"Panik vakti gelince uyandır."

"Tabii."

Başını omzuma koyup uyuyormuş gibi yaptı.

İnince bu kadar yamuk durmaktan boynu tutulacaktı ve ben de bir süre omuz ağrısı çekecektim ama şimdilik bir şey demedim. En yakın arkadaşımla beş günlük müthiş bir tatile gidecektim ve hiçbir şeyin kötü gitmeyeceğini biliyordum.

Panik vakti değildi.

9

Bu Yaz

Havaalanından sıcak rüzgâra çıkarken Alex, "Kiralık arabamız var mı?" diye sordu.

"Sayılır." Taksi çağırmak için çantamdan telefonumu çıkarmaya uğraşırken dudağımı ısırdım. "Bir Facebook grubundan bizi bırakacak birilerini buldum."

Alex gözlerini kısıp bana baktı. İnen uçakların rüzgârı saçlarını dalgalandırıyordu. "Ne dediğini anlamadım."

"Vancouver'a ilk gittiğimizde de böyle yapmıştık, unuttun mu? Araba kiralayamayacak kadar küçüktük."

Bana öylece baktı.

"Hani on beş senedir üyesi olduğum *online* kadın gezi grubu var ya? Evlerini, arabalarını kiralıyorlardı. Arabayı almak için otobüse binip şehir dışına gitmiştik de valizlerimizle onca yol yürümüştük."

"Hatırladım. O zamandan beri birinin kendi arabasını yabancı birine kiralamasının mantığını hâlâ anlayamadım."

"Çünkü insanlar kışı New York'tan, yazı da Los Angeles'tan uzakta geçirmek istiyor." Omzumu silkip devam ettim. "Bu kızın arabası da bir ay falan zaten kullanılmayacaktı, ben de haftalık yetmiş dolara kiraladım. Arabaya gitmek için taksiye bineceğiz şimdi."

"İyi," dedi Alex.

"Evet."

Tatilin ilk rahatsızlık verici sessizliği çöktü. Bir haftadır mesajlaşmamızın bir faydası olmamıştı, hatta işler daha bile kötü olmuş olabilirdi. Kafam bomboş, gözlerimi telefon ekranına dikip yaklaşan taksiyi takip etmekten başka şansım yoktu.

Yaklaşan arabayı işaret edip, "Geldi," dedim.

Alex yine, "İyi," dedi.

Şoför bagajımızı alırken iki kişinin yanına geçtik. Çift şapkası takmış orta yaşlı bir adamla kadındı bunlar. Cırtlak pembe şapkada KARİŞ, koyu yeşilde KOCİŞ yazıyordu. İkisi de flamingo desenli tişört giymişti, o kadar bronzlaşmışlardı ki Alex'in ayakkabılarına benziyorlardı. Kociş'in saçları sıfıra vurulmuştu ve Kariş'in saçı parlak kızıla boyalıydı.

Alex ile orta koltuklara yerleşirken Kariş, "Selam millet!" diye cırladı.

Alex neredeyse sevimli bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi ve koltukta kıpırdandı.

Kariş Kociş'i gösterip, "Balayına gidiyoruz," dedi. "Siz?"

"Ya... Şey..."

"Biz de!" diye sohbete daldım. Alex'in elini tutup gülümsedim.

"Oo!" diye ciyakladı Kariş. "Görüyor musun, Bob? İki çifte kumru olduk."

Kociş Bob başını salladı. "Bir yastıkta kocayın gençler."

Kariş, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Alex'e bakınca suratındaki iki ifadenin (1)dehşet, (2) neşe olduğunu gördüm. Böyle oyunlara alışıktık, şu an elimin elinde durması ne kadar tuhaf olsa da eskisi gibi rol yapmakta rahatlatıcı bir yan vardı.

Alex çifte dönüp, "Disneyland'de," dedi.

Kariş'in gözleri büyüdü. "Ne muhteşem!"

"Kesinlikle öyleydi!" Alex'e hülyalı bakışlar atıp boştaki elimle burnuna dokundum. "Orada KT olarak çalışıyordu, Kusmuk Temizleyici olarak yani. Dışarıdaki yeni lunapark trenlerinin orada dolaşıp trenlerde midesi bulanan yaşlıların kusmuklarını temizliyordu."

Alex, "Poppy de Mike Wazowski'yi canlandırıyordu," diye oyunu sürdürdü.

Kociş Bob, "Mike Wazowski kim?" diye sordu.

Kariş, "*Sevimli Canavarlar*'daki karakterlerden biri, hayatım. Başrollerden biri," dedi.

"Hangisi?" diye sordu Kociş.

Alex gördüğüm en coşkulu, en abartılı neşeyle bana dönüp, "Kısa olan," dedi. "İlk görüşte âşık oldum."

Kariş elini kalbine koyarak, "Ayy!" dedi.

Kociş'in kaşları çatıldı. "Kostüm giymiyor muydu?"

Kociş'in sorusuyla kızaran Alex'in imdadına yetiştim: "Bacaklarım sütun gibidir."

Şoförümüz bizi Highland Park'ta, etrafında yaseminler olan sıvalı evlerin yanında bıraktı. Sıcak asfalta adımımızı atınca Kariş ve Kociş bize el sallayarak veda ettiler. Taksi uzaklaşır uzaklaşmaz Alex elimi bıraktı. Ev numaralarına bakıp paslı bir çiti işaret ettim. "İşte burası."

Alex kapıyı açtı ve girdiğimiz bahçede hurda olmasına az kalmış, her yanı paslı ve kırık dökük bir külüstürle karşılaştık.

Alex arabaya bakıp, "Demek bu yetmiş dolar," dedi.

"Kazıklanmış olabilirim." Sürücü kapısının altındaki tekerin orada duran mıknatıslı kutuya uzandım. Aracın sahibi, Sasha diye bir seramikçi, anahtarları oraya koyacaktı. "Arabayı çalacak olsam ilk buraya bakardım."

Ben anahtarı alıp doğrulurken Alex, "Şu arabayı çalmak

için o kadar eğilmeye değmez," dedi. Arabanın arkasına gidip markayı okudu: "Ford Aspire."

Gülüp kapıları açtım. "R+R için biçilmiş kaftan, değil mi?"

"Dur." Alex telefonunu çıkarıp bir adım geri gitti. "Bu arabayla fotoğrafını çekeyim."

Kapıyı açıp ayaklarımı kaldırarak poz verdim. Alex çömeldi. "Alex, hayır! Aşağıdan çekme."

"Pardon, buna takık olduğunu unutmuşum."

"Takık mı? Eline tablet geçiren dayılar gibi fotoğraf çekiyorsun. Burnunun ucunda gözlüğün ve enine çizgili polo yaka tişörtün olsa tam olacak."

Abartılı hareketlerle tableti boyunun yettiğince kaldırdı.

"Şimdi de 2000'lerin emo açısını mı deniyorsun? Ortayı bulamaz mısın?"

Alex gözlerini devirse de normal sayılacak bir açıdan birkaç fotoğraf çekti ve çektiklerini bana gösterdi. Son fotoğrafı görünce nefesim kesildi ve tıpkı onun uçakta ihtiyara yapışması gibi koluna yapıştım.

"Ne?"

"Portre modun var."

"Var."

"Hem de o modda çekmişsin."

"Evet."

"Portre modunu kullanmayı biliyorsun."

"Hı hı."

"Nereden biliyorsun? Bayramda torunun ziyarete gelince mi öğretti?"

"Vay be," dedi. "Bunu özlemişim."

"Kusura bakma. Gerçekten etkilendim. Çok değişmişsin." Hemen ekledim: "Kötü bir yönde değil ama! Değişimi pek sevmediğini düşünüyordum."

"Belki artık seviyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Hâlâ saat beş buçukta kalkıp spor yapıyor musun?"

"Ona disiplin denir, değişimi sevmemek değil."

"Aynı spor salonuna gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Altı ayda bir zam yapan, sürekli aynı New Age meditasyon müziği çalan salondu o, değil mi? Hani iki sene önce şikâyet ettiğin salon?"

"Şikâyet etmedim. Sadece o müziğin koşu bandında koşmaya ne etkisi var bilemiyorum. Bunu sorguluyordum."

"Sen kendi müziğini dinliyorsun. Hoparlörden çalan müziğin ne zararı var?"

Omzunu silkip elimden anahtarı alarak arabanın arka kapısını açtı. "Prensip meselesi." Valizlerimizi arkaya koyup kapıyı çarptı.

Şakalaştığımızı sanıyordum ama yanılıyor olabilirdim.

Yanımdan geçerken bileğini tuttum. "Hey."

Durup kaşlarını kaldırdı. Boğazımdaki bir düğüm söylemek istediklerimi bastırdı. Arkadaşlığımız en başta o düğüm yüzünden bozulmuştu zaten, bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Söylenecek şeyleri sırf önce o söylesin diye bastırmayacaktım.

"Ne?" dedi Alex.

Düğümü yuttum. "Fazla değişmediğine sevindim."

Bana bir an baktı. Yanlış mı görmüştüm, o da mı yutkunmuştu yoksa? "Ben de," dedi ve atkuyruğumdan yüzüme düşen bir tutam saça hafifçe dokundu. "Saçın da güzel olmuş."

Birden yanaklarıma ateş bastı. Mideme de. Bacaklarım bile biraz ısındı.

"Sen telefonunu kullanmayı öğrenmişsin, ben de saçımı kestirdim," dedim. "Artık onlar düşünsün."

Alex, "Bunlar radikal değişimler," diye onayladı.

"Tırtıldan kelebeğe dönüştük resmen."

"Peki doğru düzgün araba kullanmayı öğrendin mi?"

Kaşımı kaldırıp, "Sen?" diye sordum.

"Çok şükür klima çalışıyor," dedi Alex.

"Ama esrar içen bir yanardağ ağzı gibi."

Çöle giden yola girdiğimizden beri bu oyunu oynuyorduk. Arabanın sahibi seramikçi Sasha klimanın ara sıra bozulduğundan bahsetse de arabada beş sene boyunca içtiği sigaralardan söz etmemişti.

"Çok şükür insanlığın sonunu görecek."

"Bu araba Star Wars serisinin sonunu bile göremez."

"Hangimiz göreceğiz ki?"

Ben sürerken Alex'in midesi bulandığı ve anksiyetesi azdığı için arabayı o kullanıyordu. Zaten araba kullanmayı sevmiyordum, bu yüzden şikâyetim yoktu.

Los Angeles trafiği onun kadar dikkatli birine göre değildi. Işıkta on dakika boyunca sağa dönmeyi beklerken arkamızda üç tane araba kornalarına abanmıştı bile.

Şehirden çıktığımız için artık keyfi yerindeydi. Pencereyi açıp tatlı rüzgârın içeri girmesine izin verdiğimiz için klimasızlık bile canımızı sıkmıyordu. Şimdiki problem telefon kablomuz olmamasıydı, bu yüzden radyoya mahkûmduk.

Üçüncü kez değiştirdiğimiz radyo kanalında tekrar, "Piano Man"in ortasına denk gelince Alex, "Radyo dalgaları sırf Billy Joel'e çalışıyor," dedi.

"Tabii, bu radyonun icadından beri böyledir. Mağara adamları radyoyu keşfettiğinde bu şarkı çalıyordu."

"Tarihçi olduğunu bilmiyordum. Bir ara bizim sınıfta derse gel."

Güldüm. "East Linfield Lisesi'nin muhitindeki tüm traktörler birleşip voltranı oluştursa dahi beni o binaya sokamaz, Alex."

"Sana zorbalık yapanlar çoktan mezun olmuştur, merak etme."

"Bunu bilemeyiz."

Bana döndü. Dudaklarını kenetleyip ciddi bir tavırla, "Onların işini bitireyim mi?" dedi.

İç çektim. "Artık çok geç. Kesin hepsinin çok tatlı gözlüklü bebekleri vardır, çoğu da ya mevlasını ya da para kaptıracak bir saadet zincirini bulmuştur."

Bana baktı, yüzü güneşten kızarmıştı. "Fikrini değiştirirsen haber ver."

Alex'in çalkantılı lise yıllarımdan haberi vardı ama ben bu konuyu konuşmaktan hiç hoşlanmıyordum. Onun anlattığı versiyonu kendi yaşadıklarıma tercih ederdim. O anlatıda Alex'in olması beni rahatlatıyordu ve derinlerde bir yerde o da tıpkı benim gibiydi.

Yine de onun kardeş okulumuz West Linfield Lisesi'nde geçirdiği yıllar benim lise tecrübelerimden çok daha farklıydı. Tabii ki sporcu olmasının da faydasını görmüştü. Hem okul hem kilise takımında oynuyordu. Üstelik yakışıklıydı da. Bu yüzden ucube gibi değil gizemli görünüyordu.

Belki ailem, kardeşlerimin ve benim özgünlüğümüzü bu derece desteklemese daha kolay olurdu. Bazı çocuklar köşeli yanlarını törpüleyerek uyum sağlayabiliyordu. Prince ile Parker böyle yaptı ve kendi kişiliklerini toplumla uzlaştırdılar.

Bir de benim gibiler vardı. Bir gün diğer insanların beni yalnızca hoş göreceğinin değil, sonunda kendim olmama saygı duyacağının hayalini kurmuştum.

Başkalarının onayını almak için uğraşmayan biri kadar sinir bozucu bir şey yoktur. Kırıcı bile sayılır: *Ben toplum faydası için baş eğiyorum, sen neden bunu yapmıyorsun? Bizi ciddiye almalısın.*

Tabii ki içten içe onları ciddiye alıyordum. Hem de çok. Tüm o hakaretlerin karşılığında umursamaz görünüp gece

yorganın altında ağlayacağıma herkesin içinde ağlasaydım keşke. Annemin diktiği yamalı, komik tulumu gururla giymeyip kendimi sekiz yaşında bir Jeanne d'Arc gibi kot için ateşe atsaydım.

Alex oyunu nasıl oynayacağını biliyordu, ben ise kuralları ateşten bir çemberde tersten okuyordum sanki.

Ama birlikteyken ortada oyun kalmıyordu. Ben işlerin hakikaten öyle olduğunu düşünene dek gerçeklik çözünüyordu. Sanki hiç o yapayalnız, dışlanmış kız olmamıştım da hep Alex Nilsen tarafından tanınmış, kabul edilmiş ve sevilmiştim.

İlk tanıştığımızda beni Linfield'lı Poppy olarak görmesin istemiştim, bazı şeylere izin verdim mi her şeyin suyu çıkar diye korkmuştum. Ona her şeyi anlattığım geceyi hâlâ hatırlıyorum. Üçüncü sınıfın son gününde katıldığım bir partiden çıkıp odasına gittiğimde Alex'in oda arkadaşı yaz tatili için yurttan ayrılmıştı bile. Ben de Alex'ten bir tişört ve battaniye ödünç alıp boş yatakta yatmıştım.

Sekiz yaşımdan beri konuşa konuşa uyuyakaldığın cinsten bir yatıya kalmamıştım.

Birbirimize her şeyi en ince detayına dek anlattık. Alex annesinin ölümünü, babasının pijamayla geçirdiği ayları, kardeşine hazırladığı fıstık ezmeli sandviçleri ve bebek maması hazırlamayı nasıl öğrendiğini anlattı.

İki yıl boyunca çok eğlenmiştik ama o gece Alex kalbimde daha önce hiç dokunulmamış özel bir yer edindi.

O bana Linfield'da olanları, yazın oraya neden dönmek istemediğimi sorunca problemlerim onunkilerin yanında küçücük göründü ama Alex bana asla küçük veya önemsiz hissettirmezdi.

Neredeyse sabah oluyordu, sırların kolayca ağızdan çıkabildiği o saatlerdeydik. Ben de ona yedinci sınıftan beri yaşadıklarımı anlattım.

Çirkin diş tellerimden, Kim Leedles'ın saçıma yapıştırdığı sakızdan, utanç verici saç kesimimden bahsettim. Kim Leedles tüm sınıfa benimle konuşan olursa onu doğum gününe çağırmayacağını ilan etmişti ve evlerindeki su kaydırağıyla en alt kattaki sinema salonu beş ay boyunca dışlanmama yetmişti.

Dokuzuncu sınıfta kötü şöhretim sonunda yok olmuş, memelerim neredeyse bir gecede büyümüştü. Böylece üç ay boyunca süren popülerliğim beni aniden öpen Jason Stanley'yi reddetmem ve onun da bütün okula hademe odasında benimle seviştiğini söylemesiyle sona ermişti.

Tüm futbol takımı bana bir sene boyunca Pornocu Poppy diye isim takmıştı. Kimse benimle arkadaş olmuyordu. Sonra dibin de dibi olan onuncu sınıfa geçtim.

Aslında o yıl son sınıfta okuyan küçük ağabeyimin tiyatro grubundan arkadaşlarıyla takılmaya başlamıştım ama doğum günümde arkadaşlarımı yatıya çağırınca ailemi gülünç bulduklarını fark ettim. Ben de onlardan pek hoşlanmıyordum artık.

Alex'e de ailemi ne çok sevdiğimi, onlara karşı ne kadar korumacı olduğumu anlattım ama onlarlayken bile yalnızlığım tamamen dinmiyordu. Herkes en sevdiğini bulmuştu: annem ve babam, Parker ve Prince. Husky köpeklerimiz bile çiftti ve teriyerimizle kedimiz tüm günü verandada sarmaş dolaş uyuyarak geçiriyordu. Alex'ten önce ait olduğum tek yer ailemdi ama orada bile yedek parça gibi hissediyordum, IKEA kitaplığın artan vidası gibiydim. Liseden beri yaptığım her şey o histen, o kişiden kaçmak içindi.

Ona tüm bunları anlattım; sadece, ona ait hissettiğimi söylemedim çünkü iki yıllık arkadaşlıktan sonra bile bu itiraf fazlaydı. Sözümü bitirdiğimde onun uyuduğunu sanıyordum ama birkaç saniye sonra dönüp yüzüme baktı. "Bence o saçla çok sevimli olmuşsundur."

Sevimli değildim ama bu bile yarama merhem olmaya yetmişti. Beni görmüş, beni sevmişti.

Alex'in, "Poppy?" demesiyle çöldeki sıcak, pis kokulu arabaya geri döndüm. "Nerelere gittin?"

Elimi pencereden çıkarıp rüzgârı hissettim. "East Linfield Lisesi koridorlarında Pornocu Poppy! Pornocu Poppy! sesleri arasında yürüyorum."

"Peki," dedi Alex kibarca. "Billy Joel radyo tarihi anlatman için seni çağırmayacağım ama bil ki..." Çok ciddi bir yüz ifadesiyle devam etti: "Sana Pornocu Poppy diyenin defterini dürerim."

"Bu hayatımda duyduğum en seksi şey olabilir."

Güldü ama kafasını çevirdi. "Ciddiyim. Zorbalığı cezasız bırakmam." Başını salladı. "Kurban ben değilsem tabii. Bana durmadan zorbalık yapıyorlar."

Ona inanmasam da güldüm. Alex başarılı çocuklara ders veriyordu, genç, yakışıklı, çabasız bir şekilde eğlenceli ve çok da zekiydi. Ona bayılıyor olmalıydılar.

"Sana da Pornocu Alex mi diyorlar?"

"Umarım demiyorlardır."

"Affedersiniz Pornocu Bey."

"Pornocu Bey babam olur."

"Eminim öğrencilerin çoğu senden içten içe hoşlanıyordur."

"Kızlardan biri Ryan Gosling'e benzediğimi söylemişti."

"Aman Tanrım."

"Ama arı sokmuş hâline."

"Vah vah."

"Öyle, üzüldüm ama haksız değil."

"Belki de Ryan Gosling senin kuru üzüm gibi buruşmuş hâlindir."

"Aldın mı ağzının payını, Jessica McIntosh?"

"Kaltak seni," dedim ama hemen pişman oldum. "Kötü şakaydı, bir çocuğa böyle denmez tabii ki."

Alex yine yüzünü buruşturdu. "Yani Jessica en sevdiğim öğrencim değil ama büyüyünce değişir bence."

"Tabii, zaten onun ne çektiğini biz nereden bileceğiz? Belki de hayatında pek çok sorunla boğuşuyor, böyle düşünceli olman çok iyi."

"Hiçbir zaman Jessica gibi olmadın sen," dedi kararlı bir tonla.

Bir kaşımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi gözünü güneşten parlayan yoldan ayırmadan, "Sen hep Poppy'din."

Desert Rose Apartmanı şeker pembesi bir binaydı, ismi yüzyıl ortası stilinde kıvrımlı harflerle yazılmıştı. Geniş bahçesi kaktüs çalıları ve dev sukulentlerle doluydu. Beyaz bir çitin ardından bronz bedenlerle dolu, palmiyeler ve şezlonglarla çevrili parlak mavi havuz görünüyordu.

Alex arabayı durdurdu. Rahatlamış gibiydi. "Güzelmiş," dedi.

Arabadan inince asfaltın sıcaklığını sandaletlerimde hissettim.

New York'ta güneşi ayna gibi yansıtan gökdelenlerin arasına sıkışmışken veya Ohio Nehri vadisinin nemli havasında yaz sıcağını tanıdığımı düşünüyordum.

Yanılmışım.

Çöl güneşi tenimi uyuşturuyordu ve ayaklarım durduğum yerde yanıyordu.

Alex alnına düşen saçını geri çekerken, "Kahretsin," dedi.

"Demek ki bu yüzden buranın mevsimi değil."

Tiksinti dolu bir sesle, "David ve Tham nasıl burada yaşayabiliyor?" diye sordu.

"Sen Ohio'da nasıl yaşıyorsan öyle. Mutsuz ve sık sık sarhoş."

Şaka yapmaya çalışmıştım, ne var ki Alex beni duymazdan geldi ve somurtarak arabaya döndü.

Boğazımı temizledim. "Şaka. Zaten genelde Los Angeles'talar, değil mi? Orası bu kadar sıcak değil."

"Al." İlk çantayı bana verdi. Kırık kalbimle aldım.

Bundan sonra Ohio'ya çamur atmak yoktu.

Valizlerimizi ve mola yerinden satın aldığımız iki poşet meyve sebzeyi üç kat çıkara kadar terden sırılsıklam olduk.

Ben giriş kapısındaki kutuya şifreyi girerken Alex, "Eriyorum sanki," dedi. "Duş almam lazım."

Kutu açılınca kilidi anahtara sokup ev sahibinin detaylı talimatlarına göre kapıyı açmaya çalıştım.

"Dışarı çıkınca erimeye devam edeceğiz," dedim. "Bence duşunu yatmadan önce al."

Anahtar sonunda kapıyı açtı. İçeri adım atınca iki uyarı çanının bedenimde çınlamasıyla öylece kalakaldım.

Alex terden sırılsıklam bir ısı duvarına dönüşen vücuduma çarptı. "Ne-...?"

Sesi bir anda kesildi. Buna hangi korkunç durum sebep oldu bilmiyordum. Bunaltıcı sıcaktan mı yoksa...

Bu her yönüyle muhteşem stüdyo dairede tek bir yatak vardı.

Sanki içinden geçiriyor gibi, "Olamaz," dedi. Bunu sesli söylemek istemediğine emindim.

"İki yatak demişlerdi," dedim çılgınca ilanı ararken. "Kesinlikle öyle dediler!"

Bu kadar büyük bir hata yapmış olmam imkânsızdı. Bu olamazdı.

Bir zamanlar aynı yatakta yatmayı problem etmezdik ama o günler eskide kalmıştı. Aramızdaki ilişki böyle kırılganken. Bu tatil aramızı düzeltmek için tek şansımızdı.

Alex, "Emin misin?" dedi. Sesindeki rahatsız ton, şüpheli tondan daha beterdi. "İki tane yatağın resmini gördün mü?"

Gelen kutusundan başımı kaldırdım. "Tabii ki!"

Görmüş müydüm? Bu daire çok ucuzdu çünkü rezer-

vasyon son anda iptal edilmişti. Stüdyo daire olduğunu biliyordum, parlak turkuaz havuzun, dans eden palmiyelerin fotoğraflarını görmüştüm, yorumlar mekânın temiz olduğunu söylüyordu, mutfak köşesi küçük ama şıktı.

Peki iki ayrı yatak görmüş müydüm?

"Bu adamın burada çok dairesi var," dedim bulanmış beynimle. Bizi yanlış odaya göndermiş olmalılar."

E-postayı bulup fotoğraflara tıkladım. "Bak, burada!"

Alex gelip omzumun üstünden fotoğraflara baktı. Fotoğraflarda bir köşesindeki saksıda incir ağacı, ortasında büyük beyaz bir yatak ile yanında daha ufak bir yatak olan parlak beyaz ve gri renkli bir oda vardı.

Tamam, belli açılarla çekilmişti ve daha büyükçe olan yatak battal boy görünüyordu, yani öbürü ancak çift kişilik olabilirdi. Ama iki yatak olduğu kesindi.

Fotoğrafta ikinci yatağın durduğu yere bakarken, "Anlamıyorum," dedi Alex.

"Ah!" Aynı anda jetonumuz düştü.

Alex büyük, imitasyon süetten turuncu koltuğa gidip kırlentleri yana çekti ve katlanan yeri aradı. Koltuğun alt parçasını uzatıp sırtını yatırdı ve koltuk üç parçalı uzun ince bir yatağa dönüşüverdi. "Çekyat... koltuk."

"Orada ben yatarım," dedim.

Alex bana baktı. "Olmaz, Poppy."

"Neden, kadın olduğum için mi? Tüm cinsiyet rollerine harfi harfine uymazsan Orta Batı usulü erkekliğine zeval mi gelir?"

"Hayır, orada yatarsan migrenin tutar."

"O bir kere oldu, hem sebebinin şişme yatak olup olmadığını bilmiyoruz. Belki şaraptan oldu." Konuşurken bile termostatı arıyordum çünkü başımı bir şey ağrıtacaksa o da bu sıcaktı. Düğmeleri mutfakta buldum. "Tanrım, yirmi yedi dereceye ayarlı."

"Hakikaten mi?" Alex saçını geri atıp alnındaki teri sil-

di. "Yüz derece gibi sanki." Termostatı yirmiye indirdim. Fanlar gürültüyle çalışmaya başladı ama bir serinlik gelmedi.

Arka kapıyı işaret edip, "En azından havuzu görüyoruz," dedim. Kalın siyah perdeleri açınca hüsrana uğradım.

Balkon benim evimdekinden çok daha büyüktü, sevimli kırmızı masasıyla eş sandalyeleri vardı. Sorun şuydu ki balkonun üçte ikisi duvardı ve naylon muşamba kaplıydı ve bir yerlerden korkunç mekanik uğultular geliyordu.

Alex arkamda dikildi. "İnşaat mı?"

"Sanki poşetteyim, sanki birinin vücudunun içindeyim," dedim.

"Ateşten yanan birinin."

"Evet. Gerçek anlamda hem de."

Biraz güldü. Umursamaz görünmeye çalışmasının faydası yoktu. Alex umursuyordu. O kaygılı biriydi, temizliğe, kendine özel alana ihtiyacı vardı. Evdeki yastığını bile boynu ona alıştığı için yanında taşıyordu ve bu tatilde ihtiyacımız olan en son şey gerginlik yaratacak unsurlardı.

Bir anda önümüzdeki altı gün sonsuzluk kadar uzun göründü. Üç günlük bir tatile çıkmalıydık. Düğüne katılırdık, açık büfeden yer, bedava içkiden içerdik. Alex ağabeyinin bekârlığa veda partisiyle falan oyalanırdı işte.

"Havuza mı gitsek?" dedim yüksek sesle. Atan kalbimin sesini bastırmak için bağırmaya ihtiyacım vardı.

Alex, "Tabii," deyip kapıya döndü ve donakaldı. Sözlerini düşünürken ağzı aralık duruyordu. "Ben banyoda giyineyim, sen de işin bitince seslen."

Tabii ya. Burası stüdyo daireydi. Banyo dışında tek göz odaydı.

Aslında normal olurdu, eğer aramız normal olsaydı.

"Hı-hı," dedim. "Olur."

10

On Yaz Önce

Victoria'da ayaklarımıza kara sular inene, sırtımız ağrıyana, uçak uykusuzluğu vücudumuzu ağırlaştırıp beynimizi pelteye çevirene dek dolaştık. Sonra Çin mantısı yemek için kırmızı duvarlarına altın varakla dağ ve tepeler arasından akan nehirler çizilmiş küçük bir dükkâna girdik.

İçerideki tek müşteri bizdik. Saat üçtü, akşam yemeği için erkendi ama klima kuvvetli, yemek müthişti ve öyle yorgunduk ki en küçük detaya bile gülüyorduk.

Uçak indiğinde Alex'in attığı umutsuz, detone çığlık.

Restoranda yanımızdan sopa yutmuş gibi son hız geçen takım elbiseli adam.

Empress Otel'de valizlerimizi sürüklerken bize yarım saat boyunca yirmi bir bin dolarlık oyuncak ayı heykeli satmaya çalışan kız.

Alex diplomatik olmaya çalışarak, "Bizim... o kadar paramız yok," demişti. Kız başını hevesle sallayıp, "Kimin var ki? Ama sanat sizinle konuşursa bir yolu bulunur," diye cevaplamıştı.

İkimiz de kıza yirmi bir bin dolarlık ayının bizle konuşmadığını söyleyemedik ama tüm gün bir şeyleri satın alırken -ikinci el kasetçideki Backstreet Boys albümü, küçük bir kitapçıdaki *G Noktam Sana Ne Diyor?* adlı romanı,

sırf Alex'i utandırmak için götürdüğüm fetiş dükkânındaki suni deriden tek parça tulumu- birbirimize bakıp, "Bu seninle konuşuyor mu?" diye soruyorduk.

Evet Poppy, hoşça kal diyor. Hayır Alex, G noktana konuşmasını söyle.

Evet, en az yirmi bir bin dolar eder!

Tüm günü böyle soru cevapla geçirdik, şimdi siyah lake masada delirmiş gibi kaşıklarla peçeteleri birbirleriyle konuşturuyorduk.

Garsonumuz bizim yaşlarımızdaydı, bir sürü *piercing*i vardı, peltek konuşuyordu ve iyi bir mizah anlayışı vardı. "Soya sosu tatsız bir şey söylerse haber verin," dedi. "Buralarda sözüm geçer."

Alex ona yüzde otuzluk bahşiş verdi ve otobüs durağına kadar garsondan hoşlandığını söyleyip onu tiye aldım, o da kaset dükkânındaki kasiyere surat asmamla dalga geçti ki haklıydı. Hakikaten surat asmıştım.

"Bu kadar çiçekli bir şehir görmedim," dedim. "Bu kadar temiz bir şehir görmedim," dedi.

"Kanada'ya mı taşınsak?"

"Bilmem. Kanada seninle konuşuyor mu?"

Kadınlar Geziyor adlı *online* gruptan kiraladığım arabaya varmak otobüsler ve duraklar arası yürüyüşle toplam iki saat sürdü.

Arabanın gerçekten var olmasına sevindim, anahtarlar da arabanın sahibi Esmeralda'nın dediği gibi arka koltuktaki paspasın altındaydı. Arabayı görünce ellerimi çırptım.

"Vay be," dedi Alex. "Bu araba konuşuyor hakikaten."

"Evet. *Alex'in sürmesine izin verme* diyor."

Ağzı açık kaldı, irileşmiş gözlerinde buğu ve sahte bir alınganlık ifadesi vardı.

"Yapma!" Ondan el bombasıymış gibi kaçıp sürücü koltuğuna geçtim.

Üzgün köpek yüzüyle bana doğru eğilip, "Ne yapmayayım?" dedi.

"Hayır!" Ondan sanki eşek arısı kovanıymış gibi kaçıp yolcu koltuğuna geçtim ve o da sakince sürücü koltuğuna oturdu.

"O suratından nefret ediyorum," dedim.

"Etmiyorsun."

Haklıydı.

O komik surata bayılıyordum. Araba kullanmaktan da nefret ederdim.

"Umarım ters psikolojinin ne olduğunu öğrenmezsin."

Yan yan bakıp, "Ne?" dedi.

"Hiç."

Adanın doğu yakasındaki otele iki saatte gittik. Sisli bir harikalar diyarı gibiydi, yol kenarı kadim, yoğun ormanlarla kaplıydı. Şehirde pek bir şey yoktu. Orman ve şelalelerde doğa yürüyüşüne çıkılıyordu ve sis duvarıyla örülü alçak bir bina olan motelin biraz aşağısında Tim Hortons* vardı.

Alex, "Burayı sevdim," dedi.

"Ben de."

Bütün hafta yağmur yağması ve her yürüyüşü iliklerine kadar ıslanmış hâlde bitirmemiz, sadece iki ucuz restoran bulabilmemiz ve her birinde üçer kez yemek zorunda kalmamız ya da karşılaştığımız hemen herkesin altmış yaş üzeri olması ve muhtemelen emeklilerin kaldığı bir köyde olduğumuzun farkına varmamız, motel odamızın her zaman nemli olması, yapacak bir şey olmadığı için yakınlardaki bir Chapters kitapçısında bir tam gün öldürmemiz (Kahvaltıyı da öğle yemeğini de oradaki kafede sessizce yedik, Alex Murakami okurken ben de Lonely Planet rehberinden gelecek gezilerimiz için not alıyordum.) bunu değiştirmemişti.

---

* Kanada'nın ünlü fast food restoran zinciri (e.n.)

Hiçbirinin önemi yoktu. Tüm günü düşünerek geçirmiştim. Bu benimle konuşuyordu.

Hayatım boyunca yapmak istediğim şey buydu. Yeni yerler görmek, yeni insanlarla tanışmak, yeni şeyler denemek. Burada kayıp ya da yabancı hissetmiyordum. Kaçılacak bir Linfield veya sıkıcı dersler yoktu. Anı yaşıyordum.

Alex'e, "Hep böyle yaşamak istemez miydin?" diye sordum.

Kitabının üstünden bakıp gülümsedi. "Kitap okumaya vaktim kalmazdı."

"Her şehirde kitapçıya gitme sözü verecek olsam okulu bırakıp benimle karavanda yaşar mıydın peki?"

Başını yana eğip düşündü. "Hayır." Pek çok nedenden ötürü şaşırmamıştım. Hem Alex okulu seviyordu ve şimdiden akademide ilerleme hedefi vardı, ben ise dersleri zar zor geçiyordum.

İçimi çekip, "En azından denedim," dedim.

Alex kitabını bıraktı. "Bak ne diyeceğim, madem öyle, yaz tatillerim senin olsun. O zamanı sana ayırayım, nereye istersen gidelim."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle.

"Söz." El sıkışıp sırıtarak oturduk. Sanki çok büyük, hayatımızı değiştirecek bir anlaşma imzalamıştık.

Sondan ikinci günümüzde güneş doğup çiyli ormana altın ışıklarını saçarken, Cathedral Grove'un sessizliğinde yürüyüşe çıktık ve oradan sonra, doğrudan kulübelerin çimenli çatılarında otlayan keçileriyle meşhur Coombs kasabasına gittik. Keçilerin fotoğraflarını çektik, yüzü boş keçi çizimlerine yüzümüzü koyup fotoğraf çektirdik ve kurabiye, şeker, reçel dolu bir pazarda iki saat dolaştık.

Yolculuğumuzun son gününde adanın karşısına, mümkün olan her masraftan kısmaya çalışmasaydık kalacağımız yarımada olan Tofino'ya geçtik. Alex'i yağmur orman-

larından kaplıcaya giden (şüpheli derecede ucuz) su taksisi biletleriyle şaşırtmıştım.

Su taksisini bizim yaşlarımızda, güneşte daha da açılan sarı saçları arkası delikli şapkasından taşan Buck diye bir adam kullanıyordu. Oldukça pis görünse de yakışıklıydı, teninin doğal kokusu paçuliyle karışmıştı. Normalde itici olan karışım onda iyi duruyordu.

Yolculuk çetindi, taksinin motoru o kadar gürültü yapıyordu ki yüzümü döven rüzgârda Alex'in kulağına eğilip bağırmam gerekti: "HERHALDE SUDA SEKTİRDİĞİMİZ TAŞLAR DA BÖYLE HİSSEDİYOR." Aracın gövdesine vuran hırçın, karanlık dalgalar sözümü bölüyordu.

Buck upuzun yolculuk boyunca bizimle konuşuyormuş gibi elini salladı ama onu duyamadık ve sessiz monoloğun ilk yirmi dakikasında histerik kahkahalara boğulduk.

Alex, "YA ŞU AN BİR SUÇ İTİRAF EDİYORSA?" diye bağırdı.

"BENCE SÖZLÜĞÜ SONDAN BAŞA SAYIYOR."

"YA DA KARMAŞIK MATEMATİK PROBLEMLERİ ÇÖZÜYOR."

"YA DA RUH ÇAĞIRIYOR."

"BU UÇAKTAN-..."

Buck motoru durdurunca Alex'in sesi çok yüksek çıktı. Devamını kulağıma fısıldadı: "Uçaktan da kötü."

"Bizi öldürmek için mi durdu?" dedim.

"Bunu mu anlatıyordu? Korkmalı mıyım?"

Buck bize dönüp, "Bakın," dedi ve bir yeri işaret etti.

Alex, "Cesedimizi oraya atacak herhalde," deyince kahkahamı öksürükle kamufle ettim.

Buck kocaman, çarpık ama yakışıklı bir gülümsemeyle, "Su samuru ailesi," dedi.

Öne eğilip suda kaybolmamak için el ele tutuşmuş tatlı tüy yumaklarının oluşturduğu sevimli deniz yaratığı zinci-

rini görünce yüzde yüz samimi, tiz bir çığlık attım. Alex de arkamda ellerini omzuma koyup tepemden onları izledi.

"Pekâlâ, panik olma vakti. Bu gördüğüm en sevimli şey."

"Bir tanesini eve götürelim mi? Benimle konuşuyorlar!"

Daha sonra yağmur ormanlarının gür eğreltiotlarının yanından geçip kaplıcanın sıcak ama mükemmel sularına vardık. Su taksisinde omurgamızın ezilmesiyle kıyaslanamazdı bile.

Mayolarımızı giyip sıcak suya girince Alex, "El ele tutuşan su samurları gördük," dedi.

"Evren bizi seviyor. Güzel bir gün oldu."

"Güzel bir tatil oldu."

"Tatil daha bitmedi ki. Bir gece daha var."

Buck o akşam bizi limana bırakınca şirketin büro olarak kullandığı derme çatma kulübede ona kuponları uzattım.

Buck kupondaki kodu bir bilgisayara girerken, "Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu.

"Adanın öbür ucunda," dedi Alex. Nanoose Bay'in dışında."

Buck mavi gözlerini hayretle üstümüzde gezdirdi. "Ninemle dedem Nanoose Bay'de yaşıyor."

Ben, "Herhalde Britanya Kolumbiyası'ndaki tüm yaşlılar orada toplanmış," deyince Buck kahkaha atıp, "Orada ne işiniz var?" dedi. "Genç bir çift için ideal yer sayılmaz."

Alex rahatsız olmuş gibiydi. "Yani biz-..."

"Biz dünya ahiret kardeşiz," dedim.

Alex benim adıma utanmış gibi, "Arkadaşız," dedi. Haklıydı, Buck gözlerini bana dikince yanaklarım domates gibi kızardı ve midem düğümlendi.

Tekrar Alex'e bakıp gülümsedi. "Huzurevine dönmek istemiyorsanız ev arkadaşlarımla ben sizi bahçemizdeki çadırda ağırlarız. Bizde kalabilirsiniz, zaten misafirimiz çok."

Alex'in yerde uyumak istemediğine emindim ama bana bakınca ne kadar hevesli olduğumu gördü. Bu tam da tatilde yaşamak isteyeceğim spontane bir maceraydı. İçini çekip, "Tamam, harika olur. Teşekkürler," dedi.

"Tamam, son müşteri sizdiniz, dükkânı kapatayım da gidelim."

Limandan dönerken Alex navigasyona yazmak için adresi sordu. Buck, "Arabaya gerek yok," dedi.

Evi kısa, dik bir yolun üstünde, hemen arka mahallede eski, iki katlı gri bir evdi. İkinci kattaki balkon kurusun diye asılmış havlular, mayolar ve dandik katlanır mobilyalarla doluydu. Saat daha altı olmasına rağmen bahçede ateş yakmışlardı ve ateşin etrafı Buck gibi sandaletli, dağcı botlu veya çıplak ayaklı tiplerle doluydu. Bira içip bantlarla dolu hoparlörden gelen trans müzik eşliğinde akroyoga* yapıyorlardı. Tüm mekân esrar kokuyordu, düşük bütçeli minyatür bir Burning Man** gibiydi.

Buck eve girince, "Millet," diye seslendi. "İşte Poppy ve Alex. Nereliydiniz?" Dönüp bana baktı.

Ben, "Chicago," derken Alex, "Ohio," dedi.

Buck, "Ohio ve Chicago'dan," diye tekrarladı. Bizi selamlayıp biralarını kaldırdılar. Göbeği açık, örme bir bluz giymiş uzun boylu, atletik bir kız bize de birer şişe getirdi. Alex kızın karnına bakmamaya çalışırken Buck ateşin etrafındaki insanların arasında kayboldu.

Kız, "Tofino'ya hoş geldiniz. Ben Daisy," dedi.

"Bir çiçek daha!" dedim. "En azından senden afyon yapmıyorlar."***

* Yoga ve akrobasiyi birleştiren bir bedensel pratik. (e.n.)

** Her yaz Nevada'da, çölde düzenlenen toplumsal ve sanatsal deney olarak nitelendirilen bir etkinlik. (e.n.)

*** İngilizcede Daisy papatya, Poppy haşhaş anlamına gelir. (ç.n.)

Daisy düşünceli bir şekilde, "Afyonu hiç denemedim. LSD ve mantar yetiyor. Bir de ot, tabii," diye cevapladı.

"Uyku sakızlarını denedin mi? diye sordum. "Acayip iyiler."

Alex öksürdü. "Bira için teşekkürler, Daisy."

Daisy göz kırptı. "Rica ederim. Ben karşılama komitesiyim. Aynı zamanda da tur rehberiyim."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Bazen."

"Başka kim var?"

"Hmm." Daisy dönüp kalabalığa baktı ve işaret etmeye başladı. "Michael, Chip, Tara, Kabir, Lou." Siyah saçını bir omzuna atıp devam etti. "Mo, bazen Quincy, Lita bir aydır burada ama yakında ayrılır. Colorado'da rafting rehberi olacakmış. Orası Chicago'ya uzak mı? Giderseniz onu mutlaka bulun."

"Tabii," dedi Alex. "Belki gideriz."

Buck ağzında sigarasıyla Alex'le aramızda yeniden belirip kollarını omuzlarımıza attı. "Daisy sizi gezdirdi mi?"

Daisy, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Ne var ki bazılarımız küflü evde tur atmak istemiyordu. Ateşin başında gecenin siyahı, alacakaranlığın lacivert ve morlarını kaplarken ve yıldızlı gökyüzü elmaslı saten çarşaf gibi dünyayı örterken plastik sandalyelerde Buck ve -galiba- Chip ve müstakbel rafting rehberi Lita ile oturmuş Nicolas Cage filmlerini çeşitli kriterlere göre sıralıyorduk.

Lita en ufak şeye gülüyordu (ki bence bu fazla hafife alınan ideal bir özellik) ve Buck öyle rahattı ki sırf yanında oturmaktan kafam güzelleşiyordu sanki. Sigarayı paylaşınca kafam hakikaten güzel oldu.

Ben birkaç nefes çekince hevesle, "Çok iyi değil mi?" dedi.

"Çok iyi," dedim. Aslında yalnızca fena değildi ve başka

bir yerde olsam nefret edebilirdim ama bu gece değil. Bu gece mükemmeldi çünkü bugün ve bu tatil mükemmeldi.

Alex turdan sonra bana bakmaya geldi. Buck'ın kucağında kıvrılmıştım, üşüyen omuzlarıma onun kazağı örtülmüştü.

Alex ateşin öbür ucundan, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Sen?"

O da başını salladı. Daisy ona bir şey söyleyince onunla konuşmaya başladı. Başımı çevirip Buck'ın tıraşsız çenesinin ardındaki gökyüzüne baktım.

Bu gece üç gün daha sürse itiraz etmezdim ama sonunda göğün rengi değişti ve güneş yüzünü gösterirken sabah sisi çöktü. Alex dahil kalabalığın çoğu dağılmıştı. Buck beni içeri davet ettiğinde ateşten geriye sadece közler kalmıştı.

Tam "İçeri girmek konuşuyor," diyecektim ki bunun Alex'le ikimizin şakası olarak kalmasını istedim ve içimden Buck ile paylaşmak gelmedi.

Kendi odası olduğunu görünce sevindim. Gerçi dolap büyüklüğündeki odada üstünde iki uyku tulumu olan bir şilteden başka bir şey yoktu. Öpücüğü sert ve pürüzlüydü, tadı bira ve esrar gibiydi. Ondan önce biri Jason Stanley olmak üzere sadece iki kişiyle öpüşmüştüm, yani bu benim için fena sayılmazdı. Elleri biraz miskin olsa da ustaydı, tıpkı kendisi gibi. Kısa süre sonra kendimizi yatağa atmıştık, ellerimiz birbirimizin bedenindeydi ve sarmaş dolaş olmuştuk.

Vücudu güzelmiş, diye düşündüm. Hareketli hayatından ötürü olmalıydı. Özel zevklerinden ötürü biraz tıknazdı. Alex'inki gibi spor salonunda disiplin ve özenle yapılmamıştı. Alex'inki de kötü değildi, hatta harikaydı.

İkisini karşılaştırmaya ne gerek vardı ki, hatta herhangi iki vücudu? Bu fikrin aklıma gelmesi bile utanç vericiydi.

Alex'in vücudu hep etrafımda olan ama dokunmayacağımı bildiğim bir vücuttu. Alex gibi titiz, bilinçli, düzenli

spora giden insanlar Alex'in kütüphaneden tanıdığı titiz, bilinçli, yogacı Sarah Torval gibileri severdi.

Benim gibiler de Buck gibilerle yer yatağında sevişirdi işte.

Sırf eliyle dili çalışsa da yabancı sayılacak birinin rızasını alıvermek çok eğlenceliydi. Pratik yapıyor sayılırdım. Gerçek hayatımla alakası olmayacak, tatilde bulduğum adamın biriyle eğlenceli bir pratik. Sadece şu anki Poppy'yi tanıyordu, gerisine ihtiyacı zaten yoktu.

Dudaklarım acıyana dek öpüştük, sonra tişörtler çıkınca karanlıkta nefes nefese doğruldum. "Seks yapmak istemiyorum, tamam mı?"

Duvara sırtını dayayıp, "Olur tabii. Sorun değil. Israr yok," dedi.

Rahatsız görünmüyordu ama beni öpmeye devam da etmedi. Bir şey bekler gibi öylece oturuyordu.

"Ne oldu?" dedim.

"Şey..." Önce kapıya, sonra bana baktı. "Yani istemiyorsan..."

Anladım. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Yani..." Şaşkın şaşkın (en azından kendi ölçeğinde) baktı ve hafifçe hırıltılı bir şekilde güldü. "Seks yapmayacaksak ben de..."

O susunca ben beklenmedik bir şekilde güldüm.

"Başkasını mı bulacaksın?"

Samimi bir endişeyle, "Kırıldın mı?" diye sordu.

Ona üç saniye kadar baktım.

"Hani sen seks yapmak istesen... Ben de isterim. Yani, kesin isterim. Ama istemiyorsan... kızdın mı?"

Kahkaha attım. "Yok," dedim tişörtümü giyip. "Hiç kızmadım. Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Gerçekten de ediyordum. Çünkü bu Buck'tı, tatilde tanıştığım öylesine biri. Bu koşullar altında beyefendi sayılırdı.

"Peki, tamam," deyip karanlıkta neredeyse parlayan gülümsemesini takındı. "Aramızın bozulmamasına sevindim."

"Sorun yok, ama bir çadır lafı etmiştin sanki?"

"Tabii ya." Alnına vurdu. "Kırmızı siyah olan senin."

"Her şey için teşekkürler, Buck." Doğruldum.

"Bekle bir dakika." Şiltesinin altından bir dergiyle keçeli kalem aldı ve kâğıdın beyaz kısmına bir şeyler karalayıp bana uzattı. "Adaya yeniden gelirseniz ninemlerin muhitinde kalmayın, buraya gelin. Yerimiz hep var."

Sonra evden çıkıp müzik sesi gelen odalarla iç çekmelerle inlemeleri sızdıran odaların önünden geçtim.

Çiy kaplı veranda merdivenlerinden inip kırmızı siyah çadırı buldum. Alex'in Daisy ile birkaç saat önce eve girdiğini gördüğüme emindim ama çadırın fermuarını açınca onu içeride uyurken buldum. Sessizce içeri girip yanına uzandığımda şişmiş gözlerini aralayıp, "Selam," dedi.

"Selam. Kusura bakma, uyandırdım."

"Önemli değil. Nasıl geçti?"

"İyi. Buck'la takıldık."

Gözleri bir an canlanıp yine eski uykulu, ela hâline döndü. "Vay vay. Tüm kılları saçlarıyla aynı renk miydi bari?"

Gülerek ayağımla bacağını dürttüm. "Alay et diye anlatmadım."

"Su taksisinde ne anlatıyordu, öğrenebildin mi?" Alex bir yandan gülerken bir yandan konuşmaya çalışıyordu. "Hamakta kaç kişiydiniz?"

Gülmekten gözlerim yaşardı. "Onunla..." Gülmekten konuşamıyordum. "Onunla seks yapmak istemeyince beni kovdu."

Alex biraz doğruldu, uyku tulumu çıplak göğsünden sıyrıldı ve saçları savruldu. "Vay ayı."

"Hayır, sorun değil. Benden değilse de civardaki nereden baksan dört yüz kızdan birinden almak istedi yani."

Alex yeniden yattı. "Neyse ne, yine de kalitesiz bir hareket."

"Madem kızlardan bahsediyoruz..." dedim sırıtarak.

"Bahsediyor muyuz?"

"Daisy ile yattın mı?"

"Sence Daisy ile yattım mı?"

"Böyle diyene kadar yattığını düşünüyordum."

Alex yastığını düzeltti. "Daisy tipim değil."

"Doğru. Sarah Torval'a hiç benzemiyor."

Alex gözlerini devirip tamamen kapattı. "Yat uyu, manyak."

Esneyip, "Uyumak konuşuyor," dedim.

11

Bu Yaz

Desert Rose'un havuzunda pek çok boş şezlong vardı çünkü herkes havuzdaydı. Alex'le köşedeki iki tanesine havlularımızı koyduk.

Otururken yüzünü buruşturdu. "Plastik yanıyor."

"Her şey yanıyor," dedim üstümdeki pareoyu çıkarırken. Havuzda anne babalarıyla merdiven kenarında yüzen şapkalı bebekleri işaret edip, "Havuzun kaçta kaçı sidiktir sence?" diye sordum.

Alex irkildi. "Öyle deme."

"Neden?"

"Çünkü o kadar sıcak ki ne olursa olsun havuza gireceğim ve bunu düşünmek istemiyorum." Beyaz tişörtünü çıkarırken başını çevirdi. Tişörtü katlayıp yere koydu. Göğüs ve karın kaslarının çalışması açıkça görünüyordu.

"Daha da mı kaslandın?" diye sordum.

"Hayır." Güneş kremini alıp eline biraz sıktı. Turuncu bikini altımdan sarkan göbeğime baktım. Son birkaç yıldır uçaktaki kokteyllere, gece abur cuburuna verdiğim ağırlık beni doldurup yumuşatmıştı. "Peki," dedim Alex'e. "Sen aynı kalmışsın ama hepimiz gözlerimizde, memelerimizde, boynumuzdaki çatlaklarla ve yıllar geçtikçe artan yaralarımız ve berelerimizle patates olmuşuz."

"Hakikaten on sekiz yaşındaki gibi mi görünmek isterdin?" dedi kollarına güneş kremini bol keseden sürerken.

"Evet." Güneş kremini alıp birazını omzuma sürmeye başladım. "Ama yirmi beş de olur."

Alex başını sallayıp ensesini kremlemeye başladı. "O zamankinden daha iyi görünüyorsun, Poppy."

"Instagram yorumcuları aynı fikirde değil."

"Saçmalama. Instagram'dakilerin yarısı hayatlarında rötuşlanmamış bir fotoğraf bile görmemiştir. Seni gerçek hayatta görseler düşüp bayılırlar. Öğrencilerim bilgisayar animasyonu olan bir Instagram modeline tutuldu bu ara."

"O kızı biliyorum. Yani tanımıyorum, gerçek değil sonuçta. Ama hesabı biliyorum. Bazen oradaki yorumları okumaya kaptırıyorum. Başka bir animasyon var, onun rakibi - Sırtına krem süreyim mi?"

"Ne?" Hayretle bana baktı.

Güneş kremi şişesini kaldırdım. "Sırtın? Şu an güneşe dönük."

"Tabii, sağ ol." Arkasını dönüp boynunu eğse de o kadar uzundu ki kürek kemiklerinin arasına krem sürmek için dizimin üstünde durmam gerekiyordu. "Neyse." Boğazını temizledi. "Bizim çocuklar bu tip şeyleri itici bulduğumu bildikleri için bana hep o kızın fotoğraflarını gösteriyor. Senelerdir sana üzgün köpek suratı yaptığıma pişman oldum."

Ellerim hâlâ onun sıcak omzundaydı, midemde kelebekler uçuşuyordu. "Yapmasan üzülürüm."

Dönüp bana baktı. Güneş ona ters taraftan vururken mavi gölgesi yere düşüyordu. Bir an bu yakınlaşma, ellerimin altındaki omuzları, güneş kremiyle karışan kolonyası ve beni izleyen ela gözleri beni heyecanlandırdı.

Bu an o yüzde beşlik ihtimal dilimine aitti. "Belki" ânına. Eğilip omzunu öpebilir, alt dudağına dişlerimi geçirebilir, dönüp beni kucağına alana dek saçını okşayabilirdim.

Öyle bir şey olmayacağını biliyordum. O da biliyordu

çünkü boğazını temizleyip başını çevirdi. "Ben de sana süreyim mi?"

"Evet." Dikkatimi sırtımda gezinen ellerinden başka bir yere vermeye çalıştım. İçim yakıcı Palm Springs güneşinden daha beter yanmasın diye uğraşıyordum.

Ciyaklayan bebekler ve gülüşüp küçücük havuza gülle gibi atlayan insanlar dikkatimi yeterince dağıtmıyordu. Havuz kenarında kafamı dağıtamayınca B planını uyguladım.

"Sarah ile görüşüyor musunuz?" diye sordum normalden bir oktav daha tiz bir sesle.

"Şey, bazen." Alex elini çekti. "Bitti."

"Sağ ol." Dönüp şezlonga yayıldım ve aramıza mesafe koydum. "Hâlâ East Linfield'da öğretmen mi?" Rekabetçi eğitim sektöründe ikisinin aynı okulda iş bulup Ohio'ya taşınması mucize gibiydi. Sonra ayrıldılar.

"Evet." Mola yerinden alıp margaritayla doldurduğumuz su şişelerini çantamdan çıkarıp birini bana uzattı. "Hâlâ orada."

"O zaman sık sık görüşüyorsunuz. Zor olmuyor mu?"

"Yok canım."

"Görüşmüyor musunuz yoksa zor mu değil?"

Şişeden büyük bir yudum alıp zaman kazandı. "İkisi de değil."

"Başkasıyla görüşüyor mu?"

"Neden soruyorsun? Onu sevmiyordun bile."

Utançtan yerin dibine girerken, "Evet," dedim. "Sen seviyordun ama, o yüzden sordum."

"Benim sıkıntım yok," dese de rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Ohio'ya çamur atmak, Alex'in fit vücudu hakkında konuşmak, gözlerine yakından bakmak, Sarah Torval'dan bahsetmek yok.

Yapabilirdim. Muhtemelen.

"Suya girelim mi?" dedim.

"Olur."

Ama bebek sürüsünün yanından kireç sıvalı havuza girince aramızdaki gerginliğin çözümünün bu olmadığı anlaşıldı. Onca vücudun girdiği ve muhtemelen işediği bu su neredeyse hava kadar sıcak ve her nasılsa ondan daha tatsızdı.

Ayrıca öyle kalabalıktı ki yan yana dikilmek zorunda kalmıştık ve üst vücudumuzun üçte ikisi temas hâlindeydi. Kamuflaj şapkalı iri yarı adamın biri dibimden geçince Alex'e çarptım. Benimkine değen karnı beni irkiltti. Beni kalçamdan yakalayıp dengemi bulmama yardımcı olunca bir kulaçlık güvenli mesafeye çekildim.

"İyi misin?"

"Hı hı." Ağzımdan ancak bu çıktı çünkü aklımı kalçamdaki ellerinden alamıyordum. Bu tatilde daha çok olacaktı, hı-hı demek yani, Alex'in devasa ellerinin kalçama dokunması değil.

Beni bıraktı ve dönüp şezlonglarımıza baktı. "Kalabalık dağılana kadar bir şeyler okusak daha iyi olabilir."

"İyi fikir." Onu zikzak havuz merdivenlerinden, sıcak betona, oradan küçük havlularımızı yaydığımız şezlonglara kadar takip ettim. Orada uzanıp bekleyecektik. Bir Sarah Waters romanı çıkarıp bitirdi. Sonra Augustus Everett okumaya başladı. Ben ise kendi yazmadıklarımı okumak niyetiyle R+R'ın son sayısını çıkardım. Belki Swapna'ya sunacak bir fikir bulabilirdim.

İki terli saat boyunca okuyormuş gibi yaptım ama havuz boşalmadı.

Dairenin kapısını açar açmaz işlerin sarpa saracağını biliyordum.

"Ne olmuş burada?" dedi arkamdan içeri giren Alex. "Daha da ısınmış sanki."

Termostata baktım. "Yirmi sekiz derece mi?"

Alex, "Acaba çok mu zorladık?" dedi. "Yirmi altıya mı indirsek?"

"Alex, teorik olarak yirmi altı yirmi sekizden küçük olabilir ama pratikte aynılar."

"Birini mi arasak?"

"Evet, birini arayalım. Çok iyi fikir!" Plaj çantamdan telefonumu alıp e-postadan ev sahibinin numarasını buldum. Ara tuşuna bastım ve kalın, hırıltılı bir ses, "Evet?" demeden önce üç kez çaldırdım.

"Nikolai?"

İki saniye sessizlik. "Kimsiniz?"

"Poppy Wright. 4B'de kalıyorum."

"Tamam."

"Termostatta sorun var."

Bu seferki sessizlik üç saniye sürdü. "Google'a baktınız mı?"

Duymazdan geldim. "Geldiğimizde yirmi altı dereceydi. Şimdi yirmi sekiz olmuş."

"Evet," dedi Nikolai. "Çok zorlamışsınız."

Alex Nikolai'ı duyuyor olmalıydı çünkü başını ben demiştim dercesine salladı.

"Otuz dereceden daha serin olmuyor mu yani? İlanda bu yoktu, dışarıdaki inşaat da..."

Nikolai iç çekip, "Yavaş yavaş kısmak lazım, şekerim," dedi. "Bir anda yirmi dereceye inemez! Hem kim yirmi derecede oturur ki?"

Alex'le bakıştık. "On dokuz," diye fısıldadı.

"On sekiz," diye fısıldadım. "O zaman-..."

"Bakın, şekerim." Nikolai sözümü yine kesti. "Sıcaklığı önce yirmi yediye indirin, sonra yirmi altıya, sonra yirmi beşe. Yirmi dört derece olunca..."

Alex, "Kendinizi buzdolabına kapatın," diye fısıldayınca Nikolai güldüğümü duymasın diye telefonu kulağımdan çektim.

Tekrar telefona döndüğümde Nikolai hâlâ geriye doğru sayı sayıyordu. "Anladım, teşekkürler."

"Rica ederim, iyi günler."

Telefonu kapatırken Alex termostatı yirmi yedi dereceye getirdi. "Yapacak bir şey yok."

"Eğer çalışmazsa..." R+R'ın kredi kartını kullanamayacağımı hatırlayınca sesim kesildi. Çalışmazsa R+R'ın kartıyla başka bir yerde kalmayı önerecektim.

Ama bunu yapamazdık.

Kendi kartımı kullanabilirdim ama New York'ta fazla iyi bir dairede yaşıyordum ve fazla gelirim yoktu. İş gezilerinin karşılanması en büyük maddi kaynağımdı. Sosyal medyadan bir sponsor bulabilirdim belki ama bu ara hesaplarımı çok boşlamıştım ve yeterli prestijim olduğundan şüpheliydim. Hem çoğu mekân bunu itici bulurdu ve e-postanın ekran görüntüsünü alıp beni internette rezil edebilirlerdi. Sonuçta George Clooney değil, güzel fotoğraflar çekebilen öylesine biriydim. Belki indirim yaparlardı ama bedava oda verme ihtimalleri çok düşüktü.

"Bir şeyler düşünürüz," dedi Alex. "Duşa girecek misin, yoksa ben mi gireyim?"

Kollarını vücudundan uzak tutmasından yıkanmak istediği belliydi. Belki o duşa girince ben de sıcaklığı biraz olsun azaltmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Sen gir," dedim.

Su sesi gelirken odada dönüp duruyordum. Katlanır yatak, muşambalı balkon, termostat. Sonunda sıcaklık yirmi altı olunca hedef sıcaklığı yirmi beş derece olarak girip volta atmaya devam ettim.

Burayı Airbnb'ye rapor edip biraz para iadesi almaya

karar verdikten sonra, yataklı koltuğun ve sundurmanın fotoğraflarını çektim -üst kattaki inşaat çok şükür bu günlük durmuştu, bu yüzden en azından konuşmaların uğultusu ve havuzdan gelen su sesleri hariç- ortalık sessizdi. Sonra onun da resmini çekmek için şimdi yirmi beşe düşen termostatın yanına gittim.

Sıcaklığı yirmi dört dereceye ayarlarken su sesi kesildi ve bavulumu katlanır koltuğa fırlatıp akşam yemeğinde giymek için hafif bir şeyler aramaya başladım.

Alex, beline sarılı bir havluyla buharlı banyodan çıktı, bir eliyle havluyu kalçasında tutarken, diğer eliyle ıslak saçlarını tarıyordu.

"Sıra sende," dedi ama uzun, ince gövdesi ve keskin kalça kemiği aklımı karıştırıyordu.

Birini havlu içinde görmek, mayo içinde görmekten neden daha farklıdır? Otuz dakika önce Alex teknik olarak bundan daha çıplaktı, ama şimdi vücudunun çizgileri daha çekici geliyordu. Vücudumdaki tüm kanın yüzeye çıktığını, her santimin daha uyanık olması için tenime baskı yaptığını hissediyordum.

Hiç böyle olmamıştı. Bunların hepsi Hırvatistan yüzündendi.

Sana ve muhteşem adalarına lanet olsun, Hırvatistan!

"Poppy?"

"Mm-hm," dedim, sonra en azından, "Evet," demeyi becerdim. Çantama dönüp rasgele bir elbise, sutyen ve iç çamaşırı aldım. "Peki. Yatak odası tamamen senin."

Aceleyle buharlı banyoya girip bikinimin üstünü çıkarırken kapıyı kapattım, bir duvarın tamamını kaplayan devasa mavi renkli cam kapsülü görünce afallayıp donakaldım. Duvarın iki tarafına da yaslanmış birer koltukla *Jetgiller*den fırlamış bir tür grup duşuna benziyordu.

"Aman Tanrım." Burası fotoğraflarda yoktu. Aslında, banyonun hiçbir yeri internetteki ilana benzemiyordu. Eski

banyonun kibar kum beji, hipermodern hijyen mavisi ve parlak beyaza dönüşmüştü.

Askıdan bir havlu alıp sarındım ve kapıyı açtım. "Alex, neden..."

Alex havlusunu kapıp beline doladı. Onu görmezden gelip cümleme devam etmek için büyük çaba harcadım. "İçeride uzay mekiği banyosu olduğunu söylemedin?"

"Burayı bildiğini sanıyordum," dedi Alex, sesi boğuktu. "Rezervasyonu sen yaptın."

"Fotoğraflar çekildikten sonra yaptırmışlar herhalde," dedim. "O şeyin nasıl çalıştırılacağını nasıl anladın?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Alex, "en zor şey, *2001: Bir Uzay Destanı* tarzı yapay zekâ sisteminin kontrolünü ele geçirmekti. Ondan sonra en büyük sorun, altıncı duş başlığının kontrollerini ayak masajı için olanlarla karıştırmaya devam etmemdi."

Sözleri gerginliği azaltmaya yetti. Ben kahkahalara boğuldum, o da güldü ve burada havlularımızın içinde daha rahat dikilebildik.

"Burası cehennem gibi," dedim. Daha azı konuyu hafife almak olurdu.

"Nikolai tam bir sadist," dedi Alex.

"Evet, uzay mekiği banyolu bir sadist," deyip çok musluklu, çok oturaklı banyoyu incelemeye döndüm. Duşu incelerken yine gülmeye başladım ve tekrar içeri girince Alex'i ıslak beyaz tişörtüyle buldum. Havlusu bu sefer üstündeydi.

"Tamam, şimdi odada çıplak dans etmen için seni yalnız bırakıyorum. Zamanını iyi kullan," deyip banyoya girdim.

"Herhalde kendinden biliyorsun, değil mi? Ben içerideyken çıplak dans ediyor olmalısın."

Kapıyı kapatıp seslendim. "Bilmek isterdin, değil mi, Pornocu Alex?"

12

Dokuz Yaz Önce

Alex'in tüm boş vaktini kütüphanede çalışarak geçirmesine (ve benim de tüm vaktimi danışma masasının arkasında yerde oturup çikolata yiyerek ve Sarah Torval yanımızdan her geçtiğinde Alex'le alay ederek geçirmeme) rağmen bu yıl güzel bir tatile çıkacak paramız yoktu.

Küçük kardeşi bu yıl üniversiteye pek de maddi güvencesi olmadan başlayacaktı ve biz faniler içinde bir aziz olan Alex tüm parasını Bryce'ın masraflarını karşılamaya harcamıştı.

Beni durumdan haberdar ederken, "Paris'e bensiz gitmek istersen kırılmam," demişti.

Cevabı yapıştırdım. "Paris kaçmıyor ya. Biz de Amerika'nın Paris'ine gideriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Orası neresi?"

"Nashville."

Memnuniyetle güldü. Onu memnun etmeye bayılıyordum. O mahkeme duvarı gibi suratta oluşturduğum nadir çatlaklar altın değerindeydi.

Nashville Linfield'a arabayla dört saatlik mesafedeydi, mucize eseri Alex'in arabası hâlâ çalışıyordu. Yani hedefimiz orasıydı.

Tatile çıkacağımız sabah beni almaya geldiğinde hâlâ

eşyalarımı toparlıyordum. Babam o esnada Alex'i sorguya çekerken annem arkasında sakladığı bir şeyle yanıma geldi. "Selam şekerim."

Kafamı valizimdeki gökkuşağı gibi rengârenk kıyafetlerden kaldırdım. "Selam?"

Sakladığı şeyi göstermeden yatağıma tünedi.

"Ne yapıyorsun, ellerin kelepçeli mi yoksa? Hırsız mı girdi? Konuşamıyorsan iki kez göz kırp."

Sakladığı şeyi bana gösterince kutuyu hayretle yere attım.

"Poppy!" diye bağırdı.

"Poppy mi? Ne Poppy'si anne? Neden elinde prezervatif kutusuyla geziyorsun?"

Eğilip kutuyu aldı. Şükürler olsun ki kapağı açılıp içindekiler yere saçılmamıştı. "Artık bu konuyu konuşmamız gerekir diye düşündüm."

"Olmaz." Başımı salladım. "Saat dokuzu yirmi geçiyor. Uygun bir vakit değil."

İçini çekip kutuyu çantama attı. "Çocuklar, korunun. Tabii tatili dört gözle bekliyorsunuz. En çılgın hayallerini gerçekleştirmeni isterim ben, hayatım."

Kalbim çarpıyordu. Sadece annem Alex'le seks yaptığımızı sandığı için değil, şimdiye dek böyle düşündüğünü çoktan anlamıştım, okulu bitirmemi istediği için. Ona planlarımdan henüz bahsetmemiştim.

Gelecek yıl devam etmeyeceğimi yalnızca Alex'e söylemiştim. Aileme tatilden sonra söylemeyi planlıyordum, böylece büyük yıkımı erteleyecektim.

Ailem beni destekliyordu ama bunun sebeplerinden biri üniversiteye gitmek isteyip gidememiş olmalarıydı. Hep bir diplomanın her hayalime destek olacağını vurgularlardı.

Ne var ki üniversite hayatımı gezip tozmaya adamıştım. Hafta sonlarını ve okul tatillerini böyle değerlendiriyor-

dum. Genelde kendi başımaydım ama bazen Alex (ucuz olsun diye kampa çıkıyorduk) veya Clarissa geliyordu. Onunla yurtdışı eğitim toplantılarından birinde tanışmıştım, zengin hippi tiplerdendi. Yazları anne babasının göl kenarındaki yazlıklarına giderdi. Son senesinde Viyana'da okuyup aldığı dersleri sanat tarihi olarak saydıracaktı ama düşündükçe benim böyle bir şey yapmaya ne niyetim ne isteğim olduğunu fark ettim.

Avustralya'ya gidip sınıfta oturmak veya Berlin'de akademik tecrübe edinmek için borca girmek istemiyordum. Benim için gezmek dolaşmak demek, ummadığın insanlarla tanışmak, yeni deneyimler edinmek demekti. Hem hafta sonu gezileri işe yaramaya da başlamıştı. Sekiz aylık bloğumla sosyal medyada birkaç bin takipçi kazanmıştım.

Biyolojiden kaldığım için okulun bir dönem uzayacağını öğrenmek bardağı taşıran son damla olmuştu.

Aileme bunları anlatıp okulun benden çok Alex gibi insanlara uygun olduğunu, benim farklı işler yapmak istediğimi anlatacaktım ama bugün değil. Bugün yalnızca Nashville'e gidip geçen dönemin yorgunluğunu atmak istiyordum.

Ne var ki annemin ima ettiği şekilde değil.

"Anne," dedim. "Alex'le yatmıyorum."

Sakin bir tavırla, "Bana açıklama yapmana gerek yok," dese de devamında sükuneti elden bıraktı. "Yeter ki sorumlu davranın. Yarabbi, ne çabuk büyüdünüz! Düşündükçe gözlerim dolu dolu oluyor. Ama yine de sorumluluk sahibi olun. Öyle olduğunuza eminim gerçi. Ne akıllı bir kızsın, hep kendini bildin. Seninle gurur duyuyorum."

Tahmin ettiğinden daha da sorumluydum. Bu yıl birkaç kişiyle yakınlaştıysam da yine de oldukça yavaş gidiyordum. Bunu Clarissa'nın annesinin Michigan Gölü kıyısındaki yazlık evinde çakırkeyifken Clarissa'ya itiraf ettiğimde

gözlerini fal taşı gibi kocaman açıp kendine özgü havai tavırla, "Neyi bekliyorsun ki?" demişti.

Omuz silktim. Bilmiyordum ki, görünce anlayacaktım.

Bazen her nedense çok pratik olduğumu düşünsem de bu konuda biraz mükemmeliyetçi gibiydim. İlk seferi için doğru ânı bekliyordum sanırım.

Bazen bunun Pornocu Poppy vakasıyla alakalı olduğunu düşünüyordum. Sonuçta artık kendimi salıp anın akışına bırakmam imkânsızdı.

Belki de artık karar verip Alex'le katıldığımız partilerde az çok hoşlandığım çocuklardan birini seçmem gerekiyordu veya onun (İngilizce) yahut benim (İletişim) bölümümden birini veya düzenli karşılaştığım herhangi birini.

Yine de hâlâ özel bir kişiyle karşılaşma umuduna tutunuyordum.

O kişi de Alex olmayacaktı.

Aslında öylesine birini seçecek olsam bu o olurdu. Ona ne istediğimi açık açık, detaylıca açıklayıp sadece bir defa birlikte olup bir daha bunun bahsini açmayacağımıza yemin ettirirdim.

İşler o noktaya varsa bile annemin valizime sıkıştırdığı kutudan bir prezervatif kullanmamaya yemin ettim.

"Bunlar gerçekten lüzumsuz."

Ayağa kalkıp kutuya vurdu. "Belki şimdilik öyle ama yine de yanında bulunsun. Aç mısın? Fırında kurabiye var ve... Hay aksi, bulaşık makinesini çalıştırmadım."

Odadan aceleyle çıktı ve ben toplanmayı bitirip valizimi indirdim. Annem kurabiyeler soğurken tezgâhta keke koyacağı kararmış muzları doğruyordu. Alex babamın yanında kaskatı kesilmiş oturuyordu. "Hazır mısın?" dedim. Durmadan gözdağı veren babanın yanında oturmak için doğmadım ben dercesine oturduğu tabureden ayağa fırladı.

"Evet," dedi elleri dizlerinde. "Tabii." Sonra kolumun altına sıkıştırdığım prezervatif kutusunu gördü.

"Evet," dedim. "Bu annemin eğer seks yaparsak diye bana verdiği beş yüz prezervatif."

Alex'in yüzü kızardı.

Annem, "Poppy!" diye bağırdı.

Babam hayretle bize baktı. "Ne zamandan beri romantik ilişkiniz var sizin?"

"Biz... hiç... öyle bir şey yapmıyoruz efendim," dedi Alex.

Tezgâhın üzerinden babama valizi uzattım. "Bunu arabaya taşır mısın? Kolum ağrıdı. Umarım otelde büyük valiz arabalarından vardır."

Alex hâlâ babamın yüzüne bakamıyordu. "Biz gerçekten hiç..."

Annem ellerini beline koyup, "Konuşmamız aramızda kalmalıydı. Bak onu nasıl utandırdın. Yapma böyle, Poppy. Utanacak bir şey yok Alex," dedi.

"Ne mahremiyeti," dedim. "O kutu bagaja sığmazsa tavan bagajına koyacağım."

Babam kutuyu sehpaya koyup çatık kaşlarla üstündeki etiketi okumaya başladı. "Hakikaten kuzu derisinden mi yapıyorlar? Tekrar kullanılıyor mu?"

Alex dehşet içindeydi.

Annem, "Lateks alerjileri var mı bilemedim," dedi.

"Biz artık gidelim," dedim. "Gelin bize sarılın, belki dönüşte torununuz-..." Alex'in yüzüne bakınca imalı imalı karnımı ovmayı bıraktım. "Şaka şaka, sadece arkadaşız. Hoşça kalın!"

"Çok eğleneceksiniz, dönüşte her şeyi anlatın," dedi annem. Tezgâhın arkasından gelip bana sarıldı. "Varınca kardeşlerini aramayı da unutma. Meraktan ölüyorlar!"

Annemin omuzunun üstünden Alex'e, "Ölüyorlarmış," diye fısıldayınca nihayet güldü.

Babam tabureden kalktı ve bana sarılıp, "Seni seviyo-

rum kızım," dedi. Alex'i her zaman şaşırtan sarılmasıyla uğurlamadan önce "Kızıma göz kulak ol, tamam mı?" diye tembihledi. "Bir country müzik şarkıcısıyla nişanlanmasına veya mekanik boğada boynunu kırmasına izin verme."

"Tabii."

"Bakalım," dedim ve -prezervatif kutusu tezgâhın üstünde dururken- bizi yolcu etmeye çıkıp el salladıklarında Alex de sırıtıp el salladı. Görüş açılarından çıktığımızda bana, "Sana çok kızdım," dedi.

Çizgi film kedisi gibi cilveli cilveli göz kırpıp, "Kendimi nasıl affettirebilirim?" dedim.

Gözlerini devirse de yola yeniden bakarken güldü. "Mekanik boğaya binmen şart."

Ayaklarımı yere vurup dikkati birkaç hafta önce ikinci el dükkânından aldığım kovboy çizmelerine çektim. "Senden önce düşündüm."

Gözleri bacaklarımdan kırmızı rugan çizmelerime kayarken, "Bunlarla boğada nasıl dengede duracaksın?" dedi.

Topuklarımı birbirine çarptım. "Duramayacağım. Bu çizmeler bardaki çiftçi kaslı country şarkıcısının* beni minderden kaldırması için."

"Çiftçi kası öyle mi?" Alex küçümsemeyle karışık güldü.

"Diyen de salon kaslısı."

"Ben ruhuma iyi gelmesi için spor yapıyorum."

"Tabii ya, o müthiş vücut tamamen tesadüf eseri. Hiç umurunda değil."

Çenesi seğirdi ve dikkatini yine yola verdi. "İyi görünmeyi seviyorum," dedi. İçinden *Sanki suç,* diye devam ettiğine emindim.

"Ben de." Kırmızı çizmem onun görüş alanına girene dek ayağımı kaydırdım. "Gördüğün gibi," diye ekledim.

---

* Nashville, country müzik şarkıcılarıyla ünlüdür. (e.n.)

Gözlerini bacağımdan çekip konsolun ortasında düğümlenmiş kabloya çevirdi.

Telefon kablosunu bana uzatıp, "Al hadi," dedi. "Başlayalım."

Bu aralar arabada dinlediğimiz müziği sırayla seçiyorduk ama Alex önceliği bana verdi çünkü altın bir kalbi vardı.

Yol boyu country dinlemek istiyordum. Bende Shania Twain, Reba McEntire, Carrie Underwood ve Dolly Parton, onda ise Patsy Cline, Willie Nelson, Glen Campbell, Johnny Cash ve birkaç tane de Tammy Wynette ve Hank Williams'tan şarkı vardı.

Oteli aylar önce Groupon'da bulmuştuk. Kitsch bir mekândı, pembe neon ışıklı tabelasıyla (VACANCY* yazısının üstüne kovboy şapkası çizilmiş) "Nashvegas" lakabının hakkını veriyordu.

Giriş yapıp eşyalarımızı içeri koyduk. Her oda Nashville'li ünlü bir şarkıcının temasında dekore edilmişti. Bu, odada şarkıcının resimleri ve aynı çirkin çiçekli yastıklar ve kahverengi yün battaniyelerden olduğu anlamına geliyordu. Kitty Wells odasını almaya çalışmıştım ama Groupon'da seçme şansım yoktu.

Billy Ray Cyrus odasındaydık.

Alex nevresimlere tahtakurusu teftişi yaparken ona, "Sence ona para ödüyorlar mı?" diye sordum.

"Sanmam. Belki yiyecek çeki falan yolluyorlardır." Sonra perdeyi çekip parlak neon ışıklara baktı. "Sence bu odaları saatlik kiralıyorlar mıdır?"

"Fark etmez. Prezervatifleri de evde bıraktım zaten."

İrkildi ve tahtakurusuyla karşılaşmamanın sevinciyle yataklardan birine çöktü. "O ana tanıklık etmesem iyi olurdu."

---

* (İng.) Boş oda (e.n.)

"Ben yine de tanık olacaktım. Benim yaşadıklarımın önemi yok mu, Alex?"

"Ama sen onların kızısın. Babamın bize verdiği tek eğitim on üçümüze girince yataklarımızın başucuna bıraktığı iffet konulu kitaplardı. On altı yaşıma kadar mastürbasyon yapmanın kansere yol açtığını sanıyordum."

Kalbim sıkıştı. Bazen Alex'in hayatının ne kadar zor olduğunu unutuyordum. Annesi David'i doğururken ölünce Bay Nilsen dul, dört kardeş de öksüz kalmış. Babası geçen sene kilise grubundan bir kadınla çıkmıştı ama üç ay içinde ayrıldı. Ayrılığı isteyen Bay Nilsen olsa da öyle yıkılmıştı ki Alex onu yalnız bırakmamak için okul haftası boyunca sürekli eve gelip gitti.

Başları sıkışınca kardeşleri de hep Alex'i arardı. O kaya gibi sağlamdı.

Bazen bu yüzden bu kadar yakın olduğumuzu düşünüyordum. Çünkü o her şeye dayanan ağabeydi, ben ise sinir bozucu küçük kardeştim. Bu alışıldık bir dinamikti: Ben ona iyi niyetle takılıyordum, o da benim güvenliğimi sağlıyordu.

Ne var ki bu hafta ona ihtiyacım yoktu ve onu rahatlatmak benim görevimdi. Şapşal Alex'i İşkolik, Titiz Alex'ten kurtarmalıydım.

Yatağa oturup, "Biliyor musun, eğer bir gün aşırı korumacı bir aileye ihtiyacın olursa, benimkiler sana bayılıyor. Yani, bu çok açık. Annem bekâretimi sana vermemi istiyor," dedim.

Geriye yaslanıp başını bana çevirdi. "Annen seni bakire mi sanıyor?"

Cevap vermekte tereddüt ettim. "Öyleyim zaten. Bilmiyor muydun?" Her şeyi konuştuğumuzu sansam da bazı yerleri atlamıştık.

"Hayır." Alex öksürdü. "Yani, ne bileyim. Bazen partilerden yanında birileriyle ayrılıyordun."

"Evet ama ciddi bir şey olmadı. Hiçbiriyle çıkmadım bile."

"Biriyle çıkmak istemiyorsun diye düşünmüştüm."

"İstemiyorum," dedim. En azından henüz istemedim. "Özel bir şey olsun istiyorum. Tabii dolunayda gül bahçesinde olsun demiyorum ama..."

Alex yüzünü buruşturdu. "Açık havada seks abartılmış bir balondur."

"Seni çakal! Benden saklamışsın."

Kulakları kızardı ve omzunu silkti. "Kimseye anlatmıyorum ki. Söyleyince bile ona kötülük etmiş gibi hissettim."

"İsim vermedin ki." Ona doğru eğilip sesimi alçalttım. "Sarah Torval mı?"

Diziyle dizimi dürtüp hafifçe gülümsedi. "Takmışsın Sarah Torval'a."

"Hayır, sen takmışsın."

"O değil, kütüphanedeki başka bir kız. Lydia."

"Tanrım," dedim kıkırdayarak. "Kocaman masum gözleri olan ve saçı aynı Sarah Torval'ınkine benzeyen kız."

"Yeter." Alex'in yanaklarına pembelik yayıldı. Bana bir yastık fırlatıp, "Beni utandırmayı kes," dedi.

"Ama çok eğlenceli."

Yüzüne ağlak köpek yavrusu ifadesini yerleştirince kendimi sırt üstü yatağa atıp kahkahayı koyuverdim. Tüm vücudum gülmekten pelte gibi olurken gözümü yastıkla kapadım. Yanıma oturunca yatak sarsıldı, ellerini iki yanıma koyup yastığı yüzümden çekti ve beni üzgün köpek yavrusu suratına beni maruz bıraktı.

Gülmekten gözlerimden yaşlar geliyordu. "Tanrım, bu yüz neden beni böyle yapıyor?"

İfadesine daha da acıklı bir hava katıp, "Bilmem ki Poppy," dedi.

Ben gözlerimden yaşlar akarak, "Benimle konuşuyor," deyince sırıttı.

İşte o an.

Alex Nilsen'i öpmek istediğim ilk andı.

Birkaç saniye tepeden tırnağa bu arzuyla doldum. Sonra o saniyeleri kalbimin derinlerine gömüp bir daha çıkarmamaya söz verdim.

"Haydi," dedi yumuşak bir sesle. "Mekanik boğaya binelim."

13

Bu Yaz

Sıcaklığı yirmi dört dereceye düşürmeyi başarıp yemeğe çıkmadan önce yirmi üçe ayarladık. Hem yorumları güzel hem fiyatı uygun olan Casa de Sam adında bir Meksika restoranına gittik.

Yemekler güzeldi ama en güzeli klimaydı. Alex sık sık arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak iç çekti.

"Sam burada yatmamıza izin verir mi?" diye sordum.

"Kapanana kadar banyoda saklanırız."

Ismarladığımız bir sürahi dolusu acılı margaritadan bir yudum daha alıp, "Galiba çok içtim ve sıcaktan yoruldum," dedim.

"Umarım odada sızacak kadar içmişimdir."

Odayı düşününce bile enseme ter bastı. "Üzgünüm, yorumlarda klimanın bozuk olduğundan bahsetmemişlerdi." Gerçi kaç kişi yazın ortasında orada kalırdı ki?

"Senin suçun yok. Suç Nikolai'da."

Başımı salladım ve sorumu sorana dek garip bir sessizlik çöktü. "Baban nasıl?"

"İyi, idare ediyor. Aldığı çıkartmayı anlatmış mıydım?"

Gülümsedim. "Anlattın."

Tedirgin bir şekilde gülüp elini saçından geçirdi. "En heyecanlı hikâyem babamın çıkartma alması. Yaşlılık ne zor."

"Bence güzel bir hikâye."

"Bence de. O zaman sırada bulaşık makinemin hikâyesi var."

Hayret etmiş gibi yapıp elimi kalbime koydum. "Kendi üstüne bulaşık makinen mi var?"

"Bulaşık makineleri genelde sahibine zimmetli olmuyor ama evet, ben aldım, ev aldıktan hemen sonra."

İsim koyamadığım bir duygu göğsüme saplandı. "Ev mi aldın?

"Söylememiş miydim?"

Başımı salladım. Tabii söylememişti, ne ara söyleyecekti ki? Yine de son iki yılda kaçırdığım her şey canımı yakıyordu.

"Ninem öldükten sonra ev babama kaldı. Babam evi satmak istedi ama tadilat masrafını karşılayamadı, o yüzden ben hem orada yaşayıp hem tamiratını yapıyorum."

"Betty?" Boğazımda yükselen duygu karmaşasını yuttum. Alex'in büyükannesiyle sadece birkaç kez karşılaşmış olsam da onu sevmiştim. Benden daha ufak tefek ama kuvvetliydi, polisiye öyküleri ve tığ işini, baharatlı yemekleri ve modern sanatı severdi. Rahibine âşık olmuştu ve rahip onunla evlenmek için mesleğini bırakmıştı ("İşte böyle Protestan olduk!") ve sonra ("Sekiz ay sonra," demişti bana göz kırparak), Alex'in annesi, tıpkı onunki gibi gür siyah saçlı bir kafayla ve Alex'in büyükbabası gibi "güçlü" bir burunla dünyaya geldi, Ruhu şad olsun, diye anlatmıştı.

Altmışlı yılların başlarından kalma dört katlı rengârenk bir evde yaşıyordu. Oturma odasında turuncu ve sarı çiçekli duvar kâğıdı vardı ve birkaç yıl önce düşüp kalçasını kırdıktan sonra parke ve fayanslara –banyoya bile– kahverengi, çirkin halılar sermek zorunda kalmıştı.

"Betty öldü mü?" diye fısıldadım.

"Huzur içinde gitti," dedi Alex, bana bakmadan. "Çok

yaşlıydı." Kâğıt peçeteleri mükemmel küçük kareler hâlinde katlamaya başladı. Duygularını göstermiyordu ama David ve Betty'nin en sevdiği akrabası olduğunu biliyordum.

"Tanrım, üzgünüm." Sesimin titremesini engellemeye çalışsam da duygularım tufan gibi yükseliyordu. "Flannery O'Connor ve Betty. Keşke bana söyleseydin."

Ela gözleri benimkilere kaydı. "Benle konuşmak isteyip istemediğini bilmiyordum."

Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi direkt silmeyip saçımı yüzümden çekiyormuş gibi yaptım. Ona tekrar baktığımda ise gözünü ayırmadan bana bakıyordu.

"İsterdim," dedim. Kahretsin, titreme gelmişti.

Arka tarafta çalan mariachi grubunun sesi bile kısıldı. Rengârenk el oyması masasıyla bu kırmızı kabinde sadece biz vardık.

"Pekâlâ," dedi Alex yumuşak bir sesle. "Artık biliyorum."

Bunca zaman boyunca benimle konuşmak isteyip istemediğini, göndermeye elinin varmadığı mesajlar yazıp yazmadığını veya uzun süre aramayı düşünüp numaramı tuşlayıp tuşlamadığını sormak istedim.

Konuşmayı bıraktığımızda o da hayatının iki güzel yılını kaybetmiş gibi hissediyorsa, o zaman bunun olmasına neden izin verdi? Her şeyin eskisi gibi olabileceğini, birbirimize söyleyemeyeceğimiz hiçbir şey olmadığında ve birlikte olmanın da yalnızlık olmadan yalnız olmak kadar kolay ve doğal olduğunu söylemesini istedim.

Ama sonra garsonumuz hesabı getirdi. Alex'ten önce davrandım.

"Bu R+R'ın kartı değil ki?"

Çok düşünmeden bir yalan uydurdum. "Masrafları sonra ödeyecekler." Aldatmacanın verdiği rahatsızlıkla ellerim sızlıyor, kaşınıyordu ama geri almak için çok geçti.

Dışarıda hava karanlık ve yıldızlıydı. Gündüzki sıcağın etkisi azalmıştı ve hâlâ yirmi derece civarında olsa da sabahki kırk derecelik havanın yanında esamesi okunmazdı. Hafif bir meltem bile vardı. Aspire'a giden otoparkı geçerken sessizdik. Hırvatistan'da olanların bahsi geçtiği için artık aramızda bir ağırlık vardı.

Bunu geçmişte bırakabileceğimize kendimi inandırmıştım ama şimdi anlıyordum ki son iki yılda kaçırdıklarımı öğrendiğimde, kalbimdeki aynı nokta sızlayacaktı.

O da etkilenmiş olmalıydı ama duygularını paylaşmak istemediğinde onları saklama konusunda çok becerikliydi.

Tüm yol boyunca, *Geri alırdım, eğer işler düzelecek olsa geri alırdım*, demek istedim.

Daireye döndüğümüzde içerisi dışarıdan daha sıcaktı. İkimiz de termostata gittik. "Yirmi yedi mi?" dedi. "Yine mi yükselmiş?"

Burnumun köprüsünü ovdum. Sıcaktan, alkolden, stresten ya da hepsinin karışımından gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı. "Peki. Peki. Yirmi altıya indireceğiz ve oraya gelene kadar bekledikten sonra kısmaya devam edeceğiz."

Alex sanki termostat elindeki bir külah dondurmanın düşmesine sebep olmuş gibi bakıyordu. İfadesi istemsizce üzgün köpek tonlarına büründü.

"Her seferinde bir derece kısacağız. Nikolai böyle söyledi."

Sıcaklığı yirmi altıya ayarladı ve ben balkonun kapısını kaydırarak açtım.

Naylon kaplama temiz havayı geçirmiyordu. Mini mutfakta makas bulana kadar çekmeceleri karıştırdım.

Alex, "Ne yapıyorsun?" diye sorunca naylonu biraz oyarak, "Sadece azıcık hava almaya çalışıyorum," dedim.

"Oo, Nikolai sana çok kızacak."

"Ben de ondan pek memnun sayılmam." Uzun bir parça kesip düğümledim. Artık bir hava boşluğumuz vardı.

"Bizi dava edecek."

"Elinden geleni ardına koyma, Nicky."

Alex kıkırdadı ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Yarın sanat müzesine gidip tramvaya bineriz. Manzara harika diyorlar," dedim.

Alex başını salladı. "Olur."

Yine sessizliğe büründük. Saat daha on buçuk olsa da her şey öyle ters gidiyordu ki artık yatsak iyi olurdu. "Banyoya girecek misin?"

"Hayır," dedi Alex. "Sen gir. Ben e-postalarıma bakacağım."

Buraya geldiğimden beri iş e-postamı kontrol etmemiştim ve Rachel'dan gelen birkaç mesajın yanı sıra kardeşlerimle grubumuza gelen bir sürü okunmamış mesajım vardı. Genelde ikisi garip planlarını tartışırdı. Son baktığımda, Noel'de Savaş adlı bir kutu oyunu hazırlıyorlardı ve benim de kelime oyunlarına katkıda bulunmamı istiyorlardı.

Yani en azından yatakta uyanık hâlde yatarken yapacak bir şeyim olacaktı.

Başım ağrımaya devam ediyordu, saçımı atkuyruğu yapıp aşınmış ahşap zeminleri geçerek uzay çağı banyosuna girdim. Garip mavi ışığında yüzümü yıkadım ama işim bitince Rachel'ın verdiği lüks nemlendiricilerden veya serumlardan herhangi birini sürmek yerine yüzüme, şakaklarıma ve boynuma soğuk su çarptım.

Aynadaki yansımam hissettiğimden kötü ve gergin görünüyordu. Bunu tersine çevirmem ve Alex'e eskiden işlerin nasıl olduğunu hatırlatmam gerekiyordu ve bunu yapmak için sadece beş günüm kalmıştı, bu beş günün son üçü de düğün dernekle geçecekti.

Yarın muhteşem olmalıydı. Somurtkan, incinmiş Poppy

değil, Neşeli Poppy olmalıydım. Sonra Alex de yelkenleri suya indirecekti ve her şey düzelecekti. İpeksi bir şort pijama ve kolsuz bir bluz giydim, dişlerimi fırçaladım, odaya girince Alex'in spor şort ve tişört ile eline kitabını almış koltukta uzandığını gördüm.

Alex Nilsen'in sıcaklıklar bu kadar yüksek olmadığında bile üstsüz uyuduğunu biliyordum, ama şimdi sorun o değildi. Çekyat koltuğu benim almam lazımdı.

"Yatağımdan kalk!" dedim.

"Parayı sen verdin," dedi. "Sen yatağı al."

"R+R ödedi." Yalanı dallandırıp budaklandırmıştım. Beyaz bir yalan da olsa hoş değildi.

"Koltuğu ben istiyorum," dedi Alex. "Yetişkin bir adam her zaman çekyatta uyuma fırsatını bulamaz, Poppy."

Yanına gidip onu ittirmeye çalışsam da yerinden kımıldatamadım. Yan döndüm, ayaklarımı yere, dizlerimi çekyatın kenarına koydum. Dişlerimi sıkıp onu iteklemeye çalıştım.

"Kes şunu artık, manyak," dedi.

"Ben manyak değilim." Onu zorlamak için kalçamı ve bedenimin yan tarafını kullanmaya çalıştım. "Hayattaki tek neşemi, bu saçma yatağı benden çalmaya çalışan sensin."

O anda, neredeyse tüm ağırlığımı kalçama verdiğimde, direnmeyi bırakıp biraz yana kaydı ve bir şekilde vücudumun yarısı koltuğa, yarısı da Alex'in göğsüne düştü ve kitabını zorla elinden aldım. Gülüşüyorduk ama aynı zamanda biraz karıncalanma ve ağırlık hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse onun üzerinde böyle yatmak beni tahrik ediyordu.

En kötüsü, hareket edemiyordum. Kolu sırtımda gevşekçe duruyordu. Kahkahası durunca çenem göğsünde, gözlerine baktım. "Beni kandırdın," diye mırıldandım. "Eminim okunacak e-postan bile yoktur."

"Bildiğin gibi, benim bir e-posta hesabım bile yok," diye dalga geçti. "Kızdın mı?"

"Hem de nasıl."

Gülüşü içimi titretti, tüylerim diken diken oldu ve içerisinin sıcaklığı sırtımdan yayılıp tenime battı, bacaklarımın arasında toplandı.

"Sonuçta seni affedeceğim," dedim. "Çok merhametliyimdir."

"Öylesin," dedi. "Senin bu yönünü her zaman sevmişimdir."

Eli, atletimin altı şortumun üstü arasındaki tene değince eriyebileceğimi hissederek ona döndüm.

Ne yapıyordum ben?

Aniden ayağa kalkıp saçımı yeniden toplamak için dağıttım.

"Çekyatta uyumak istediğine emin misin?" Sesim çok tiz çıkmıştı.

"Elbette. Evet."

Yatağa gittim. "Tamam, güzel o zaman. . . iyi geceler."

Işığı kapatıp yatağın üzerine uzandım. Üzerine, içine değil, çünkü pike örtülmeyecek kadar sıcaktı.

14

Bu Yaz

İrkilerek uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ve soyulduğumuza emindim.

Hırsız nedense, "Hay-..." dedi. Nedense acı çekiyormuş gibi duruyordu.

"Polis yolda," deyiverdim. Aslında değildi. Yatağın ucuna çekildim ve ışığı açtım.

Gözleri ışıktan kamaşan Alex, "Ne?" diye tısladı.

Yatmaya giderken giydiği siyah şortla duruyordu, üstü çıplaktı. Hafif eğilmişti, belini iki eliyle tutuyordu. Uyku sersemliğinden ayılırken gözlerinin yalnızca ışıktan kısılmadığını fark ettim.

Yanına doğru sendeleyerek gidip, "Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin?"

"Sırtıma kramp girdi."

"Ne?"

"Sırtıma kramp girdi."

Ne dediğini anlamıyordum ama acı çektiği çok belliydi, bu yüzden daha fazla soru sormadım. "Oturmak ister misin?"

Başını salladı. Onu yatağa götürdüm. Yavaşça oturana dek yüzünü buruşturdu. En sonunda biraz rahatlamış gibiydi.

"Yatacak mısın?"

Başını salladı. "Hayır, böyle olunca kalkması çok zor oluyor."

Böyle olunca mı, diye düşünsem de sustum ve suçluluk kalbime ok gibi saplandı. Bu gelişme de Poppy'siz geçen iki yılda olmuştu.

"Sırtına yastık koyayım."

Başını sallamasından bunu onayladığı anlamını çıkarttım ve yastıkları kabartıp sırtına koydum. Yavaşça yastıklara yaslandı, acı içindeydi.

"Alex, ne oluyor?" Yatağın baş ucundaki saate baktım. Sabahın beş buçuğuydu.

"Uyandım, koşuya gidecektim ama ters bir hareket yaptım galiba çünkü sırtıma kramp girdi ve-... Poppy, çok üzgünüm."

"Üzgün mü? Neden?"

"Benim suçum. Kalkarken hesap etmem lazımdı."

"Nereden bilecektin ki?" dedim. Kulaklarıma inanamıyordum.

Alnını ovuşturdu. "Bilmem lazımdı. Bir yıldır böyleyim. Yataktan kalktıktan sonra en az bir buçuk saat geçmeden ayakkabımı bile zor giyiyorum. Çekyat yüzünden migrenin tutsun da istemedim ve-..."

Şakayla karışık, "Kahramanlık taslamayacaktın o zaman," desem de yüzündeki acı ifade hafiflemedi.

"Düşüncesizlik ettim. Tatilini mahvetmek istememiştim."

Canını yakmamak için hafifçe dokunarak, "Alex," dedim. "Tatili mahveden sen değilsin. Nikolai."

İkna olmasa da gülümsedi.

"Ne lazım?" dedim. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

İçini çekti. Alex Nilsen'in en nefret ettiği şey birine muhtaç kalmaktı. Bir de bekletilmek. Üniversitede hastalanınca bir hafta benden kaçmıştı. (İlk kez ona bu kadar

kızmıştım!) Arkadaşım, Alex'in ateşi olduğunu söyleyince ona yurt mutfağında yaptığım berbat tavuk çorbasını götürmüştüm.

Odasının kapısını kilitlemişti, ne zaman ki koridorda, tam da kapısının önünde ben bu bebeği istiyorum, diye bağırmaya başladım, o zaman korkudan beni içeri aldı.

İlgi görmek onu rahatsız ediyordu. Bunu düşünmek bende üzgün köpek yavrusu ifadesini gördüğümdeki hisleri biraz daha yoğun bir şekilde canlandırıyordu. Sevgim üstel olarak artarken tsunami dalgası gibi önüne gelen her şeyi yutuyordu.

"Alex," dedim. "İzin ver de yardım edeyim."

Teslimiyetle iç geçirdi. "Bilgisayar çantamın ön gözünde kas gevşetici var."

"Getiriyorum." İlaç kutusunu alıp mutfaktan bir bardak suyla beraber getirdim.

Mahcup mahcup, "Teşekkür ederim," dedi ve ilacı aldı.

"Rica ederim. Başka?"

"Başka bir şeye gerek yok."

Derin bir nefes alıp, "Bak şimdi," dedim. "Ne kadar erken yardım istersen o kadar iyi, bu durumdan o kadar çabuk çıkarız, anladın mı?"

Alt dudağını ısırdı ve manzara beni büyüledi. Bana bakınca ürperiyordum. "Buz varsa iyi olur. Genelde ya buz ya yakı koyarım ama önemli olan dinlenmek."

Sesi alaycıydı.

"Anlaştık." Sandaletlerimi giyip çantamı aldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Eczaneye gidiyorum. Buzlukta buz kalıbı bile yok, yakı Nicky'de zaten yoktur."

"Gerek yok, dinlenirsem geçer. Sen de yat uyu."

"Sen böyle karanlıkta kazık gibi uzanırken mi? Hayatta olmaz. Hem çok ürpertici hem de artık kalktığıma göre bir işe yarayabilirim."

"Bu senin tatilin."

Kapıya gittim çünkü beni hiçbir şey durduramazdı. "Hayır, bizim tatilimiz. Ben dönene kadar çıplak dans etme sakın."

İç çekti. "Teşekkür ederim, Poppy. Gerçekten."

"Teşekkürü bırak. Bu iyiliklerin ödemesini kafamda tasarlamaya başladım bile."

Sonunda hafifçe gülümsedi. "Ne güzel. Bir işe yaramak iyi olur."

"Evet. Senin bu yönünü her zaman sevmişimdir."

15

Sekiz Yaz Önce

Merkezdeki otelimize saat sabahın iki buçuğunda biraz bitkin döndük. Normalde bu kadar içmezdik ama bu tatil bir kutlamaydı.

Alex'in mezuniyetini ve yakında Indiana Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık yüksek lisansına kabul edilecek olmasını kutluyorduk.

Çok az kalmıştı. Okulu bırakmamdan itibaren ilk kez bu kadar yakın oturacaktık.

Ne var ki asıl gerçek tüm bu tatillere rağmen ailemin Linfield'daki evinden çıkmaya can atmamdı. Diğer şehirlerde apartman dairelerine ve barmenlik gibi para biriktirip tüm birikimimi tatile harcayabileceğim işlere bakmaya başlamıştım.

Ailemle vakit geçirmeyi seviyordum ama evde olmak hapsolmak gibi hissettiriyordu. Mahalle, boğazımda gitgide daralan bir ilmek gibiydi.

Eski öğretmenlerimle karşılaşıyordum, mesleğimi soruyorlardı ve cevabı duyunca yüzlerinde küçümseme ifadesini görüyordum. Eski zorbaları ve daha sıcakkanlı sınıf arkadaşlarımı görünce saklanıyordum. Cincinnati'nin kırk dakika güneyinde lüks bir barda çalışıyordum. Bir seferinde Jason Stanley, ilk öpüştüğüm kişi, dişçi elinden çıkma

mükemmel gülüşü ve tam zamanlı beyaz yaka kıyafetiyle içeri girdiğinde tuvalete kaçıp patronuma kustuğumu söylemiştim.

Daha sonra bana haftalarca iyi olup olmadığımı sordu. Hamile olduğumu zannettiğine emindim.

Hamile değildim. Julian ile hep dikkatli olmuştuk, en azından ben dikkat ediyordum. Julian genel olarak dikkatli biri sayılmazdı. Hayat ona ne verirse kabul eden birisiydi o. Beni işte ziyaret ettikçe barda kalan içkileri içiyordu ve eroin hariç hemen her uyuşturucuyu en az bir kez denemişti. Beraber hafta sonu tatillerine çıkabiliyorduk. Red River Gorge'a, Hocking Hills'e veya biraz daha uzun süreliğine New York'a altmış dolarlık otobüsle gitmiştik, ki genelde tuvalet olmuyordu. Onun programı da benimki gibi esnekti, o da üniversiteyi bırakmıştı. Cincinnati Üniversitesi'nde yalnızca bir yıl okumuştu.

Mimari tasarım okuyormuş ama sanatçı olma isteği ağır basmış. Resimlerini şehrin dört bir yanında sergiliyordu ve başka ressamlarla eski, beyaz bir evde kalıyordu ki bu yönden Tofino'daki Buck ve arkadaşlarını andırıyordu. Bazen verandada ot içip hayallerini anlatırlarken birayı fazla kaçırdıysam anılarıma dalıp mutluluk ve üzüntüden ağlayacak hâle geliyordum. Hangisinin ağır bastığını hiç anlamamıştım.

Julian zapzayıftı, avurtları çöküktü. Cin gibi gözleri sanki karşısındakinin röntgenini çekiyordu. En sevdiği salaş barın dışında ilk kez öpüştüğümüzde bana asla evlenmek ya da çocuk yapmak istemediğini söylemişti.

"Ne güzel," demiştim. "Ben de seninle evlenmek istemiyorum."

Boğuk bir şekilde gülüp beni tekrar öpmüştü. Tadı hep sigara veya bira gibiydi. İşe gitmediği günler -şehrin sınırında bir mağazada çalışıyordu- evde resim yaparken yiyip içmeyi unutuyordu. Öğleden sonraları buluştuğumuzda mo-

rali bozuk olurdu ama bu yalnızca birkaç dakika sürerdi, biraz atıştırana dek. Sonra bir filmde çok iyi görüneceğine emin olduğum tatlı sevgili hâline bürünürdü.

Bazen onu filme çekmek istesem de hemen sonra bundan utanıyordum.

O yattığım ikinci kişiydi ama bunu bilmiyordu. Sormadı. İlk kişi ara sıra bara gelip benimle flört ediyordu ama ilk başlarda aramızda her ne varsa iki kez seviştikten sonra bitmişti. Biraz garipti ama yine de iyiydi, üstelik biraz tecrübe kazanmam iyi oldu, yoksa tecrübesizliğimden Julian'ın ödü patlardı. Ona fazla bağlanırım diye korkardı. Gerçi ona bağlanmıştım ama hislerimiz karşılıklı gibiydi ve tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk.

Julian Alex'le benim çalıştığım barda, Noel tatiline gelmişken tanıştı. Daha sonra Julian'ın salaş motor barında, üçüncü defa da Alex ile tatile gitmeden önce uğradığımız kahvaltıcıda görüştüler.

Julian'ın Alex'i umursamadığını anlayabiliyordum, bu biraz üzücüydü. Alex'in de Julian'ı hiç sevmediği belli oluyordu ki şaşırtıcı değildi.

Julian'ı fevri ve düşüncesiz buluyordu. Hep geç kalmasından, beni günlerce aramamasından ve sonra haftalarca birlikte gezmemizden veya aynı şehirde olsak da ailemle tanışmamasından hoşlanmıyordu.

Alex bu düşüncelerini birkaç gün önce San Francisco uçağında bana anlatınca, "Önemli değil, biz anlaşıyoruz," demiştim. Onun ailemle tanışmasını istemiyordum bile.

"Anlamıyor bence."

"Neyi?"

"Seni. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil."

Hem tatlı hem acı bir sözdü. Alex'e hak vermesem de ilişkimiz hakkındaki yorumu beni utandırmıştı.

"Ben de şanslıyım. O benim için çok özel, Alex."

İçini çekti. "Belki tanırsam severim." Sesinden bunun sorunu çözmeyeceğini anlamıştım.

Hayallerimde ikisi en yakın arkadaş oluyordu ve tatillerimize Julian da geliyordu ama ikisini tanıştırdığımda bu hayalin asla gerçek olmayacağını hemen anladım.

Böylece Alex ile San Francisco'ya baş başa gittik. Kredi kartımda yeterince puan birikmişti ve bir bileti puanla aldık, diğerinin ücretini de bölüştük.

Wine Country'de Sonoma diye yeni bir pansiyonda iki gecesi yirmi beş bin takipçime yapacağım reklamla ödenmek üzere dört gün kaldık.

Bu süre boyunca Alex tüm şu fotoğraflarımı kuzu kuzu çekti:

Başımda kocaman hasır şapka, pansiyonun müşteriler için tahsis ettiği, gidonuna çiçek dolu bir sepet takılı eski moda kırmızı bisiklete binerken.

Halı gibi çayırlarda, ağaçların arasında doğa yürüyüşünde.

Verandada kahvemi, oturma odasında şarabımı yudumlarken.

Şarap tadımlarında da şansımız yaver gitti. İlk mahzen bir şişe şarap alınması karşılığında bedava tadım yaptırıyordu ve ben gelmeden önce en ucuzunu araştırmıştım. Alex beni üzüm bağında elimde kadehim, mor-sarı çizgili vintage tulumumu vurgulamak için bir yana atılmış bacağımla çektiği zamana kadar çakırkeyif olmuştum ve o fotoğraf çekmek için açık gri pantolonuyla toprak zeminde diz çökünce seçtiği acayip açıya kahkahalarla gülerken yere düşecektim. Nefes nefese, "Çok içtim," dedim.

Memnun ve şaşkın bir hâlde, "Çok mu içtin?" dedi. Ben yere çömelmiş kahkahalara boğulurken daha da aşağıdan çekti. O açıdan şıkır şıkır giyinmiş deriden bir üçgen gibi görünüyor olmalıydım.

Bu berbat fotoğrafları sırf beni güldürmek için çekiyordu. Bu üzgün yavru köpek madalyonunun öbür yüzüydü, sırf bana adanmış bir performanstı.

İkinci bağa vardığımızda kafamı omzuna koydum. Teknik olarak içerideydik. Binanın gerisi korkulukları begonvil dolu verandadan altı metre tavanlı havadar bara rahatça gezebilmemiz için kocaman pervaneler konmuş camlı bir garaj kapısıydı.

Tadımı yaptıran tatlı, orta yaşlı kadın bize hafif, taze bir şarap koyarken, "Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu.

"Şey..." dedi Alex.

Esnerken kolunu sıkıp, "Yeni evliyiz," dedim.

Barmen gülüp göz kırptı. "O zaman bu da benden olsun."

İsmi Mathilde idi, aslen Fransız'mış ancak eşiyle internette tanışıp ABD'ye gelmiş. Sonoma'da yaşıyorlarmış ama San Francisco'nun hemen dışında balayına gitmişler. "Blue Heron Inn diye bir yerdi," dedi. "Gördüğüm en mükemmel yer. Romantik ve ferah, şöminesi ve güzel bir verandası var, Muir plajından birkaç dakika uzakta. Orayı görmeniz lazım, yeni evliler için harika, selamımı söyleyin."

Ayrılmadan önce Mathilde'e bedava tadımdan biraz daha fazlasını bahşiş olarak bıraktım.

Sonraki günlerde yeni evli olduğumuzu birkaç kez söyledim ve bazen indirim, bazen bedava içki aldık. Bazen de yalnızca bir tebessümle yetindik ancak o bile sıcak ve anlamlı geldi.

Bağdan çıkarken Alex, "Biraz kötü hissettim," dedi.

"İstiyorsan evlenelim."

"Julian pek memnun olmaz bence."

"Julian'ın umurunda olmaz. Zaten evlenmek istemiyor."

Alex durup bana döndü ve ben şarabın etkisiyle ağlamaya başladım. Yüzümü avucuna alıp kendine çevirdi.

"Poppy, üzülme. Zaten sen de Julian'la evlenmek istemiyorsun, değil mi? Sen onun için fazla iyisin. Seni hak etmiyor."

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştıkça daha kötü oluyordum. Sesim ciyaklama gibiydi. "Beni sadece ailem seviyor, yalnız öleceğim." Ne kadar geri zekâlı ve histerik olduğumun ben bile farkındaydım ama doğruları saklamaya gücüm yetmiyordu. Alex'in varlığı gerçeği ortaya çıkartıyordu sanki.

Başını sallayıp bana sıkıca sarıldı, sanki beni içine çekecekti. "Seni seviyorum," dedi ve başımı öptü. "İstersen beraber ölürüz."

"Evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum," dedim gülmeye çalışarak. "Regl olacağım galiba."

Bana anlaşılmaz bir ifadeyle yeniden baktı. Julian'ın yaptığı gibi röntgen çekercesine değil, yalnızca anlayışla. Değerli hissettiriyordu.

"Çok içtim," dedim ve sonunda onun da yüzü güldü. Kalabalıktan uzaklaşmaya başladık.

Bizim pansiyondan erkenden çıkıp Blue Heron Inn'i aramıştık. San Francisco'dan dönüşte hoparlörde konuşmuştuk. Hafta ortasında olduğumuzdan boş yerleri vardı.

Telefondaki kadın, "Siz Mathilde'ciğimin bahsettiği Poppy miydiniz?" diye sordu.

Alex bana manalı manalı bakınca, iç çekip, "Evet, ama yeni evli değiliz, dün şaka yaptık. Bedava bir şeyin peşinde değiliz," dedim.

Telefondaki kadın önce öksürdü, sonra gülmeye başladı. "Hayatım, Mathilde dünkü çocuk değil. O numarayı hep yapıyorlar. Size kanı ısınmış sadece."

Alex'e kocaman sırıtarak, "Biz de onu sevdik," dedim. O da kocaman sırıttı.

"Kimseye bedava oda verecek yetkim yok ama isterseniz Muir Woods'a bilet verebilirim."

"Çok iyi olur."

Böylece otuz kâğıt kâr ettik.

Mekân çok güzel, dar bir sokakta Tudor tarzı bir köy eviydi. Demir çatısı, saksı çiçekleriyle donatılmış eğri pencereleri vardı, şöminesi romantik bir şekilde sisin içinde tütüyordu. Otoparkta pencerelerin yumuşak pırıltısını gördük.

İki gün boyunca sahil, orman, sıcak han kütüphanesi ve şömineli, abanoz mobilyalı yemek odası arasında mekik dokuduk. Kart oyunları oynadık. Köpüklü bira içip İngiliz kahvaltısı ettik.

Fotoğraf çekindik ama hiçbirini paylaşmadım. Bencilce de olsa buraya yirmi beş bin insanın yığılmasını istemedim. Burası ilk günkü gibi kalmalıydı.

Son gecemizde takipçilerimden birinin babasının otelinde kaldık. Tatil planımı paylaştığımda bana mesaj atıp bedava oda teklif etmişti.

Blogunu ve özellikle malum erkek arkadaş hakkında yazdıklarını çok seviyorum, demişti. Alex'ten böyle bahsediyordum çünkü tıpkı Blue Heron Inn gibi onu da binlerce kişiyle paylaşmak istemiyordum ama bazı şeyleri, anlatmadan duramayacağım kadar eğlenceli oluyordu. Bu yolda beraberdik.

Onu halka arz etmekten çekinsem de bedava odayı kabul etmiştim çünkü bedavaydı. Ayrıca otelin misafirler için bedava otoparkı vardı ki bu San Francisco için bedava böbrek gibi bir şeydi.

Varır varmaz valizleri bırakıp çıktık ve tek günümüzü geçirmek için San Francisco'nun merkezine indik. Arabayı bırakıp taksiye bindik.

Önce Golden Gate Köprüsü'ne gittik ama beklediğimden soğuktu ve öyle rüzgârlıydı ki birbirimizi zor duyuyorduk.

Muhtemelen on dakika boyunca, kalabalık geçitte güç bela yürürken, kollarımızı abartılı bir şekilde sallayarak ve anlamsızca birbirimize bağırarak sohbet ediyormuş gibi yaptık.

Aklıma Vancouver'daki su taksisi geldi. Buck, elleri ağzınızdayken size ucu açık sorular sormadan duramayan dişçi gibi elini kolunu sallaya sallaya konuşmuştu.

Neyse ki hava güneşliydi. Aksi takdirde muhtemelen köprüde donardık. Yolun yarısında durduk ve korkuluğa tırmanıyormuş gibi yaptım. Alex yüzünü buruşturup başını salladı. Ellerimden tuttu ve beni korkuluktan uzaklaştırdı, rüzgârdan duyayım diye kulağıma iyice eğilip, "İshal olacakmışım gibi hissediyorum," dedi.

Kahkaha attım ve yürümeye devam ettik ama onunla uğraşmaya devam etmemek için güçlü bir dürtüye direniyordum. Muhtemelen kazara düşerek sadece ölmekle kalmaz, aynı zamanda zavallı Alex Nilsen'i travmatize ederdim ve bu istediğim son şeydi.

Köprünün öbür ucunda Round House Cafe adlı yuvarlak, pencereli bir restoran vardı. Girip uğuldayan kulaklarımızı rüzgârdan koruyarak birer fincan kahve içtik.

San Francisco'da düzinelerce kitapçı ve vintage mağaza vardı, ancak iki tanesini gezmenin yeterli olacağına karar verdik.

Önce, Beatnik döneminin zirvesinde kurulmuş bir kitapçı ve yayıncı olan City Lights'a gittik. İkimiz de Beat dönemine meraklı değildik ama dükkân tam olarak Alex'in bayıldığı eski püskü mekânlar gibiydi. Oradan Second Chance Vintage adlı bir mağazaya uğradık ve on sekiz dolara kırklardan kalma payetli bir çanta aldım.

Daha sonra Haight-Ashbury'deki Booksmith'e uğramayı planlamıştık ama Blue Heron Inn'deki İngiliz kahvaltısının enerjisinin tükenmesi ve Round House Cafe'deki kahve bizi biraz germişti.

Yemeğe giderken, "Buraya geri gelmemiz lazım," dedim.

"Evet. Belki ellinci yıl dönümümüzde geliriz."

Bana gülünce sanki kalbim kocaman olup vücudumu bir balon gibi göğe yükseltti. "Bil ki dünyaya yeniden gelsem yine seninle evlenirdim, Alex Nilsen."

Başını eğip üzgün köpek yavrusu bakışını yaptı. "Beda va şarap mı istiyorsun?"

Böyle büyük bir şehirde bir yer seçmek zordu ama öyle açtık ki özenle hazırladığım listeye bakmadan klasik bir seçim yaptık.

Farallon ucuz bir yer değildi ama şarap tadımının ikinci gününde, ikimiz de çakırkeyifken Alex, "Roma'da Romalılar gibi yapacaksın!" diye bağırıp bir içki daha sipariş etmişti ve o zamandan beri, ne zaman birimiz bir şey satın alırken tereddüt etse, diğeri ısrar ediyordu, "Roma'da Romalılar gibi yapacaksın!"

Şimdiye kadar, bu bolluk çoğunlukla devasa dondurma külahları, kullanılmış ciltsiz kitaplar ve şarapla sınırlıydı.

Ama Farallon harika bir yerdi ve San Francisco'nun en önemli mekânlarındandı. Savurganlık yapacaksak orada da yapabilirdik. Gösterişli, yuvarlak tavanları, yaldızlı aydınlatma armatürleri ve altın kenarlı kabinleriyle binaya girer girmez, "Ne iyi ettik," dedim ve Alex'i beşlik çakmaya zorladım.

"Beşlik çakmak zehirli sarmaşık yemişim gibi hissettiriyor," diye mırıldandı.

"Deniz ürünlerine alerjin olduğunu öğrenmek üzeresin, onu da aradan çıkarabilirsin."

Gösterişli dekordan o kadar etkilendim ki masaya giderken üç kez tökezledim. *Küçük Deniz Kızı*'ndaki şatoda olmak gibiydi, tabii burası animasyon değildi ve herkes giyinikti. Garson menüyü getirince Alex yaşlı adamlar gibi fiyatlara gözlerini pörtletti.

"Hadi ya, o kadar kötü mü?"

"Değişir. Ne kadar havyar yiyeceksin?"

Linfield'ın orta üst sınıfının kaçınacağı kadar olmasa da pahalıydı.

İki kişilik deniz mahsulü tabağını bölüşüp birer kokteyl söyledik.

Garson bizden nefret ediyordu.

Çıkarken yanından geçince Alex'in sessizce, "Üzgünüm," dediğini duydum.

Oradan pizzacıya gidip bir büyük kaşarlı pizzayı bölüştük.

Daha sonra yolda yürürken Alex, "Çok yedim," dedi. "O restorandaki minik tabakları görünce içimden sanki bir Orta Batı hayvanı çıktı. Babamın bu hiç hesaplı değil, demesi kulağımda çınladı."

"Değil mi ya, insanın Costco'dan bir evi bir hafta doyuracak beş dolarlık noodle paketi alası geliyor."

"Galiba ben bu tatil işini beceremiyorum. Lüks yaşam bana göre değil."

"Hiç değil. Her şey seni suçlu hissettiriyor, lüks yaşama suç atma."

"Doğru. Yine de tatile Julian'la gelsen daha çok eğlenirdin." Bu bir soru cümlesi olmasa da bana bakışlarından cevap beklediğini anladım.

"Onu davet etmeyi düşündüm," diye itiraf ettim.

"Ya?" Alex elini cebinden çıkarıp saçını düzeltti. Karanlıkta sokak lambalarının ışığı onu daha uzun boylu gösteriyordu. Omuzları düşükken bile yanında cüce gibi kalıyordum. Herhalde hep öyleydi ama hep benim seviyeme indiğinden fark etmemiştim.

"Ya." Koluna girdim. "Ama iyi ki etmemişim. İyi ki ikimiz gelmişiz."

Omzunun arkasından bana bakarak yavaşladı. Ben de yavaşladım. "Ondan ayrılacak mısın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Alex'in kaşları kalkık, dudakları büzülmüş yüzü kalbimi küt küt çarptırıyordu.

Evet, diye düşündüm hiç tereddütsüz.

"Bilmem. Belki."

Yürümeye devam ettik ve Hemingway temalı bir bara rastladık. Bu uygulaması zor bir tema olabilir, ama şık koyu renkli ahşaplar, kehribar rengi ışıklar ve tavandan sarkan balık ağlarıyla bunu güzelce yansıtmayı başarmışlardı. İçeceklerin hepsi, isimleri Hemingway kitaplarından ve öykülerden alınmış romlu kokteyllerdi ve sonraki iki saat boyunca Alex ve ben üçer kokteyli yanında *shot* ile içtik. Sürekli, "Kutlamaya geldik! Hadi Alex!" desem de aslında unutmaya çalıştığım bir şey varmış gibi hissediyordum.

Odamıza dönerken ne unutmaya çalıştığımı hatırlamıyordum. Demek ki başarılı olmuştum.

Alex banyoya gidip iki bardak su getirirken ben de ayakkabılarımı ayağımdan atıp yatağa uzandım.

"İç," dedi. Homurdanıp elini itmeye çalıştım. Sertçe, "Poppy," deyince huysuzca doğrulup suyu aldım. Bardağım boşalınca yenisini getirdi.

Bunu kaç kez tekrarladık bilmiyordum, uykum gitgide ağırlaşıyordu. Tüm hatırladığım yarı uyur yarı sarhoş hâlde Alex her doğrulduğunda koluna yapışıp, "Gitme," deyip durduğumdu.

Gitmedi, yanıma uzandı ve ona sarılıp uyudum. Sabah alarm sesiyle uyandığımda o duşa girmişti bile.

Onu yanımda yatırmanın utancı içimi yaktı. O zaman eve dönüp Julian'dan ayrılamayacağımı anladım. Kafamın karışmadığından emin olacak kadar, Alex'in üzerine alınmayacağı kadar uzun süre geçmeliydi.

Alex ile ilgisi yoktu. Kesinlikle yoktu.

16

Bu Yaz

Güneşin ilk ışıklarında arabaya atlayıp Palm Springs'teki nöbetçi eczaneye gittim. Daireye döndüğümde diğer dükkânlar açılmıştı. O zamana dek Desert Rose'un otoparkı cehennem gibi olmuştu ve merdivenleri elimde poşetlerle çıkarken şafağın serinliği uzak bir anı gibi geliyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken Alex'e, "Nasılsın?" diye sordum.

"Daha iyiyim, sağ ol," diyerek zoraki gülümsedi.

Yalancı. Acısı yüzünden okunuyordu. Duygularını saklasa da bunu kolayca saklayamıyordu. Aldığım buz torbalarını buzluğa yerleştirdim ve ısıtıcıyı fişe taktım. "Eğil," dedim ve ısıtıcıyı Alex'in sırtındaki yastıkların altına koydum. Omzundan tutup eğilmesine yardımcı oldum. Vücudu çok sıcaktı. Isıtıcıdan rahatsız olsa da kasları gevşetecek kadar ısıtacaktı.

Yarım saat sonra şişleri alsın diye buz koyacaktık.

Eczacının floresan ışıklı sessiz koridorunda sırt tutulmasıyla ilgili birkaç yazı okumuştum.

"Mentollü krem de sürelim mi?"

"Olabilir."

"Denemeye değer. Keşke sırtını dayamadan önce aklıma gelseydi."

"Sorun yok." Yüzünü buruşturdu. "Zaten böyle olunca hiç rahat edemiyorum. İlaç beni uyutana kadar dişimi sıkıyorum, uyanınca geçiyor."

Yatağın ucuna gidip diğer poşetleri aldım. "Ne kadar sürüyor?"

"Dinlenirsem bir gün. Yarın dikkatli olmam gerekecek ama dolaşırım. Sen o arada git benim istemeyeceğim şeyler yap." Tekrar zoraki güldü.

Onu duymazdan gelip poşetteki kremi buldum. "Eğilmene yardım edeyim mi?"

"Yok, iyiyim." Yüzü tam tersini söylüyordu, bu yüzden yardım ettim.

"Sen hemşire misin?"

"Yani, kliplerdeki gibi seksi olanlardan mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

"Yaşlı bakıcı anlamında."

"Evin var. Halıyı banyodan sökmüşsündür kesin."

"Evet."

"O zaman kendi kendine bakarsın. Ben evde saksı çiçeği bile bakamıyorum."

"Eve uğramadığın içindir."

Parmağıma biraz krem aldım. "Bilmem ki. Saksı çiçekleri alışveriş merkezlerinde gün yüzü görmeden aylarca yaşıyorlar ama benim evime gelir gelmez ölüveriyorlar." Bir elimle canı acımasın diye sırtını destekleyip diğeriyle kremi sürdüm.

"Doğru yer mi?" diye sordum.

"Biraz sola. Benim solum."

"Burası mı?" Ona baktım. Kafasını salladı. Tekrar sırtına odaklanıp kremi dairesel hareketlerle sürdüm.

"Bunu yapmak zorunda olman çok kötü." Tekrar gözlerine baktığımda kaşları çatıktı. Kalbim burkuldu.

"Alex, sana bakmaktan hoşlandığımı anlamıyor mu-

sun? Acı çekmen de o koltukta yatman da kötü ama biri sana bakıcılık yapacaksa bu kişi olmak hoşuma gider."

Dudaklarını daha sıkı kenetledi ve bir süre sustuk.

Ellerimi çektim. "Aç mısın?"

"Çok değil."

"Yazık." Mutfağa gidip iki bardak buz aldım, elimi yıkayıp alışveriş poşetlerini yerlerine yerleştirdim. "Çünkü..." Şapkadan tavşan çıkarır gibi bir kutu donut çıkardım. Alex kuşkulu görünüyordu.

Tatlıyı pek sevmezdi. Bu da onun güzel kokma sebeplerinden biriydi. Titizlik takıntısını saymazsak da vücudu ve nefesinin güzel kokması on yaşında çocuk gibi yememesindendi. Yahut benim gibi.

"Sana da..." deyip soğuk kahveyle yoğurtlu granolayı çıkardım. Hava sıcak kahve içilmeyecek kadar bunaltıcıydı.

"Vay be," dedi sırıtarak. "Kahramanım."

"Tabii ki. Yani teşekkürler."

Yatakta piknik yapar gibi oturduk, ben donut ve birkaç kaşık yoğurt yedim. O da çoğunlukla yoğurt ve yarım çilekli donut yedi. "Bunlardan hiç yemem," dedi.

"Biliyorum."

"Bayağı iyiymiş."

"Benimle konuşuyor," dedim ama birlikte çıktığımız ilk tatilden kalma göndermeyi anlamazsa kalbim çok kırılacaktı.

Benim için anlamlı olan küçük şeyler onun umurunda olmayabilirdi. Belki benimle iki yıldır konuşmama sebebi beni pek kıymetli görmemesiydi.

Bugün dahil beş günümüz daha vardı ve iki gün sonra düğün dernek işleri başlayacaktı. Şimdiki derdim rahatsızlıktan daha büyüktü. Ya kalbim kırılırsa? Şu an hissettiğim hüznün tam hâli olacaktı, günlerce ne bir teselli ne de kaçış yolu bulabilecektim. Beş gün boyunca mutluymuş gibi gö-

rünmeliydim ama içimde bir yerler kanamaya başlamıştı bile.

Alex kahvesini şifonyere koyup bana baktı. "Bence dışarı çık."

"İstemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Bu senin tatilin, Poppy. Yazın için bir şeyler bulman da lazım."

"Yazının acelesi yok."

Başını şüpheci bir şekilde eğdi. "Lütfen Poppy, tüm gün burada tıkılır kalırsan daha çok üzüleceğim."

Çıkarsam çok daha kötü olacağımı ona söylemek isterdim. Ona, *Tatilde tek isteğim tüm gün seninle olmak* veya *kim takar Palm Springs'i* veya *seni öyle çok seviyorum ki içim acıyor* demek isterdim ama sadece tamam diyebildim.

Sonra hazırlanmak için banyoya gittim. Gitmeden önce dönüp, "Kendi başına kalabilecek misin?" diye sordum.

"Sen gidince uyuyacağım. Merak etme, Poppy."

Bu duymak istediğim en son şeydi.

Palm Springs Sanat Müzesi iyi ve hoştu ama benim umurumda değildi. Belki başka zaman olsaydı umursardım ama şimdi değil. O an benim ve etrafımdaki herkes için burada vakit öldürdüğüm aşikârdı. Yanımda anlatan biri olmayınca sanat eserlerine bakmak bana bir şey ifade etmiyordu.

İlk sevgilim Julian bir şeyi ya hissedersin ya da etmezsin, derdi ama beni köklü müzelerde gezdirmişliği yoktu. (New York'a otobüsle yaptığımız gecelik gezimizde buraları atlamıştık.) Cincinnati Müzesi'ne bile gitmemiştik. Beni genellikle sanatçıların katran ve tüye bulanmış apış aralarıyla uzanıp P.F. Chang's'ın yemek salonundan şarkıların çaldığı küçük galerilere götürürdü.

O bağlamda bir şeyler hissetmek kolaydı. Utanç, tiksin-

ti, kaygı, eğlence. O kadar uçtaki bir şey illa bir etki yaratır, tepki küçük detaylara göre şekillenirdi.

Ne var ki görsel sanatlar bende bir etki yaratmıyordu ve hangi resmin önünde ne kadar duracağımı, nasıl bir surat ifadesi takınacağımı, galerinin en tatsız eserine bakıp bakmadığımı ve galerideki diğer herkesin beni yargılayıp yargılamadığımı bilemiyordum.

Buradaki parçalara yeterince dikkatli bakmadığıma emindim çünkü bir saatte müzeyi gezip bitirdim. Tek isteğim daireye dönmekti ama Alex bunu istemiyordu.

Bu yüzden ikinci bir tur attım, sonra üçüncü kez gezdim. Bu sefer tüm levhaları okudum. Resepsiyondan broşür alıp inceledim. Kel bir müze görevlisi bana kötü kötü bakıyordu.

Herhalde hırsızlık yapmaya geleceğim yeri incelediğimi düşünüyordu. Bu kadar vakit geçirdikten sonra yapabilirdim de. Bir taşla iki kuş.

Orada yeterince vakit geçirdikten sonra çok iyi antikacıların olduğu söylenen Palm Canyon Sokağı'na gittim.

İşte oradaydılar. Galeriler ve vitrinler sıra sıra diziliydi, her yerden yüzyıl ortalarının parlak modernist renkleri, çivit mavileri, parlak turuncular, yeşiller fışkırıyordu. Hardal sarısı lambalar, Sputnik desenli kanepeler ve zarif metal şamdanlar vardı.

Sanki altmışların gelecek tasvirinde tatile gelmiştim. Beni yirmi dakika kadar oyaladı.

Sonunda Rachel'ı aradım.

İkinci çalışta, "Selaaaam," diye açtı.

"Sarhoş musun?"

"Hayır. Sen?"

"Keşke."

"Hadi ya? Ben de bana çok eğlendiğinden mesaj atmadığını sandım."

"Bu fırın gibi yerde ne kadar acı çektiğimi kelimelere dökemediğim için atmadım."

"Vah canım. Eve gelmek mi istiyorsun?"

"Gelemem. Düğün var, unuttun mu?"

"Acil bir durum yaratabilirsin."

"Yok, hayır. Eve dönmek istemiyorum. İşler iyiye gitsin istiyorum yalnızca."

"Kesin şimdi Santorini'de olmak istiyorsundur."

"Hayır, ama Alex keşke şu an odada beli tutulu hâlde yatmıyor olsaydı."

"Ne? Her daim genç, formunun zirvesinde Alex mi?"

"Ta kendisi. Yardım da kabul etmiyor. Beni odadan attı, sanat müzesini dördüncü defa geziyorum."

"Dört mü?"

"Yani gidip gelmedim ama dört tane yedinci sınıf gezisi uzunluğunda tur attım. Artık Edward Ruscha uzmanı sayılırım."

"Öyle mi? Artforum'da hangi mahlasla çalışıyordu peki?"

"O kadar da uzman değilim."

"Eddie Russia. Nedenini hatırlamıyorum ama. Yani kendi adına benziyor ama neden asıl adı yerine bunu kullanmış ki?"

"Tabii ya." Arabaya dönüyordum çünkü gölgede bile güneş başıma geçmeye başlamıştı. "Ben de Pop Right adıyla mı yazsam?"

"Doksanlardan kalma DJ ismi gibi. DJ Pop Right."

"Neyse, senden ne haber? New York nasıl? Köpekler iyi mi?"

"İyi. Sıcak, idare eder. Otis bu sabah ameliyat oldu. Çok şükür iyi huylu çıktı. Tümör alınmış. Şimdi onu almaya gidiyorum."

"Onu benim için öp."

"Herhalde. Neredeyse vardım, o yüzden kapatmam lazım ama bir acil durum olursa beni ara."

İçimi çektim. "Sağ ol. Sen de pahalı mobilya lazım olursa haber ver."

"Oldu."

Telefonu kapatınca saate baktım. Saati dört buçuk yapmıştım. Sandviç alıp Desert Rose'a dönme vakti gelmiş demekti.

İçeri girince balkon kapısını kapalı buldum ama daire hâlâ berbat derecede sıcaktı. Alex onu bıraktığım yerde yatıyordu, gri bir tişört giymişti ve elinde bir kitap vardı. İki tanesi de yanındaki yastıktaydı.

"Selam. İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet." Balkon kapısını işaret ettim. "Ayağa kalkmışsın."

Yüzü suçlulukla asıldı. "Kısa süreliğine. Tuvalete gittim, bir de ilaç aldım."

Yatağa oturup sandviç poşetini aramıza koydum. "Nasıl oldun?"

"Daha iyi. Hâlâ burada tıkılıyım ama canım çok acımıyor."

"İyi. Sana sandviç getirdim." Naylon poşetten kâğıda sarılı sandviçleri çıkardım.

Sandviçini açarken gülümsedi. "Reuben mı?"

"Delallo'dan çalınmış kadar tatlı değil ama. İstersen buzdolabına koyup tuvalete gideyim, sen de o arada sandviçi kaparsın."

Sandviçini aldı ve ambalajı açarken gülümsedi. "Benim gözümde bu da Delallo'dan çalınmış, önemli olan da bu."

"Bu tatilde ne çok şey öğrendik. Bu arada gelirken Nikolai'a sıcaklıkla ilgili bir sesli mesaj bıraktım. Aramalarımı gördüğünden eminim."

"Sana söylemeyi unuttum." Alex bir anda neşelendi. "Yirmi altı dereceye indirdim."

"Hadi ya?" Yataktan kalkıp kontrol ettim. "Çok iyi, Alex."

Güldü. "Bu kutlanacak şey mi?"

Dönüp yanına otururken, "Bu tatilin teması umduğunu değil bulduğunu yemek," dedim.

"Hani ilham verecekti?"

"Yirmi dört dereceye ulaşmak için ilham veriyor.

"Bir kerecik şu havuza girebilmek için ilham veriyor."

"Nikolai'ı sessiz sedasız ortadan kaldırmaya ilham veriyor."

"Yataktan kalkmaya ilham veriyor."

"Zavallıcık, elinde kitapla yatağa mahkûm kalmış, hem de ben sırtına mentol sürüp yemeğini ayağına getirirken."

Alex yavru köpek ifadesi takındı.

"Bu haksızlık! Şimdi savunmasız kaldım."

"Peki, sen bana tekrar zarar vermeye hazırlanana kadar duracağım."

"Bu ne zaman başladı?"

"Bilmem ki, Hırvatistan'dan birkaç ay sonra herhalde."

Bu sözcük kalbime ateş gibi düştü. Yüz ifademi sabit tutmaya çalışsam da becerebiliyor muydum bilmiyordum. O huzursuz görünmüyordu. "Nedenini biliyor musun?" dedim.

"Kambur durduğumdandır. Özellikle bilgisayar başında. Bir fizyoterapist bana kalça kemiklerimin sırtımı taşımaktan kısaldığını söyledi. Bilemiyorum, doktorum bana kas gevşetici yazdı ve ben daha fazla soru soramadan gitti."

"Sık sık oluyor mu?"

"Çok değil, bu dördüncü ya da beşinci oluşu. Düzenli spor yaptığımda o kadar sık olmuyor. Uçak, araba, bu çekyat derken..."

"Anladım."

Hemen sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"Galiba sadece..." Ne demem gerektiğini bilemiyordum. "Çok uzak kalmış gibi hissediyorum."

Başını yastığa koyup yüzüme baktı. "Ben de."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Sen bir şey kaçırmadın. Hayatımda hiçbir değişiklik yok."

"Yalan söyleme. Saçını kestirmişsin."

Şimdi daha içten gülmüştüm, Alex de öyle. "Evet, şey..." Gözleri çıplak omzumdan dizinin yanında duran elime gidince yüzüm kızardı. "Ev almadım, beyaz eşya falan da. Muhtemelen hiçbir zaman alamayacağım."

Kaşlarını kaldırıp yüzümü inceledi. "Almak istemiyorsun zaten."

"Evet, öyle." Yine de emin değildim. Sorun da buydu. Hayati kararları alırken istediğim şeyleri şimdi istemiyordum. Hâlâ almadığım bir diploma için öğrenci kredisi ödüyordum ve bir buçuk senelik ödemeden yırtsam bile doğru bir karar verip vermediğimden emin değildim.

Linfield'dan kaçtım. Chicago Üniversitesi'nden kaçtım, hatta malum olaylardan sonra Alex'ten kaçtım. O da benden kaçtı ama tüm suçu ona atamam.

Korkup kaçtım. Düzeltmek ona kaldı.

"San Francisco'ya gittiğimiz zaman bir şey almak istediğimizde 'Roma'da Romalılar gibi yapacaksın!' diyorduk, hatırladın mı?" diye sordum.

"Olabilir," dedi. Suratım nasıl bir hâl aldıysa, "Hafızam çok sağlam değil," diye ekledi.

"Tabii. Anladım."

Öksürdü. "Bir şeyler mi seyredelim, yoksa çıkar mısın?"

"Bir şeyler seyredelim. Tekrar Palm Springs Sanat Müzesi'nin etrafında dolanırsam FBI beni içeri alır."

"Niye, paha biçilemez bir şey mi çaldın?"

"Bilemem. Bir uzmana göstermek lazım. İnşallah bu Claude Moan-ay önemli biridir."

Alex gülerken başını salladı ve bu ufacık jest ona acı olarak döndü. "Of! Beni güldürmeyi bırak."

"Sanat müzelerini soymak konusunda şakam yoktur."

Gözlerini kapatıp dudaklarını kenetleyerek kahkahasını bastırmaya çalıştı. Sonra gözünü açtı. "Pekâlâ, bugün umarım son defa tuvalete gideceğim ve bir ilaç daha alacağım. Sen de istersen çantadan bilgisayarı alıp Netflix'i aç." Dikkatlice dönüp ayağa kalktı.

"Olur. Muzır neşriyatı da çıkarayım mı yoksa onlar çantada mı kalsın?"

"Poppy," diye homurdandı arkasına dönmeden. "Şaka yapma."

Bilgisayar kapanmamıştı. Fareye dokununca açılan ekran şifre sordu. "Şifren ne?" diye seslendim.

"Flannery O'Connor." Sifonu çekip lavabo musluğunu açtı.

Boşluk veya büyük harf var mı diye sormadım. Alex mükemmeliyetçi biriydi. Şifreyi girdim. Tarayıcı açıldı ve istemsizce işlerine burnumu sokmuş oldum.

Kalbim çarpıyordu.

Su sesi kesildi. Kapı açıldı. En hayırlısı Alex'in iş başvurusunu görmezden gelmek olacaksa da her zamanki gibi Alex'in yanında çenemi tutamadım.

"Berkeley Carroll'a mı başvurdun?"

Yüzüne hemen bir suçluluk ifadesi yerleşti. "Ha, o mesele."

"Orası New York'ta."

"Sitede öyle yazıyor."

"New York Şehri yani."

"Nasıl yani, o New York mu?" Yüzü ifadesizdi.

"New York'a mı taşınıyorsun?" Sesli konuştuğuma emindim ama heyecandan tüm dünyayı sesimi emen bir pamuk yığını olarak algılıyordum.

"Muhtemelen olmaz zaten. Sadece ilana baktım."

"New York'a bayılırsın ama. Kitapçıları bir düşün."

Acı acı gülümsedi. Yatağa gelip yavaşça yanıma uzandı. "Bilmem ki. Öylesine bakıyordum."

"Ben seni rahatsız etmem. Her başım sıkıştığında kapına gelirim diye korkma. Gelmem, söz."

Kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Sırtım tutulursa evime elinde krem ve donutlarla gizlice girmeyesin?"

"Yok canım." Hiç inandırıcı değildim. Tebessümü büyüse de hâlâ mutsuz görünüyordu. "Ne oldu?"

Bir süre bakışma oyunu oynuyormuşuz gibi gözünü bana dikti. İçini çekip gözünü ovuşturdu. "Bilmem ki. Çözmem gereken bazı meseleler var. Linfield'da. Bu tip kararlar vermeden önce yani."

"Evin mi?"

"O da var. Evi seviyorum, satamam."

"Kiraya ver o zaman." Alex sesini çıkarmadı. "Doğru ya, kiraya veremeyecek kadar titizsin."

"İnsanlar kiracı olamayacak kadar pasaklı."

"Kardeşlerinden birine kirala. Ya da bir şey yapma. Ev ninenin değil mi? Borcun var mı?"

"Mülk vergisi işte." Bilgisayarını önümden çekip iş ilanından çıktı. "Mevzu sadece ev değil. Ailem de değil." Ağzımı açık görünce devam etti. "Yeğenlerimi özleyeceğim tabii ki ama beni orada tutan başka şeyler de var. Ne olacak görmek istiyorum."

"Ya," dedim hayretle. "Yani bir... kadın var."

Gözlerini gözlerime dikti, sanki daha çok soru sormamı bekledi. Ama benden ses çıkmayınca kendisi devam etti. "Boş ver bunları."

Odadaki tüm enerji çekildi sanki. Mideme bir yumru oturdu. "Demek Sarah. Tekrar birlikte olacaksınız."

Başını eğdi, kaşını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"O mu istiyor yoksa sen mi?"

"Bilmiyorum."

"Alex."

"Yapma böyle." Başını kaldırdı. "Beni kınama. Flört piyasası zor, Sarah'yla da bir geçmişimiz var."

"Geçmişiniz pek parlak değil. Ayrılmanızın bir sebebi var herhalde. Hem de iki kez."

"Birlikte olmamızın da bir sebebi var. Herkes senin gibi kolayca dönüp gidemiyor."

"O ne demek?"

"Hiç. Sadece farklıyız."

"Onu anladım," dedim kendimi savunmak için. "Flört piyasasının hâlini de biliyorum. Ben de bekârım ve istenmeden yollanan penis fotoğraflarının ilk hedef grubundayım. Bu yüzden eski sevgililerimden birine mi koşayım yani?"

"Aynı şey değil."

"Nedenmiş?"

"Çünkü sen benim istediklerimi istemiyorsun," diye sesini yükseltti. Onun ilk kez bu kadar bağırdığını duyuyordum. Öfkeli değilse de kırgındı.

Ondan biraz uzaklaşınca hafiften utandığını gördüm.

Bu sefer biraz daha kontrollü konuşarak devam etti. "Kardeşlerimin sahip olduklarını istiyorum. Evlenmek, çoluk çocuğa karışmak, aynı evde onlarca yıl yaşamak istiyorum. Ne bileyim, ev düzmek ve senin nefret ettiğin Linfield âdetlerini yerine getirmek istiyorum. İstediğim bu. Beklemek de istemiyorum. On sene daha gezip penis kanseri falan olup her şeye gecikmek istemiyorum. Bu tip şeyler benim için önemli."

O sakinleşse de ben hâlâ utançtan titriyordum. Her Linfield'ı savunduğunda, ne zaman Sarah'nın bahsi geçse konuyu değiştirdiğinde anlamam gereken şeyi ancak anlıyordum.

Ağlamak üzereydim. "Alex." Başımı sallayıp duygu

fırtınasını uzaklaştırmaya çalıştım. "Linfield âdetlerinden nefret etmiyorum. Hem de hiç."

Bana kaçamak bir bakış attı. Canı acımasın diye yanına yavaşça yaklaşıp elini tuttum. "Alex?"

"Özür dilerim, Poppy."

Başımı salladım. "Betty'nin evini seviyorum. Orada oturacak olman çok güzel. Okuldan nefret etsem de o öğrenciler senin öğrencin olduğu için çok şanslı. Ne kadar iyi bir ağabey ve evlat-..." Sözlerim kesildi ve gözyaşlarımı tutamadım. "Sarah'yla evlenmeni de istemiyorum çünkü seni hafife alıyor. Öyle olmasa senden ayrılmazdı zaten. Hem onunla evlenmeni istemiyorum çünkü beni hiç sevmiyor ve onunla evlenirsen..."

Onunla evlenirsen seni sonsuza dek kaybederim.

Kiminle evlenirsen evlen seni sonsuza dek kaybederim.

"Bencilce olduğunu biliyorum ama olay bundan ibaret değil. Sen daha iyilerine layıksın. Sarah birinin mükemmel eşi olabilir ama bu sen değilsin. O karaoke sevmiyor, Alex."

Son cümle özellikle fazla arabeskti ve bana bakınca gülümsemesini gizlemeye çalıştığını gördüm. Elini benimkinden çekip kolunu bana doladı ama canını yakmamak için kendimi bırakmadım.

Belinin tutulması ona büyük zorluk çıkarsa da bir bakıma iyi olmuştu çünkü birbirimize her dokunduğumuzda sinir uçlarım sanki daha fazlasını istiyormuş gibi sızlıyordu. Başımın tepesinden öpünce sanki biri kafamda yumurta kırmış gibi sıcacık bir şeyin başımdan bedenime yayıldığını hissettim.

Hırvatistan'da o ağzıyla yaptıklarının anıları canlanmasın diye elimden geleni yapıyordum.

"Daha iyisine layık mıyım bilmem." Alex beni utanç verici bir durumdan çekip aldı. "Tinder'da sinek avlıyorum resmen."

"Ne?" Doğruldum. "Tinder hesabın mı var?"

Gözlerini devirdi. "Evet, Poppy. Bu yaşlı amcanın Tinder hesabı var."

"Bakayım."

Kulakları kızardı. "Yok, sağ ol. Dalga geçmeni istemiyorum."

"Sana yardım edeceğim, Alex. Ben heteroseksüel bir kadın olarak erkeklerin Tinder hesaplarını daha kolay analiz edebilirim. Nerede yanlış yaptın bulurum."

"Yaptığım yanlış, bir flört uygulamasında manalı bir ilişki aramak."

"Eh, orası öyle. Ama diğerlerine bakarız."

İçini çekti. "Pekâlâ." Telefonunu cebinden çıkarıp bana verdi. "Ama bana iyi davran, Poppy. Şu an çok hassasım."

Sonra üzgün köpek yavrusu ifadesini takındı.

17

Yedi Yaz Önce

New Orleans.

Alex mimariye meraklıydı, tüm parlak boyalı binaları, demir korkulukları ve kaldırım kenarında dizili, kökleri her yöne uzamış yaşlı ağaçları inceliyordu. Ağaçlar betonu kâğıttanmış gibi delip geçmişti. Onlar betondan daha kadimdi. Beton yokken onlar vardı ve beton yok olunca da var olmaya devam edeceklerdi.

Ben de içki ve doğaüstü temalı kitsch dükkânlara meraklıydım.

Çok şükür ikisinin de membasındaydık.

Bourbon Sokağı'nın yakınında geniş bir stüdyo daire bulmuştum. Yerler koyu renkti, mobilyalar masif ahşaptandı ve caz müzisyenlerinin yağlıboya tabloları duvarları süslüyordu. Yataklar ve nevresimler ucuz görünüyordu ama battal boylardı. Mekân temizdi ve klima tıkır tıkır çalışıyordu, öyle kuvvetliydi ki dönüşte soğuktan dişlerimiz takırdamasın diye biraz kısmamız gerekiyordu.

New Orleans'ta yapılacak tek şey yiyip içip gezmek ve bakıp dinlemek gibiydi. Her gezide böyle yapıyorduk ama anlamını şimdi anlamıştım. Buradaki dar sokaklarda restoranlar ve barlar yan yana, sıkış tıkıştı. Binlerce insan neon bardaklar ve uyumsuz pipetlerle sokakları arşınlıyordu.

Her mahalle lezizden çürüğe bir koku spektrumunda dolaşıyordu ve nem lağım kokusunu arttırıyordu.

Çoğu Amerikan şehrine göre her şey öyle eski görünüyordu ki 1700'lerde bir şehir çöplüğünde geziyor gibiydim ve bu hoşuma gidiyordu.

Alex nemi kastederek, "Sanki birinin ağzında dolaşıyor gibiyiz," demişti ve şimdi her koku aldığımda aklıma pis bir ağız geliyordu.

Ancak koku havada asılı kalmıyordu, bir meltem onu hemen temizliyordu. Ya bir restoranın önünden geçiyorduk ya da pembe çiçekli balkonlarla dolu bir sokağa rastlıyorduk.

Hem beş aydır New York'taydım ve son iki yaz ayında metrodaki koku da gül kokusu sayılmazdı. Üç kez içerideki merdivenlere işeyen birilerine rastladım ve bunlardan birini ertesi hafta yine iş başında gördüm.

New York'u seviyordum ama belki New Orleans da beni mutlu ederdi. Belki burada daha mutlu olurdum. Alex de beni daha çok ziyaret ederdi.

Şimdiye dek New York'a sadece bir defa, ilk eğitim yılının sonunda geldi. Ailemin evinden Brooklyn'deki daireme eşyalarımı getirdi ve ziyaretinin son gününde ne zaman görüşeceğimizi planladık.

Yaz tatilindeydi tabii. Belki Şükran Günü'nde veya vakit bulursam Noel'de. Gerçi Noel'de herkes tatile çıkacağından Noel arifesi de olabilirdi. En sonunda sonra görüşmek üzere sözleştik.

Tatilde bunlardan bahsetmedim. Alex yanımdayken onu özlediğimi söylemek saçma olurdu.

"Olmazsa," demişti, "Yaz tatili var."

Bunu rahatlatıcı bulmaya karar vermiştim.

Sabahtan akşama gezindik. Bourbon Sokağı'nda, Canal ve Esplanade'da. (Alex çiçekleri saksılardan taşan eski ev-

ler ve güneşten rengi açılmış palmiye, söğüt ağaçları dizili bu sokağa bayılmıştı.)

Açık hava kafesinde pamuk şeker yiyip Fransız Pazarı'ndaki ıvır zıvırı (timsah kafası şeklinde anahtarlık, aytaşlarıyla bezeli gümüş yüzükler) karıştırdık. Pazardaki tezgâhlardaki yöresel börek çörekten, kivili ve çilekli keklerden ve envaiçeşit likörlü çikolatadan tattık.

Gittiğimiz her yerde temalı kokteyller içiyorduk çünkü Alex'in ben cin tonik sipariş ederken söylediği gibi, "Temadan çıkmamak önemli." Tatilin ana fikrini ve bir haftalık alter egolarımızı bulmuştuk.

Gladys ve Keith Vivant olmaya karar verdik. Onlar Broadway'in altın çiftiydi. İliklerine kadar sanatçıydılar ve bir örnek dövmelerinde şöyle yazıyordu: *Dünya bir sahnedir.*

Güne tiyatro egzersizleriyle başlıyorlardı ve tüm hafta bir senaryoya bağlı kalıp karaktere girmek için ona göre davranıyorlardı.

Tema da tabii ki, hayati öneme sahipti.

Yani oldukça önemliydi diyelim.

Birimiz ne zaman ötekine pek de hoşuna gitmeyen bir şey yaptırmak istese, "Tema önemli!" diye bağırıyorduk.

Açıldığından beri temizlik yüzü görmemiş gibi duran pek çok vintage dükkân vardı. Alex ise ona seçtiğim süet pantolonu denemeye pek hevesli değildi. Ben de sanat müzesine altı saat ayırmaya pek meraklı değildim.

Gün ortasında bir sakfason grubunun -şaka değil- çaldığı bara girmek istemeyince, "Tema önemli!" diye bağırdım.

Ben lunaparkta Ayyaş Sürtük 1 ve Ayyaş Sürtük 2 yazılı tişörtleri almak istemeyince, "Tema önemli!" diye bağırdı ve dükkândan üstümüzde tişörtlerle çıktık.

"Böyle tuhaflık yapmanı çok seviyorum," dedim.

"Beni sen tuhaflaştırıyorsun. Başkasıyla böyle olmuyor."

"Sen de beni tuhaf yapıyorsun. Dünya bir sahnedir dövmesi mi yaptırsak?"

Alex sudan bir yudum alıp, "Gladys ve Keith yaptırdı," dedi ve şişeyi bana uzattı. Şişenin yarısını bir dikişte içtim.

"Bu evet mi demek?"

"Ne olur yapma."

"Ama Alex, Tema önem-..."

Alex su şişesini ağzıma dayadı. "Ayılınca bu kadar komik gelmeyecek."

"Kendi şakalarıma hep çok gülerim ama anlaşıldı."

İndirimli içki saatlerinde bar bar dolaşıp farklı sonuçlar aldık. Bazen içkiler hafif ve kötü oluyordu, bazense sert ve iyi. Genelde sert ve kötülerdi. Atlıkarıncadan yapılma bir otel barına gittik ve on beşer dolarlık iki kokteyl içtik. Louisiana'nın en eski ikinci barına gittik. Yerleri yapış yapış bir demirci dükkânıydı, köşede duran bilgi yarışması makinesi dışında uyduruk bir tarihi canlandırma gibiydi.

Sıramızı beklerken Alex'le bir içkiyi paylaştık. Yarışmada rekor kıramasak da skor tablosuna girdik.

Beşinci gece harika bir sahnesi ve müthiş lazer gösterileri olan bir karaoke barda coştuk. İki *shot* Fireball'dan sonra Alex, Vivantlar olarak Sonny ve Cher'den "I Got You Babe" şarkısını sahnede söylemeye ikna oldu.

Şarkının yarısında kavgaya tutuştuk. Shelly ile aldatıldığımı makyaj izinden anlıyordum. "Sahte sakal takmak yarım saat sürmezdi, Keith!" diye bağırdım.

Sondaki alkış cılız ve huzursuzdu. Birer *shot* daha içip Guillermo'nun bahsettiği buzlu kahve kokteyli veren yere gittik.

Gittiğimiz yerlerin yarısını Guillermo önermişti ve hepsine bayıldım, özellikle yerel sandviç dükkânına. İnsanın erkek arkadaşının şef olmasının da yararları vardı.

Alex ile gittiğimiz yeri söylediğimde son tatilinden aklında kalanları bir kâğıda yazmıştı. En güzel restoranları işaretlediyse de hepsine gitmemizin imkânı yoktu.

Guillermo ile New York'a taşındıktan birkaç ay sonra tanışmıştım. New York'taki ilk arkadaşım Rachel sosyal medyada fotoğraf paylaşması karşılığında bedava yemek teklifi almıştı. Bu tip şeyleri çok yapıyordu ve ben de bir internet kişisi olduğuma göre birlikte gidebilirdik.

"Hem daha az utanç verici hem daha kazançlı olur," diye ısrar etmişti Rachel.

Beraber çekindiğimiz fotoğrafları her paylaştığında yüzlerce takipçi kazanıyordum. Altı aydır otuz altı bin takipçi civarındaydım ama *Her Brand* ile anlaşmamdan sonra bu elli beş bine dayandı.

Böylece onunla restorana gittik, yemekten sonra şef bizle konuşmaya geldi. Harika, tatlı biriydi. Sıcak kahverengi gözleri, geriye taralı siyah saçları, tatlı ve kibar bir gülümsemesi vardı. Hemen o gece, ben daha fotoğrafları yükleyemeden bana Instagram'dan mesaj atmıştı.

Beni Rachel aracılığıyla bulmuştu ve bunu direkt söyleyebilmesinden etkilenmiştim. Genelde geceleri çalışıyordu, bu yüzden ilk buluşmamızda kahvaltıya gittik. Beni günün sonuna dek beklemeden, kapıdan alır almaz öpmüştü. Başta ikimiz de başkalarıyla görüşüyorduk ama birkaç hafta sonra yalnızca birbirimizi istediğimize karar verdik.

Julian gibi değildi, her şeyden önce yıpratıcı ve tahmin edilemez değildi. Haftada iki üç kez görüşüyorduk, böylece hayatımda başka şeylere de yer kalıyordu.

Rachel'la spin derslerine, Central Park'ta elimizde dondurmalarla yürümeye, galeri açılışlarına ve mahalledeki barlarda düzenlenen film gecelerine gidiyorduk. New Yorklular herkesin sandığı kadar kötü değildi.

Bunu Rachel'a söyleyince, "Buradaki çoğu kişi öküz değil, yalnızca meşguller," dedi.

Gui ise yüzümü avucuna alıp güldü. "Çok tatlısın, umarım burası seni bozmaz."

Tatlıydı ama endişelendim. Belki Gui benim karakterimden değil, değiştirilebilir bir özelliğimden hoşlanıyordu. Belki birkaç yıl içinde bu özelliğim değişecekti.

New Orleans sokaklarında gezinirken Alex'e Guillermo'nun bu sözünden bahsetmek istiyordum ama yapamadım. Alex'in Guillermo'dan hoşlanmasını istiyordum ve bu sözden alınır diye korkuyordum.

Böylece başka şeyler anlattım. Guillermo'nun ne sakin ne güler yüzlü olduğundan, işini ve yemeği ne çok sevdiğinden bahsettim.

"Onu seveceksin," dedim. Buna kalpten inanıyordum.

"Kesin severim. Sen sevdiysen ben kesin severim."

"İyi."

Sonra bana üniversitede platonik olarak hoşlandığı kız olan Sarah'yı anlattı. Onunla birkaç hafta önce Chicago'da arkadaşlarını ziyaret ederken tanışmış. Birlikte içki içmişler.

"Sonra?"

"O kadar. Chicago'da oturuyor."

"Mars değil ya. Indiana Üniversitesi'nden fazla uzak değil."

"Bazen mesajlaşıyoruz."

"Tabii mesaj atar. Senden iyisini mi bulacak?"

Gülümsemesi çok sevimliydi. "Bilmem ki. Bir daha yolum düşerse görüşürüz belki."

"Görüşün."

Guillermo ile mutluydum, Alex'in de mutluluğunu istiyordum. İlişkimizdeki yüzde beşlik gerilim de çözülmüştü.

Airbnb'den Fransız Mahallesi'nde ev tutmak iyi görünse de geceleri çok gürültülüydü. Sabahın üçüne dördüne dek müzik devam ediyordu ve sabah erkenden yeniden başlıyordu. Ace Otel'in hafta içi bedava olan havuzuna gidip şezlonglarda uyuyorduk.

Hafta boyunca böyle derin uyumamıştım, bu yüzden tatilin son gününde çıktığımız mezarlık turu boyunca uyku mahmuruydum. Turda hortlak hikâyesi beklerken Katolik Kilisesi'nin bazı mezarlara -nesiller önce bakım paketi satın alanların mezarlarına- bakım yaptığını ve diğerlerini çürümeye terk ettiğini öğrendik.

Çok sıkıcıydı, güneşte pişiyorduk, tüm gün sandaletle yürümekten sırtım ağrıyordu, yarı yolda Alex çektiğim eziyeti anlayıp her mezar taşında elini kaldırıp daha fazla yavan bilgi edinmeye ve, "Peki bu mezar lanetli mi?" diye sormaya başlamıştı.

Tur rehberi başta gülse de sonradan sıkılmaya başladı. Diğer Fransız-İspanyol stili dikdörtgen mezar taşlarının yanında mermerden kocaman bir üçgen şeklindeki mezar taşında aynı şey yaşanınca, adam, "Umarım değildir, zira bu Nicolas Cage'in mezarı," dedi.

Alex ile kıkırdadık.

Şaka değildi.

Bu muhtemelen büyük ve şakalı bir sürpriz olacaktı ve biz bunu mahvetmiştik. Turun sonunda Alex rehbere, "Üzgünüm," deyip bahşiş verdi. Barda çalışan bendim ama nakit taşıyan oydu.

"Striptizci misin sen, neden hep nakit taşıyorsun?" diye sordum.

"Egzotik dansçı diyelim."

"Egzotik dansçı mısın?"

"Hayır, nakit taşımak pratik oluyor."

Güneş batarken çok yorgunduk ama son gecemizde de gezmeye karar verdik ve temizlenip hazırlanmaya başladık. Bir yandan boy aynasında makyaj yaparken bir yandan Guillermo'nun listesinden önerileri sunuyordum.

Hepsine, "Eh," dedi. Sonunda arkama geçip aynadan bana baktı.

"Çıkıp gezsek olmaz mı?"

"Olur tabii."

Dar bir sokağın ucundaki gotik bar Dungeon'a girmeden önce birkaç puba girip çıktık. Kırmızı ışıklı hole girmeden önce güvenlik bize fotoğraf çekmenin yasak olduğunu söyledi. Öyle kalabalıktı ki Alex'in koluna girdim. Duvarlardan plastik iskeletler sarkıyordu ve içi kırmızı kadifeyle kaplı bir tabut izinsiz bir fotoğraf çekimi için bekliyordu.

Tatilin ana fikrine ve onun için yaptığım onca alışverişe rağmen Alex temalı partiler ve organizasyonlardan, belli ki barlardan da nefret etmeye devam ediyordu.

"Bu mekân rezalet," dedi. "Çok sevdin, değil mi?"

Başımı sallayınca sırıttı. Dip dibe durmak zorundaydık ve yüzüne bakmak için kafamı iyice kaldırmam gerekiyordu. Saçımı yüzümden çekip beni sabitlemek istermiş gibi ensemden tuttu.

Metal müziğin arasında, "Bu kadar uzun olduğum için özür dilerim," dediğini duydum.

"Bu kadar kısa olduğum için özür dilerim."

"Sana yakışıyor, merak etme."

Ona yaklaştım, kollarımı kullanmadan sarılmıştım. "Şey..."

"Ne?"

"Önünden geçtiğimiz kovboy temalı bara da gidelim mi?"

Gitmek istemediğine emindim, bunu utanç verici bulduğuna da.

Ama, "Gidelim. Tema önemli," dedi.

Oraya da gittik. Dungeon'ın tam tersi, bizden başka kimsenin olmadığı barın eyer biçimli sandalyeleri ve son ses Kenny Chesney çalan hoparlörleri vardı.

Alex eyerlere oturmaktan imtina etse de onu kendi üzgün köpek yavrusu suratıyla vurmaya çalıştım.

"Hayırdır, iyi misin?" dedi.

"Çok mutsuzum. Şu eyer sandalyelerden birine otur da beni Louisiana'nın en mutlu kadını yap."

"Çok mu kolay mutlu oluyorsun yoksa çok mu zor, kararsızım," deyip yanımdaki eyere oturdu ve deri yelekli tıknaz barmene, "Pardon, bana tüm bu olanları unutturacak bir şey verebilir misiniz?" dedi.

Barmen parlattığı bardağı elinden bırakmadan dönüp, "Akıl okumuyorum, birader. Ne istiyorsan söyle," dedi.

Alex kızarıp boğazını temizledi. "Bir bira alayım."

"İki olsun," dedim.

Barmen içkilerimizi getirince Alex'e doğru eğildim. Neredeyse eyerden düşecektim. "Barmen temaya amma uyuyor!" diye fısıldadım.

Çıktığımızda saat daha on bir buçuktu ama susuzluğum geçmişti ve çok bitkindim. Sokakta, halkın arasında öylesine geziniyorduk: Birbirine uygun tişörtler giymiş aileler, beyaz giysilerine BACHELORETTE* yazılı pembe ipekli kuşaklar bağlamış yüksek topuklu, bekârlığa veda partisi yapan gelinler, onlara asılan, yanlarından geçerken elbiselerinin askılarına kâğıt paralar sıkıştıran sarhoş yaşlılar yanımızdan geçiyordu.

Barların ve restoranların balkonları, pencereleri insan kaynıyordu, mor, altın rengi, yeşil kolyeleri savruluyordu. Adamın biri ıslık çalıp bana bir avuç kolye sallayınca kolyeleri yakalamak için kollarımı açtım. Başını sallayıp üstünü çıkarır gibi yaptı.

Alex'e, "Ondan nefret ediyorum," dedim.

"Ben de."

"Ama temaya uyuyor."

Alex gülüp ilerledi. Aklımızda bir rota yoktu. Bir grup sokak müzisyenine denk geldik. (Saksafon ve benzeri çal-

* (İng.) Bekârlığa veda (ç.n.)

gılar yoktu.) Trompetler ötüyor, davullar çalıyordu. Durup izledik ve birkaç çift dans etmeye başladı. Sonunda Alex de elini bana uzattı ve ben elini tutunca beni birkaç kez yavaşça döndürüp kendine çekti, sağa sola sallanırken kıkırdadık. Ritmi tutturamıyorduk ama bir önemi yoktu. Sadece biz vardık.

Belki bu yüzden toplum içinde sevgi gösterisi yapamıyordu. Belki o da benim gibi, birlikteyken herkesin yok olduğunu, onların yalnızca bizim kafamızda kurduğumuz figüranlar olduğunu hissediyordu.

Jason Stanley ve diğer zorbalar şu an gelip beni megafonla aşağılasa bile Alex ile beceriksizce dans etmeyi bırakmazdım. Beni döndürdü ve neredeyse yere düşürdü. Öyle güldüm ki beni hemen ayağa kaldırıp döndürmeye devam etti.

Şarkı bitince ayrıldık ve alkışlayan kalabalığa katıldık. Alex bir an çömeldi, elinde bir Mardi Gras kolyesiyle doğruldu.

"Yerden aldın," dedim.

"İstemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum ama yerdeymiş."

"Evet."

"Kirli ve muhtemelen kusmuklu yerde.

Yüzünü buruşturdu. Tam kolyeyi yere atacakken bileğini tuttum ve, "Benim için bu pis kolyeye dokunduğun için teşekkür ederim," dedim.

Gözlerini devirip gülerek kolyeyi boynuma taktı.

Ona bakınca gözlerimiz birleşti. O bana bakarken seni şimdi çok daha fazla seviyorum, diye düşündüm. Bu nasıl mümkün oluyordu?

"Resim çekinelim mi?" dedim ama içimden keşke bu anı kavanoza koyup saklayabilseydim, hep yanımda taşırdım, diye geçirdim. Her gittiğim yerde benimle olurdu ve her yerde kendim gibi olabilirdim.

Telefonunu çıkarıp fotoğrafımızı çekti. Fotoğrafa bakınca hayret etti. Uykulu olduğunu saklamak için son anda gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

"Flaş patlayınca hortlak gördün galiba," dedim.

Telefonu elimden almaya çalışınca resmi kendime yollamayı başarana dek kaçtım. En sonunda, "Nasılsa bende de var, artık silebilirsin," deyip telefonu ona verdim.

"Hayatta silmem, ama sadece odamda kapıyı kilitleyip perdeleri örttükten sonra bakacağım ki bu tipimi kimse görmesin."

"Ben göreceğim."

"Sen sayılmazsın."

"Biliyorum." Özel olmayı, Alex'in tümünü görmeyi seviyordum. Onu garip yapan kişi olmayı seviyordum.

Eve gelince öykülerinin taslaklarını okutup okutmayacağını sordum.

Okutmayacağını söyledi. Daha hazır değilmiş, okursam utanırmış.

"Çok iyi bir lisansüstü programa kabul aldığına göre kötü değildir. Kötü bulursam yanılıyorum demektir."

Eğer kötü bulursam suçlunun Indiana Üniversitesi olduğunu söyledi.

"Haydi," dedim.

Bilgisayarını açtı. "Ben duşa girene kadar bekle. Benim yüreğim izlemeye dayanmaz çünkü."

"Sen duştan çıkana kadar roman okunur," dedim.

Bana bir yastık atıp duşa girdi.

Kanatlı doğan bir çocukla ilgili dokuz sayfalık, kısacık bir öyküydü. Hayatı boyunca insanlar ona uçması gerektiğini söylüyordu. O korkuyordu. Sonunda uçmak için bir çatıdan atlayınca düşüp kanatlarıyla bacaklarını kırıyordu ve bir türlü tamamen iyileşemiyordu. Kemikleri yanlış kaynıyor ve insanlar ona uçmasını söylemeyi bırakıyordu. Çocuk nihayet artık mutlu olmuştu.

Alex döndüğünde ağlıyordum.

Ne olduğunu sordu.

"Bilmem. Sanki benimle konuşuyordu."

Şaka yaptığımı sanıp güldü ama ilk kez bize binlerce dolarlık oyuncak ayı heykeli satmaya çalışan kıza atıfta bulunmuyordum.

Julian'ın sanat hakkında söyledikleri aklıma geldi. Bir şeyi ya hissedeceğini ya hissetmeyeceğini söylemişti.

Bu hikâyeye ağlama sebebimi Alex'e bile açıklayamıyordum.

Çocukken başka biri olamayacağımı düşünüp panik atak geçirirdim. Annem, babam veya bir başkası olamayacak ve kimseyi gerçekten tanıyamayacaktım.

Yapayalnız, neredeyse çaresiz hissediyordum. Aileme hislerimi açtığımda bu hissi bildiklerini sanıyordum ama beni anlamadılar.

"Böyle hissetmen yanlış değil ki hayatım!" demişti annem.

Babam her zamanki patavatsız tavrıyla, "Kim olmak isterdin ki?" demişti.

Korku azalsa da duygusu geçmedi. Zaman zaman kendini gösteriyordu. Kimse beni, ben kimseyi gerçekten bilmezken yalnızlığımı nasıl geçirecektim?

Şimdi ağlıyordum çünkü ilk kez kendi bedenimden kurtulduğumu hissediyordum. Sanki Alex ve ben bir baloncukta tek bedendik, lav lambasındaki sıvı gibi birbirimizin etrafında gönül rahatlığıyla dans ediyorduk.

Ağlıyordum çünkü rahatlamıştım. Asla çocukluğumdaki kadar yalnız kalmayacağımı biliyordum. O var olduğu sürece yalnız kalmayacaktım.

18

Bu Yaz

Tinder profilini görünce, "Alex, hayır!" diye çığlık attım.

"Ne var? Bu kadar kısa zamanda hepsini okumuş olamazsın."

Telefon ekranını ona doğrultup, "Şey, en başta, sence bu bir problem değil mi? Biyografi kısmı aynı niyet mektubu gibi. Tinder biyografilerinin bu kadar uzun olabildiğini bilmiyordum bile. Karakter sınırı falan yok mu? Bunu kimse okumaz," dedim.

Telefonu elimden kapıp, "Gerçekten ilgileniyorsa okur," dedi.

"Ancak organlarını çalacak biri en aşağı kaydırır. Hani kan grubunu yazdıysan diye. Yazmadın, değil mi?"

"Hayır." Alınmış gibiydi. "Sadece boyum, kilom, beden kitle endeksim, sosyal güvenlik numaram var. Yeter, değil mi?"

Telefonu geri alıp profil fotoğrafını yaklaştırdım. "Onu bırak şimdi, asıl şuna bak."

Kaşlarını çattı. "Bence güzel fotoğraf."

"Alex," dedim sakince. "Fotoğrafta dört kişi var."

"Ne olmuş?"

"İlk ve en büyük problem bu."

"Arkadaşım olması mı? Bence bu artı puan."

"Zavallı masum ceylan seni."

"Kadınlar arkadaşı olan erkekleri sevmez mi?"

"Severler tabii. Ama flört uygulamasında Rus ruleti oynanmaz. Fotoğraftakilerden hangisinin sen olduğunu nereden bilsinler? Soldaki adam seksen yaşında vardır."

"Biyoloji hocası o." Daha da somurttu. "Tek başıma fotoğraf çekinmem pek."

"Üzgün köpek yavrusu *selfie*lerini yolladın ya."

"O başka, onları sana yollamak için çektim. O fotoğraflardan birini mi kullansam?"

"Sakın ha, ama o ifadeyi yapmadan bir *selfie* çekebilirsin veya o fotoğraftan üç yaşlı biyoloji hocasını kesip sadece kendin kalırsın."

"O fotoğrafta garip çıkmışım. Genelde fotoğraflarda garip çıkıyorum."

Güldüm, içim şefkatle ısındı. "Senin yüzün filmlik, fotoğraflık değil."

"Yani?"

"Gerçek hayatta çok yakışıklısın ama bir milisaniyelik bir karede tuhaf çıkıyorsun, evet."

"O zaman Tinder'ı silip telefonu denize atayım."

"Dur!" Yataktan kalkıp telefonu tezgâhtan aldım, sonra geri gelip Alex'in yanında bağdaş kurdum. "Hangi resmi koyman gerektiğini biliyorum."

Ben galerimi gözden geçirirken o da beni kuşkulu gözlerle izledi. Hırvatistan'dan önceki son Toskana gezimizde çektiğimiz fotoğrafları arıyordum. Verandada akşam yemeği yerken tek söz etmeden masadan kalkmıştı. Ben onu tuvalette sanıyordum ama tatlı almaya içeri girdiğimde onu dudaklarını kemirerek maillerini okurken görmüştüm.

Endişeli görünüyordu ve ben koluna dokunup adını söyleyene dek bunun dek farkına varmamıştım.

"Ne oldu?" diye sorar sormaz aklıma Betty Nine geldi.

Gitgide yaşlanıyordu. Aslında onu tanıdığımdan beri hep yaşlıydı ama ziyaretine son gittiğimizde örgü ördüğü koltuktan zar zor kalkmıştı. O zamana dek hep kıpır kıpırdı. Evin içinde kâh bize limonata getirmeye kâh oturduğumuz kanepedeki yastıkları kabartmaya uğraşırdı.

Alex'in tebessümü düşüncelerimi söylememi engellemişti.

"Tin House. Hikâyelerimden birini basacaklar."

Bunu dedikten sonra hayretle gülmüştü, ben de ona sarılmıştım. Çok düşünmeden onu yanağından öpmüştüm, rahatsız olduysa da bana belli etmemişti. Beni biraz döndürüp sırıtarak yere bırakmış, telefonuna dönmüştü. Hislerini saklamayı unutmuştu, yüzü şekilden şekle giriyordu. Telefonumu çıkarıp, "Alex," demiştim.

Başını kaldırdığında Alex Nilsen'in en güzel fotoğrafını çekmiştim.

Filtresiz mutluluk. Çıplak Alex.

"İşte," deyip fotoğrafı ona gösterdim. Altın rengi gün ışığında, Toskana'da bir mutfakta dağınık saçlarıyla tebessüm ederek telefonuna bakıyordu. "Bunu kullan."

Telefondan bana döndü, yüzlerimiz yakındı, o yine bana yukarıdan bakarak hafifçe gülümsedi. "Bunu unutmuşum."

"En sevdiğim bu." Bir süre öylece kalıp sessizliğin tadını çıkardık. Kısık sesle, "Sana yollarım," deyip gözlerimi kaçırdım. Mesajlaşma uygulamasından fotoğrafı yolladım.

Alex'in telefonu kucağına düşürdüğüm yerde titreşti. Hafifçe öksürerek telefonu aldı, mesaja bakıp, "Teşekkürler," dedi.

"O zaman," dedim. "O biyografiyi..."

"Çıktısını alıp kırmızı kalemle üstünden geçelim."

"Yok canım. Gezegenimiz ölürken o kâğıtlara yazık."

"Ha ha. Mükemmel olsun diye uğraşıyorum."

"Tinder biyografisi yazmaya çalışırken Dostoyevski olacaksın."

"Fena mı?"

"Şşt. Okuyorum."

Alex'i tanıdığımdan biyografi bir şekilde çekici geldi. Çoğunlukla karakterinin tonton dede yönünü yansıtıyordu. Yine de onu tanımasam ve bunu bir arkadaşım gösterse Alex'in seri katil olduğundan şüphelenirdim.

Haksızlık mı ediyordum? Belki.

Ne yazık ki bu bir şey değiştirmezdi. Gittiği okulları, ne zaman mezun olduğunu sıralamış, okuduğu bölümden uzun uzun bahsetmiş, girdiği son işleri ve evlenip çoluk çocuğa karışmak istediğini, "üç kardeşi ve onların aileleriyle yakın olduğunu", "yetenekli lise öğrencilerine edebiyat dersi vermekten keyif aldığını" yazmıştı.

Yüzüm kim bilir ne hâldeydi ki, "Çok mu kötü?" diye sordu.

"Yo?"

"Bu bir soru mu?"

"Yo. Yani hayır, fena değil. Tatlı sayılır ama Alex, tüm bunları zaten bilen bir kızla buluşmanızda ne konuşacaksınız?"

Omuz silkti. "Bilmem. Ona kendisi hakkında sorular sorarım herhalde."

"İş görüşmesi gibi olur. Yani Tinder'dan buluştuğun kişi seninle ilgili bir şeyler sorarsa bu harika olur ama durmadan da kendini anlatamazsın ki."

Alnını ovuşturdu. "Tanrım, buna mecbur olmak korkunç. Neden gerçek hayatta birileriyle tanışmak bu kadar zor?"

"Kolay olabilir... başka bir şehirde tabii," dedim imalı imalı.

Gözlerini devirse de gülümsedi. "Peki sen bir erkek olsan ne yazardın?"

"Ben diğerleri gibi değilim. Bu yazdıkların beni etkilerdi."

Güldü. "Çok fenasın."

"Hiç değilim. Seksi bir robot dadı gibisin. Jetgillerin hizmetçisi gibi, ama karın kasların var."

Yüzünü kapatıp, "Poppyyyy!" dedi ve güldü.

"Tamam, tamam. Yardım edeceğim." Telefonunu alıp yazısını başka bir yere kaydettim, sonra yazısını silmeye başladım. Bir dakika düşünüp yazdım ve telefonu ona verdim.

Ekrana uzun uzun bakıp okudu. "Tam zamanlı işim ve karyolam var. Evim Tarantino posterleriyle dolu değil ve birkaç saat içinde mesajlara dönüyorum. Saksafonum da var?"

"Soru işareti mi koymuşum?" dedim omzunun üstünden ekranı okuyarak. "Nokta olacaktı."

"Nokta var ama ciddi misin anlayamadım."

"Tabii ki ciddiyim."

"Karyolanın ne alakası var?"

"Sorumluluk sahibi ve komik olduğunu gösterir."

"Senin komik olduğunu gösteriyor."

"Sen de öylesin ama. Fazla düşünüyorsun."

"Kadınlar sırf bir fotoğraf ve karyola referansıyla mı benimle buluşacak?"

"Ah Alex, hani işlerin ne kadar kesat olduğunu biliyordun?"

"Diyorum ki bütün gün bu suratla, işle ve karyolayla dolaşıyorum ama işe yaramıyor."

Biyografiyi kaydederken, "Göz korkutuyorsun da ondan," dedim.

"Ya, tabii."

"Evet, Alex, tabii öyle."

"Nasıl yani?"

"Clarissa'yı hatırlıyor musun? Üniversiteden oda arkadaşım."

"Zengin hippiyi mi? Evet."

"Peki Isabel'i? Ya da iletişim bölümünden Jaclyn'i?"

"Evet Poppy, arkadaşlarını hatırlıyorum. Üzerinden bir asır geçmedi sonuçta."

"Bunların ortak noktası neydi, bil bakalım? Hepsi senden hoşlanıyordu. Hepsi."

Kızardı. "Uydurma."

"Uydurmuyorum. Clarissa da Isabel de sürekli seninle flört ediyordu. Jaclyn'in 'iletişim becerileri' de seni görünce uçup gidiyordu."

"Ben nereden anlayacaktım ki?"

"Vücut dili, uzun uzun bakışmalar, sana dokunmaya çalışmaları, cinsel imalarda bulunmaları, ödevlerine yardım etmeni istemeleri."

Alex hatamı yakalamış gibi, "Onu e-postayla yaptık ama," dedi.

"Alex, peki kimin fikriydi bu?"

Zafer ifadesi yok oldu. "Hadi canım! Cidden mi?"

"Cidden. Haydi yeni profilini bir deneyelim."

Bitik görünüyordu. "Tatilde kimseyle randevulaşmayacağım."

"Tamam ama en azından dene. Hem hangi kızları sağa kaydırıyorsun merak ettim."

"Rahibeleri ve insani yardım görevlilerini."

"Ne iyi bir erkeksin," dedim sahte cilveyle. "Takdirimi ne yolla sunsam-..."

"Tamam, tamam. Bir deneyelim ama acımasız davranma."

"Asla."

"Asla."

Kaşlarımı çattım. "Kötü bir şey söylersem uyar."

"Bir şey olmaz."

"Bazen sivri şakalar yapıyorum ama niyetim kalbini kırmak değil."

Gülmeden bana baktı. Sanki sözlerimi sindirmeye çalışıyordu. "Biliyorum."

"İyi," deyip telefona döndü. "Bak, şu nasıl?"

Kız bronz tenli ve güzeldi, kameraya öpücük atıyordu. Alex, "Ördek dudaklılar olmaz," deyip sola kaydırdı.

"Pekâlâ."

Onun yerine dudak *piercing*i olan koyu göz makyajlı bir kız belirdi. Biyografisinde Tüm gün metal, yazıyordu.

Alex, "Ağır metal zehirlenmesi," deyip sola kaydırdı.

Yeşil şapkalı, yeşil bluzlu, yeşil bira bardağı tutan bir kız geldi. Büyük memeleri ve onlardan büyük bir gülümsemesi vardı.

"İrlanda güzeli," diye güldüm.

Alex yorum yapmadan sola kaydırdı.

"Onun nesi vardı? Ne güzel kız."

"Tipim değil."

"Oldu. Devam."

Bir dağcıyı, bir Hooters garsonunu, bir ressamı ve vücudu Alex'inkine taş çıkaracak bir hip hop dansçısını reddetti.

"Alex, problem biyografide değil onu yazanda galiba."

"Tipim değiller. Ben de onların tipi değilim."

"Ne biliyorsun?"

"Bak, bu güzelmiş işte."

"Tanrım, şaka mı yapıyorsun?"

"Ne var? Sence çirkin mi?"

Sarışın kız cilalı çalışma masasının arkasından gülümsüyordu. Saçı yarım toplanmıştı ve lacivert bir blazer ceket giyiyordu. Biyografisinde yazana göre kendisi yogayı, güneşi ve kup kekleri seven bir grafik tasarımcıydı. "Alex, Sarah bu."

Geri çekildi. "Kızın Sarah ile alakası yok."

Güldüm. "Sarah'ya benziyor demedim, ki benziyor, bu kız Sarah'nın kendisi dedim."

"Sarah öğretmen, grafik tasarımcı değil. Bu kızdan daha uzun, saçları daha koyu ve kup kek değil *cheesecake* seviyor."

"Aynı tarzda giyiniyorlar, aynı gülüyorlar. Neden siz erkekler tatsız tuzsuz kızlara bayılıyorsunuz?"

"Ne demek o?"

"Yani o havalı, seksi kızları bırakıp şöyle özenti anaokulu öğretmenlerinin peşinde geziyorsunuz. Çok klişe."

"Bu kız anaokulu öğretmeni değil ki. Hem ona neden sinir oldun?"

"Hiç." Kendim bile kendimi inandırıcı bulmuyordum. Sesim sinirliydi. Ağzımı açıp durumu düzeltmeye çalışsam da başarısız oldum. "Sorun kızda değil, erkeklerde. Seksi, güçlü bir hip hop dansçısı istediğinizi iddia etseniz de o kişi karşınızda ete kemiğe büründüğünde size fazla geliyor ve boğazlı kazak giymiş anaokulu öğretmenine koşuyorsunuz."

"Neden anaokulu öğretmeni deyip duruyorsun?"

"Çünkü o Sarah!"

"Sarah ile birlikte olmak istemiyorum, tamam mı? Sarah dokuzuncu sınıfa ders veriyor, anaokuluna değil. Hem Poppy, çok bilirmiş gibi konuşuyorsun, ama eminim ki Tinder'da sadece itfaiyecileri, cerrahları, profesyonel kaykaycıları falan sağa kaydırıyorsundur ve bu yüzden hayır, cici ve belki biraz sıkıcı kızları beğendiğim için kötü hissetmiyorum çünkü senin gibi kadınların beni sıkıcı bulduğunu anlamıyorsun bile."

"Siktir git."

"Ne?"

"Siktir git, dedim. Seni sıkıcı bulmuyorum, argümanın geçersiz."

"Biz arkadaşız. Beni sağa kaydırmazdın."

"Kaydırırdım."

"Kaydırmazdın."

Boş verebilirdim ancak hâlâ çok sinirliydim ve haklı olduğunu sanmasını istemiyordum.

"Kaydırırdım."

Sanki bu bir argümanmış gibi, "Ben de seni," dedi.

"Kibarlık olsun diye konuşma. Masa başında blazer ceketli fotoğrafım yok."

Dudakları kenetliydi. Yutkundu. "Peki, göster o zaman."

Kendi Tinder profilimi açıp fotoğrafı görsün diye telefonu ona verdim. Gümüş rengi uzaylı kostümü ve makyajı içinde, saç bandıma yapıştırdığım alüminyum antenlerle uykulu uykulu gülümsüyordum. Tabii ki Cadılar Bayramı'ydı. Yoksa Rachel'ın X-Files temalı doğum günü partisi miydi?

Alex fotoğrafı inceleyip biyografiyi okumak için ekranı kaydırdı. Bir dakika sonra telefonu bana verip gözlerimin içine baktı. "Sağa kaydırırdım."

Vücudum karıncalandı. "Öyle mi," dedim. Sonra da belli belirsiz bir "Peki" çıktı ağzımdan.

"Bana kızgın değil misin?"

Bir şey demeye çalışıyordum ama sanki dilim düğümlenmişti. Tüm vücudum kaskatıydı, özellikle kalçasının benimkine dokunduğu yer. Sadece başımı salladım.

Çok şükür sırtı tutuktu. Yoksa ne olurdu kim bilir?

Alex bir an beni inceledi, sonra bilgisayara uzandı. Sesi derindi. "Ne izleyelim?"

19

Alti Yaz Önce

Colorado, Vail'deki tesis bana bedava tatil imkânı sunduğunda Alex de ben de beş parasızdık. O zamana dek tatile çıkıp çıkmayacağımız da belli değildi.

Guillermo ben ona taşındıktan altı hafta sonra Nebraska'dan yeni gelen mavi gözlü garson için beni terk etmişti ve kalacak yere ihtiyacım vardı.

Paramın çoğu kiraya gidiyordu.

Bir ay içinde iki defa nakliyeci tutmuştum.

Attığım eşyaların yerine yeni mobilya almam gerekiyordu. Gui'de benim eşyalarımın çok daha iyileri vardı: kanepe, yatak, mutfak masası. Benim dolabımı kullanıyorduk çünkü onunkinin ayağı kırıktı. Şifonyer de benimdi ama kalan diğer eşyaların neredeyse tümü onundu.

Linfield'a annemin doğum gününü kutlamaya gittikten sonra ayrılmıştık.

Haftalar önce Gui'yi onu neyin beklediği hakkında uyarsam mı diye düşünmüştüm.

Mesela şehir çöplüğüne benzeyen avlu hakkında. Veya kardeşlerimin deyimiyle Annemizin Müzesi hakkında. Annemin yapacağı diyabet tetikçisi gibi kurabiyeler, ki öyle tatlı olurlardı ki Wright'lar dışındakileri öksürtürlerdi, babamın tekrar kullanma umuduyla garajda biriktirdiği kul-

lanılmış koli bandı gibi çer çöp hakkında. Veya tam bir gün boyunca çocukken yarattığımız bir oyun olan Katil Domateslerin Saldırısı oynayacağımız hakkında.

Ailemin üç yaşlı kedi sahiplendiğini ve birinin altının bezlendiğini, muhtemelen annemle babamı seks yaparken duyacağını (çünkü evimizin duvarları incecikti ve Wright'lar gürültücü bir türdü), her hafta sonu yeteneklerimizi sergilediğimiz bir yetenek yarışması düzenlediğimizi (Son yarışmada Parker'ın yeteneği herhangi bir filmi otuz saniyede Keanu Reeves'e bağlamaktı) söylemeliydim belki.

Yani Guillermo'yu uyarmalıydım ancak bu ihanet gibi geliyordu. Sanki ailemde bir yanlışlık varmış gibi. Gürültücü ve pasaklıydılar, evet, ama aynı zamanda muhteşem, kibar ve komiklerdi ve onlardan utanmak aklımdan geçtiği için bile utanıyordum.

Kendime Gui onları sevecek, diyordum. Gui beni sevdiyse beni yapanları da severdi.

Oradaki ilk gecemizin sonunda kendimizi benim yatak odama kapattığımızda, "Şimdi seni çok daha iyi anlıyorum," demişti.

Sesi her zamanki gibi sıcaktı ama bu sefer aşk değil anlayış doluydu.

"Neden New York'a kaçtığını anladım. Burada yaşamak çok zor olmalı."

Midem kasıldı ve kalbim acıyla sıkıştı ama onu düzeltmedim. Utandığım için kendimden nefret ediyordum.

Çünkü New York'a kaçma sebebim ailem değildi ve onları hayatımdan uzak tuttuysam bu onları yargılanmaktan ve kendimi reddedilmekten korumak içindi.

Tatilin kalanı rahatsızlık vericiydi. Gui aileme kibar davrandı, zaten hep kibardı, ama o günden sonra her hareketi gözüme batmaya ve kınamayla acıma gibi görünmeye başladı.

Tatili unutmak istedim. New York'taki gerçek hayatı-

mızda mutluyduk. Ailemi anlamadıysa ne olmuş? Beni seviyordu.

Birkaç hafta sonra Guillermo'nun yatılı okulda tanıştığı zengin ve salonunda Damien Hirst tablosu asılı olan bir arkadaşına akşam yemeğine gittik. Bunu asla unutamam çünkü biri bu ismi söyleyince, "Kim?" demiştim ve herkes gülmüştü.

Bana gülmüyorlardı, gerçekten şaka yaptım sandılar.

Dört gün sonra Guillermo ilişkimizi bitirmişti. "Farklı dünyaların insanlarıyız," demişti. "Aramızdaki kimyaya kapıldık ama uzun vadede isteklerimiz farklı."

Beni Damien Hirst'ü tanımadığım için terk etti diyemem. Ne var ki aksini de iddia edemem.

Evi terk ederken süslü şef bıçaklarından birini de çalmıştım.

Hepsini de alabilirdim ama hayalimdeki intikam onun kayıp bıçağı her yerde araması, onu nereye götürdüğünü, nerede düşürdüğünü düşünüp durmasıydı.

Bıçağı aklından çıkaramasın istedim.

Eski sevgilim bir manyaklık yapar korkusuyla değil de çözülmez bir metafor olarak yani.

Bir hafta sonra yas havası dağılan yeni dairemde otururken suçluluk duymaya başladım. Bıçağı geri yollamayı düşündüm ama bunu yanlış anlayabilirdi. Gui'yi karakolda elinde kargo paketiyle hayal edince bu planı iptal ettim. Yeni bir bıçak alabilirdi.

Bıçağı internetten satmayı düşündüm ama müşteri o olur diye korktum ve sonunda bıçağı saklamaya karar verip üç hafta daha yas tuttum.

Özetle ayrılıklar berbattır. Pahalı bir şehirde aynı evde kaldığın partnerden ayrılmak daha da kötüdür ve o yaz tatile param yeter mi bilemiyordum.

Bir de Sarah Torval mevzusu vardı.

Çekici, selvi boylu ve atletik, bebek yüzlü, kahverengi göz kalemli Sarah Torval.

Alex ile dokuz aydır seviyeli bir birliktelikleri vardı. Alex'in Chicago ziyaretinde ilk tanışmalarından sonra mesajlaşmaları telefon görüşmelerine ve yeni bir buluşmaya dönüşmüştü. İşleri hemen ciddiye bindirdikten ve altı aylık uzak mesafe ilişkisinden sonra bir öğretmenlik işi bulup Alex'in yüksek lisansı bitince onun yanına taşındı. Alex doktora yaparken orada yaşamaya ve muhtemelen hayat boyu onu takip etmeye dünden razıydı.

Benden nefret ettiğinden şüphelenmesem buna memnun olurdum.

Ne zaman kucağında Alex'in yeni bebek yeğeniyle altında "Aile vakti" veya "Minik, tatlı böcek" yazılı fotoğraf paylaşsa gönderiyi beğenip yorum yapıyordum ama o beni görmezden geliyordu. Beni fark etsin diye takipten çıkıp yeniden takip bile ettim.

Alex gitgide seyrekleşen telefon konuşmalarından birinde, "Tatillerimizden pek hoşlanmıyor galiba," demişti. Beni spor salonundan eve dönerken arabada aradığına emindim. Beni sadece o yokken aramanın işe yaramadığını söylemek istiyordum.

Aslına bakılırsa ben de onunla yalnızken konuşuyordum, demek ki arkadaşlığımız buna dönüşmüştü. Birkaç ayda bir on beş dakika kadar konuşuyorduk ve aralarda ne mesajlaşıyor ne mailleşiyorduk. Yalnızca ara sıra apartmanın arkasındaki çöplükte bulduğu minik siyah kedinin fotoğrafını yolluyordu.

Yavru gibi görünüyordu ama veterinere göre minyon ve yetişkin bir kediydi. Bana kedinin ayakkabıların, şapkaların, kâselerin içinde otururkenki fotoğraflarını yolluyordu ama bence kedinin her hareketinin çok tatlı olduğunu düşünüyordu. Evet, kediler çok tatlıdır ama Alex'in bu tatlılığa dayanamaması kadar değil.

Hâlâ isim koymamıştı, düşünüyordu. Yetişkin bir canlıya henüz onu tanımadan isim vermenin doğru olmadığını düşünüyordu, bu yüzden ona şimdilik kedi veya minnak veya ufaklık diye hitap ediyordu.

Sarah ona Sadie adını koymak istese de Alex bunu uygun bulmuyordu ve bekliyordu. Kedi, bu ara hakkında konuştuğumuz tek şeydi. Alex'in Sarah'nın yaz tatili hakkındaki düşüncesini doğrudan söylemesine çok şaşırmıştım.

"Tabii," dedim. "Ben olsam ben de istemem." Onu suçlayamazdım. Benim erkek arkadaşımın böyle bir arkadaşlığı olsa üçüncü sayfaya çıkardık, doğrusu.

Sadece arkadaş olduklarına asla inanmazdım. Özellikle de bu arkadaşlıktaki yüzde beşlik (veya on beşlik) "belki" payını düşünürsem.

"Ne yapalım o zaman?" diye sordum.

Çok üzgün görünmemeye çalışarak, "Bilmem. Onu da çağırmak ister misin?" diye sordum.

Bir an sustu. "Bence bu iyi bir fikir değil."

"Tamam... O zaman iptal mi edelim?"

Alex içini çekti. Hoparlörde konuşuyor olmalıydı çünkü trafik sesleri geliyordu. "Bilmem, Poppy. Emin değilim."

"Ben de."

Telefonu kapatmasak da konuşmuyorduk. Sonunda, "Eve vardım," dedi. "Birkaç hafta içinde yine konuşalım. İşler değişebilir."

Ne işi? diye sormak isterdim ama en yakın arkadaşın başkasının sevgilisi olunca aradaki mesafe çok artıyordu.

Telefon görüşmemizden sonra tüm gün düşündüm. *Alex ondan ayrılacak mı? O mu Alex'ten ayrılacak?*

Onu ikna etmeye mi çalışacak?

Yoksa beni mi terk edecek?

Vail'den bedava tatil haberi gelince ona, **Selam! Müsait olunca beni ara** diye mesaj attım.

Ertesi sabah beş buçukta telefonun sesine uyanıp ekranda adını gördüm. Telefonu açınca sinyal sesini duydum. Spora gidiyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Öldüm," diye mırıldandım.

"Başka?"

"Colorado. Vail."

20

Bu Yaz

Alex'in yanında uyandım. Nikolai'ın pansiyonundaki yatağın ikimize yeteceğine ve kimsenin çekyat riskine girmemesi gerektiğine karar vermiştik ama sabaha doğru ikimiz de yatağın ortasındaydık.

Ben sağ tarafımın üstünde yatıyordum ve ona dönüktüm. O sol tarafının üstüne yatıyordu ve bana dönüktü. Bacağımı onun kalçasına atmışım, o da elini bacağıma koymuştu.

Daire cehennem gibi sıcaktı ve ikimiz de terden sırılsıklamdık.

Alex uyanmadan toparlanmam lazımdı ama bir yandan burada durmak, dün gece nasıl, sağa kaydırırdım, dediğini düşünmek istiyordum.

Meydan okur gibi.

Gerçi kas gevşeticinin etkisindeydi.

Bugün eğer sözünü hatırlarsa pişman ve mahcup olacaktı.

Belki izlerken kollarımız her değdiğinde ergen gibi heyecanlandığımız sıkıcı The Kinks belgeselini hatırlayacaktı.

Gülümseyip bacağını benimkine değdirerek, "Genelde bunları izlerken uyukluyorsun," demişti ama bana baktığında ela gözleri başka şeyler söylüyor, keskin duygular hatta biraz açlık ifade ediyordu.

Omzumu silkip, "Yorgun değilim," demiştim ve filme odaklanmaya çalışmıştım. Belgesel çok yavaş ilerliyordu ve bana her temasında heyecanlanıyordum, sanki iki saattir birbirimize dokunuyorduk.

Belgesel erkenden bitince sıkıcı bir belgesel daha izlemeye başlamıştık. Tek işlevi bizi rahatlatmak için arka plan gürültüsü olmaktı.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Bacağımdaki eli vücuduma bir heyecan dalgası daha gönderdi. Mantıksız tarafım ona yaklaşmak, tamamen yapışmak ve uyanınca ne olacak görmek istiyordu.

Aklıma Hırvatistan anıları geliyordu ve vücuduma elektrik yayıyordu.

Bacağımı üstünden çekince önce istemsizce elini daha sıktı, ben tamamen çekilince gevşedi. Dönüp doğrulduğumda yeni uyanan Alex'in gözleri aralandı ve, "Selam," dedi.

Kendi sesim kalın çıktı. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Sen?"

"Ben de. Sırtın nasıl?"

"Bakayım." Dikkatle ayağa kalktı ve uzun bacaklarını yataktan sarkıttı. Yavaşça doğruldu. "Çok daha iyi." Etrafa bakındı. "Yattığımızda bu kadar sıcak değildi."

O zaman benimle aynı anda ereksiyonunun farkına vardı.

Muhtemelen haklıydı ama dün geceki sıcaklığı hatırlamıyordum.

Sıcaklık ölçecek kadar düzgün düşünemiyordum.

Bugün dünkü gibi geçemezdi.

Apartmanda gezinmek, aynı yatakta yatmak, Tinder muhabbeti etmek, sarılıp uyumak, uyurken birbirimizin tepesine çıkmak yoktu.

Yarın David ve Tham'in düğün telaşesi (bekârlığa veda partisi, kutlama yemeği, düğün) başlayacaktı. Bugün

Alex'le öyle eğlenmeliydik ki iki yıl boyunca benden kaçmak zorunda kalmamalıydı.

"Nikolai'ı klimayla ilgili tekrar arayacağım ama haydi artık. Çok işimiz var," dedim.

"Duş alacak zaman var mı?"

Kalbim hopladı. Duşa beraber mi girseydik?

"İstersen al ama yeniden terleyeceksin."

Omuz silkti. "Böyle kirli hissederken çıkamam."

"Daha kirli hâllerini de gördük." Çenem iyice gevşemişti.

"Sadece senin yanında öyle." Saçımı karıştırıp banyoya gitti.

Duşun açılmasını beklerken dizlerimin bağı çözüldü. Tekrar yürümeyi başarınca hemen termostatın yanına gittim.

Otuz derece!?

Termostat yirmi altı derecede olsa bile sıcaklık otuz dereceye çıkmıştı. Yani klimanın bozuk olduğunu resmen ilan edebilirdik.

Balkona çıkıp Nikolai'ı aradım ama üçüncü çalıştan sonra beni sesli mesaja yönlendirdi. Bir mesaj daha bıraktım, bu seferki daha kızgındı. İçeri girip mümkün olan en hafif kıyafeti giymeden önce bir e-posta ve bir mesaj attım.

Aşırı bol, kareli yazlık elbisemi giydim.

Su sesi kesildi. Alex bu sefer havluyla çıkmayacak kadar akıllıydı. Giyinmiş, saçını taramıştı. Alnı, boynu hâlâ (seksi bir şekilde) ıslaktı.

"Bugün ne yapıyoruz?" dedi.

"Sürpriz. Hatta pek çok sürpriz var." Araba anahtarını ona abartılı bir hareketle fırlattım. Anahtar önüne düştü. Yerdeki anahtara baktı.

"Vay be, bu da sürprizlerden biri miydi?"

"Evet ama diğerleri çok daha iyi, o yüzden anahtarları al da çıkalım."

Dudakları kasıldı. "Yani ben..."

"Doğru ya, sırtın tutuk." Anahtarı alıp bir yetişkin gibi ona uzattım.

Desert Rose'un dış koridorunda Alex, "Cehennem gibi olan sadece bizim daire değil," dedi.

"Evet, tüm şehir cehennem gibi."

"Burada tatil yapan zenginlerin her yere klima taktırmaya parası vardır."

"Hemen belediyeye bu dâhiyane fikri sunalım."

Merdivenleri inerken, "Kubbe inşa etmeyi düşünür müydünüz başkanım?" dedi.

"Stephen King'in romanlarından birinde öyle yapmışlardı."

"Bundan bahsetmesek daha iyi."

"Benim fikirlerim iyidir." Otoparkta yürürken üzgün köpek yavrusu bakışı yapmaya çalıştım, gülüp yüzümü itti.

"Hiç beceremedin."

"Abartılı tepkin öyle demiyor ama."

"Sıçıyorumuşsun gibi göründü.

"Ben öyle değil, böyle sıçarım," deyip meşhur Marilyn Monroe pozunu taklit ettim.

"Ne güzel. Bunu bloğuna koyarsın." Çabucak, sinsice bir fotoğraf çekti.

"Hey!"

"Belki bir tuvalet kâğıdı markasından sponsorluk alırsın."

"İyi fikir. Düşünme biçimini beğendim."

"Benim fikirlerim iyidir," diye taklidimi yapıp kapımı açtı, ciğerlerime esrar kokusu dolarken o da gidip sürücü koltuğuna oturdu.

O sıcak koltuktan irkilerek emniyet kemerini takarken, "Arabayı kullandırmadığın için teşekkürler," dedim.

"Araba kullanmaktan nefret edip bu tekinsiz ve öngörü-

lemez dünyada bana kontrol edecek bir yer bıraktığın için ben teşekkür ederim."

Ona göz kırptım. "Rica ederim."

Güldü.

Tuhaf bir şekilde, şimdi her zamankinden daha rahat görünüyordu. Belki de ben daha normal ve konuşkan davranıyordum ve bu da eski güzel günlerdeki klasik Alex ve Poppy tatiline giden yoldu.

"Nereye gideceğimizi söyleyecek misin yoksa yol bizi nereye götürürse oraya mı gidiyoruz?"

"Ben tarif ederim."

Camlar açık son hız giderken bile fırında gibi hissediyordum. Sıcak; saçlarımızı, yüzümüzü âdeta yakıyordu. Bugünkü sıcağın yanında dün hoş bir bahar günü gibiydi.

Bugün hep dışarıda olacaktık ve bulduğumuz ilk fırsatta dev şişelerde su almayı kafama koydum.

"İlk soldan dön." Tabelayı görünce bağırdım. "İşte!"

"Living Desert Hayvanat ve Botanik Bahçesi."

"Dünyanın en iyi on hayvanat bahçesinden biri."

"Ona ben karar veririm."

"Evet, sırf yorgunluktan onları beğeneceğimizi sanıyorlarsa yanılıyorlar."

"Ama *milkshake* satıyorlarsa görüşüm olumlu yönde değişecek."

"Tabii canım, canavar değiliz sonuçta."

Hayvanat bahçesi sevecek insanlar değildik ama burası çöl hayvanlarında uzmandı ve hayvanları doğaya salmak amacıyla rehabilite ediyordu.

Ayrıca zürafa besleyebiliyordunuz.

Alex'e bunu söylemedim çünkü sürpriz olsun istiyordum. İçinde kedici bir teyze yatsa da tüm hayvanları seviyordu, o yüzden burayı seveceğini düşünüyordum.

Besleme saat on bir buçuğa kadar devam ediyordu, bu

yüzden zürafaları bulmakta acele etmemize gerek yoktu, denk gelirsek ne âlâ.

Alex'in sırtı hâlâ hassastı, bu yüzden yavaş hareket ediyorduk, bilgilendirici sürüngen şovundan kuş şovuna geziniyorduk. Alex, "Artık kuşlardan korkmaya karar verdim," dedi.

"Yeni hobiler bulman ne güzel. Canlılık belirtisi."

Sessizce ama coşkuyla güldü ve kolumu dürttü. Başım döndü. Belki de sıcaktandı.

Kuş şovundan besleme alanına gittik. Beş yaşındaki çocuklarla dolu alanda Nijerya cüce keçilerini taradık.

Alex, "Goats* yazılı tabelayı Ghosts** diye okudum. Hayallerim yıkıldı," dedi.

"Bugünlerde güzel bir hayalet sergisini ara ki bulasın."

"Kesinlikle."

"New Orleans'taki mezarlık turunun rehberini hatırladın mı? Bizden nefret etmişti."

"Hm?" Belli ki Alex unutmuştu. Kalbim buruldu. Keşke hatırlasaydı. Keşke her âna benim kadar değer verseydi. Öncekiler olmadıysa de en azından bu tatil güzel olacaktı. Bunu başaracaktım.

Besleme alanında birkaç Sicilya cüce eşeği dahil başka Afrika hayvanları da vardı.

"Çölde her şey minicik," dedim.

"Sen de buraya mı taşınsan?"

"Ben New York'taki dairemi boşaltayım da oraya sen taşın, öyle mi?"

"Saçmalama. Benim param oraya yetmez."

Besleme alanından çıkıp *milkshake* aldık. Tüm yalvarmama rağmen Alex vanilyalı aldı. "Vanilya bir aroma değil ki."

---

* (İng.) Keçiler (ç.n.)

** (İng.) Hayaletler (ç.n.)

"Öyle. Vanilya çekirdeğinin tadı işte, Poppy."

"Donmuş krema içmekle aynı şey."

Bir an düşündü. "Fena fikir değil."

"Bari çikolatalı alsaydın."

"Sen al."

"Alamam. Ben çilekli alacağım."

"Gördün mü? Dün akşam dediğim gibi, beni sıkıcı buluyorsun."

"Bence sıkıcı olan vanilyalı *milkshake*. Sen sadece yanlış yola sapmışsın."

Alex bardağını bana uzattı. "Bir yudum alsana."

İç çektim. "Peki." Eğilip bir yudum aldım. Cevap beklentisiyle kaşlarını kaldırdı. "Fena değilmiş."

Güldü. "Doğru, çok iyi değil. Ama suç vanilya aromasında değil."

*Milkshake*lerimizi içtikten sonra tehlike altındaki türler atlıkarıncasına binmeye karar verdik ama sıcak yüzünden kapalıydı.

Alex, "Küresel ısınma hakikaten türleri tehdit ediyor," deyip alnındaki teri sildi.

"Su ister misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Evet, olur."

Birkaç şişe su alıp banka oturduk. Alex birkaç yudum alsa da gitgide kötüleşti. "Tüh, başım dönmeye başladı." İki büklüm oldu.

"Sana bir şeyler getireyim mi? Belki yemek yemen lazımdır?"

"Galiba."

"Sen burada otur, ben sandviç getiriyorum."

Çok kötü olmalıydı çünkü hiç itiraz etmedi. Yanından geçtiğimiz kafeye gittim. Uzun bir kuyruk olmuştu. Neredeyse öğle yemeği vaktiydi.

Saate baktım. On biri üç geçiyordu. Zürafaları beslemek için yarım saatten az vardı. On dakika kuyrukta bekleyip

hindili sandviç aldım ve Alex'in yanına döndüm. Bıraktığım yerde oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

"Hey," dedim ve başını kaldırıp bana baktı. "Daha iyi misin?"

"Bilmem," deyip sandviçi açmaya başladı. "Biraz ister misin?"

Sandviçin yarısını bana verdi. O yavaş yavaş yerken acele ettirmemek için zor duruyordum. On biri yirmi iki geçe, "Nasıl oldun?" diye sordum.

"Daha iyi. Başım o kadar dönmüyor."

"Yürüyebilir misin?"

"Acelemiz mi var?"

"Yok, ama sürprizi kaçırmak üzereyiz."

Başını salladı ama öyle kötü görünüyordu ki onu acele mi ettirsem yoksa yerine mi oturtsam karar veremiyordum. "İyiyim," dedi ayağa kalkıp. "Su içmeyi unutmamam lazım sadece."

Zürafaların yanına vardığımızda saat on ikiye yirmi beş vardı.

Genç bir çalışan, "Üzgünüm, bugün zürafa besleme bitti," dedi.

O uzaklaşırken Alex bana döndü. "Üzgünüm, Pop. Umarım hayal kırıklığına uğramadın."

"Tabii ki hayır." Zürafaları beslemek benim için önemli değildi (en azından fazla değildi). Önemli olan tatilimizin iyi geçmesiydi. Yeni tatillere vesile olmasıydı. Arkadaşlığımızı kurtarmaktı.

Bu yüzden hayal kırıklığına uğradım. Bugün yediğim ilk darbe olduğu için.

Mesaj gelince telefonum titreşti. En azından gelen haber iyiydi.

Nikolai, **Mesajlarınızı aldım. Halletmeye çalışacağım,** yazmıştı.

Tamam, yazdım. Bize de haber verin.

"Haydi," dedim. "Klimalı bir yere gidelim."

21

Alti Yaz Önce

Alex Sarah'yı Vail gezisine nasıl ikna etti bilmiyordum.

Nasıl diye sormaya korkuyordum. Bu ara konuşmaya çekindiğimiz çok şey vardı ve Alex Sarah'yı utandıracak bir şeyi asla söylemezdi.

Kıskançlık bahsi geçmiyordu. Belki ortada kıskançlık bile yoktu. Belki en başta tatilden hoşlanmamasının başka sebepleri vardı. Sonuçta fikrini değiştirdi ve Alex yanımdayken bu konuda endişelenmeyi bıraktım. Aramız yine iyiydi ve yüzde on beşlik belki payı yüzde ikiye düşmüştü.

Bisiklet kiralayıp Arnavut kaldırımlarında sürdük, gondola binip mavi göğün altında rüzgâr saçımızı yüzümüze düşürürken kahkahalarla fotoğraf çekindik. Verandada oturup sabah serinliğinde yeşil çay ile kahve içtik. Dağlarda belimize bağladığımız hırkalarımızla doğa yürüyüşüne çıktık ve her fırsatta şarap içip parmesanlı, sarımsaklı patates kızartması yedik. Üşüyene kadar dışarıda oturup sonra hırkalarımızı giydik. Ben bacaklarımı göğsüme çektim. O zaman Alex kapüşonumu başıma geçirip ipleri sonuna kadar çekti. Yüzümün sadece ufacık bir kısmı sarı saç tutamlarının altından görünüyordu.

Sırıtarak, "Çok şeker," dedi. Ses tonu kardeşçeydi.

Bir gece biz ipe dizili ampullerin eşliğinde yemek yer-

ken dışarıda Van Morrison çalıyordu. Aklım birinci sınıfta tanıştığımız güne gitti. El ele, diğer çiftlerin ardından dans pistine gittik. Tıpkı New Orleans'taki gibi dans ediyorduk, beceriksiz ama mutlu.

Şimdi geride kaldığına göre o gece işlerin başka olduğunu itiraf edebilirdim.

Şehrin büyüsü, müziği ve göz alıcı ışıkları altında o güne kadar hissetmediğim şeyler hissetmiştim. Daha da kötüsü vardı: Alex'in bakışlarından, kolumu okşamasından, yanağını benimkine dayamasından onun da böyle hissettiğini anlamıştım.

Ne var ki şimdi "Brown Eyed Girl"de dans ederkenki dokunuşu normaldi. Hâlimden memnundum çünkü bunu kaybetmek istemiyordum.

Bir anda ona tamamen sahip olup sonradan onu kaybedeceğime sonsuza kadar bir parçasını saklamayı yeğlerdim. Alex'i kaybedemezdim. Olamazdı. Bu sakin, huzurlu dans iyiydi. Bu sakin tatil de.

Alex Sarah'yı sabah akşam arasa da benim yanımda konuşmuyordu. Sabah ben uyurken, o koşudayken konuşuyorlardı ve geri döndüğünde bana otelin restoranından kahveyle poğaça getiriyordu. Gece balkona çıkıp kapıyı kapatıp yine Sarah'yı arıyordu.

"Konuşmamla dalga geçmeni istemiyorum," dedi.

"Tanrım, ne hıyarım ben."

O gülse de kötü hissettim. Şakalaşmak hep ilişkimizin bir parçası olmuştu ama şimdi yanımda konuşmaya çekindiğine göre bir yanıyla bana güvenmiyordu ve bu kötü bir histi.

Ertesi sabah koşulu sabah sohbetinden elinde kahve ve kruvasanla döndüğünde yiyecekleri alıp, "Alex Nilsen, eminim ki çok sevimli konuşuyorsundur," dedim.

Kızardı ve ensesini ovaladı. "Yok canım."

"Kesin çok tatlı, çok mükemmeldir."

"Ben mi, kruvasan mı?"

"Seni seviyorum, kruvasan," diyerek bir parça kruvasan koparıp ağzıma attım. Alex elleri cebinde beni izliyordu ve ona bakmak bile kalbimi hızlandırıyordu. "Ama sana diyorum."

"Çok şekersin, Poppy. Çok tatlı ve mükemmel falan işte. Yine de telefonda konuşurken yalnız olmayı tercih ederim."

"Anlaşıldı," deyip kruvasanı ona uzattım. Küçücük bir parça alıp ağzına attı.

O gün öğle yemeğinde aklıma müthiş bir fikir geldi. Aniden, "Lita!" diye bağırdım.

"Anlamadım?"

"Lita'yı hatırladın mı? Tofino'da Buck'la o eski evde yaşayan kızlardan biriydi."

Alex gözlerini kıstı. "Beni gezdirme bahanesiyle elleyen o muydu?"

"Birincisi, bana bundan bahsetmemiştin ve ikincisi hayır, değildi. Buck ve benimle takılıyordu hani. Vail'e gidip rafting rehberi olacaktı."

"Evet. Doğru."

"Sence hâlâ burada mıdır?"

Yüzünü buruşturdu. "Dünya üzerinde mi? O insanlardan hiçbiri değildir."

"Bende Buck'ın numarası var."

"Öyle mi?" Alex bana dik dik baktı.

"Aramadım ama var. Ona mesaj atıp Lita'nın numarasını sorayım."

Selam, Buck! yazdım. **Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben ve arkadaşım Alex'i beş yıl önce kaplıcalara bırakmıştın, hani arkadaşın Lita, Colorado'ya taşınmadan hemen önce. Neyse, ben Vail'deyim ve o hâlâ burada mı merak ettim. Umarım keyfin yerindedir ve Tofino hâlâ kâinatın en güzel köşesidir.**

Biz yemeği bitirene kadar Buck mesaj yazmıştı.

Vay be, demişti. **Bizim seksi Poppy mi? Ne zamandır aramadın, belki de seni odamdan atmamalıydım.**

Ben gülünce Alex masanın üzerinden eğilip ters gördüğü mesajı okudu. Gözlerini devirdi. "Yapma ya?"

Buck'a, **Hayır, merak etme,** yazdım. **Çok güzel bir geceydi. İyi vakit geçirdik.**

Sevindim, dedi. **Lita ile yıllardır konuşmadım ama istersen numarasını yollayayım.**

Çok iyi olur, dedim.

Adaya dönecek olursan bana haber verecek misin? yazdı.

Tabii ki. Su taksisi kullanmayı bilmiyorum sonuçta.

Haha, ne manyaksın, çok tatlı, yazdı.

O gece bizi hatırlamayan ama birlikte çok eğlendiğimizi düşünen Lita ile bir rafting turu ayarladık.

"Aslında o zamanlar çok fazla uyuşturucu kullanıyordum," dedi. "Neredeyse her an çok eğleniyordum ve neredeyse hiçbirini hatırlamıyorum."

Bu konuşmaya kulak misafiri olan Alex'in yüzü kaygıyla asıldı. Hiçbir şey söylemese de ne sormak istediğini çok iyi biliyordum.

Elimden geldiği kadar doğal bir tavırla, "Hâlâ... uyuşturucu kullanıyor musun?" diye sordum.

"Üç yıldır kullanmadım, hayatım. Ama bir şey lazımsa eski torbacımın numarasını vereyim."

"Yok, yok," dedim. "Biz memleketten... her şeyi getirdik."

Alex çaresizce başını salladı.

"Tamam o zaman. Görüşürüz."

Telefonu kapatınca Alex, "Sence Buck su taksisini sürerken ayık mıydı?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Kimle konuştuğunu öğrenemedik. Belki yanında Jim Morrison var sanıyordu."

"Hâlâ hayatta olduğumuza çok memnunum."

Ertesi sabah Lita ile sal kiralama yerinde buluştuk. Görünüşü ilk tanıştığımız zamankinden neredeyse farksızdı, şu an yalnızca fazladan bir yüzük dövmesi ve hamile göbeği vardı.

Göbeğini sallayıp, "Dört aylık," dedi.

Alex, "Bunu yapman... zararlı değil mi?" diye sordu.

"İlk bebek gayet iyi. Hem biliyor musunuz, Norveç'te bebekleri açık havada uyutuyorlarmış."

"Şey... Öyle diyorsan..." dedi Alex.

"Norveç'i görmeyi çok isterdim," dedim.

"Görmen lazım," dedi. "Eşimin ikizi orada yaşıyor, Norveçli biriyle evli. Gail bazen sırf oraya taşınıp Norveç vatandaşı olalım diye boşanıp iki Norveçliyle sahte evlilik yapmamızı öneriyor. Belki biraz geri kafalıyım ama sahte evlilik yapmak için para ödemeyi kabul edemem."

"O zaman tatille yetinmeniz gerekecek."

"Herhalde öyle."

Tedbiri elden bırakmadan başlangıç seviyesindeki rotayı seçtik ve bu rotanın çoğunlukla kendini akışa bırakıp güneşlenmekten, kayalara çok yaklaşırsak veya dalgaya yakalanırsak biraz kürek çekmekten ibaret olduğu ortaya çıktı.

Lita'nın Buck ve Tofino sakinleri hakkında söylediğinden daha fazla şey hatırladığı anlaşılıyordu. Çatıdan tramplene atlayanları, sarhoşken birbirlerine kırmızı mürekkeple yaptıkları dövmeleri anlattı.

"Bazılarının kırmızı mürekkebe alerjisi olduğu ortaya çıktı. İnsan hayret ediyor."

Anlattığı her hikâye öncekilerden daha komikti ve rotanın sonuna vardığımızda gülmekten karnım ağrıyordu.

Gülmekten yaşaran, hafifçe kırışmaya başlamış gözlerini silerken içini çekti. "Böyle gülüyorum çünkü o günleri atlattım. Buck'ın atlatmasına da sevindim." Karnını ovuş-

tırdu. "Dünya ne küçük. Bir zamanlar oradaydık, şimdi burada yine beraberiz. Hayatın farklı noktalarındayız ama aramızda bir bağ var. Kuantum dolanıklığı mı, dolaşıklığı mı, her ne haltsa öyle bir şey işte."

"Havaalanında hep bunu düşünürüm," dedim. "Seyahati bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de bu." Bu düşünce karmaşasını mantıklı sözcüklere dökmeye çalışırken duraksadım. "Çocukken yalnızdım. Hep doğduğum yerden ayrılıp benim gibileri bulacağımı hayal ettim. Buldum da biliyor musun? Yine de herkes ara sıra yalnız kalır, işte o zamanlar uçak bileti alıp havaalanına giderim ve... Öyle işte. Yalnızlık hissi geçer. Çünkü o insanlar tüm farklarına rağmen aynı amaçta birleşir. Bir yere veya birine ulaşmaya çalışırlar."

Alex bana ne anlamını bilmediğim tuhaf bir bakış attı.

Lita, "Hay Allah," dedi. "Beni ağlatacaksın şimdi. Şu kör olası hamilelik hormonları yok mu, ayahuascadan beter."

Ayrılırken Lita bizi uzun uzun kucakladı. "New York'a yolun düşerse..." dedim.

Göz kırpıp, "Gerçekten rafting yapmak istersen..." diye cevapladı.

Otele sessizce dönerken Alex endişeli bir ifadeyle, "Yalnız hissetmen beni çok üzdü," dedi.

Şaşırdığımı görünce ekledi. "Yalnız kalınca havaalanına gitmekle ilgili konuşmuştun ya."

"Artık o kadar yalnız değilim."

Parker ve Prince ile mesajlaşıyordum. Jaws müzikaline gitmeyi düşünüyorduk. Haftada bir ailemle telefonda hoparlörden konuşurduk. Rachel da vardı, beni davet ettiği spor dersleri ve köpek barınağındaki gönüllü çalışmalarla Guillermo'yu atlatmama çok yardımcı olmuştu.

Alex ile eskisi kadar konuşmasak da bana el yazısıyla

yazdığı yapışkanlı not kâğıtlarıyla kaplı kısa öykülerini postalıyordu. E-posta atsa da olurdu ama öyle yapmıyordu, ben de el yazısıyla yazılmış her hikâyeyi okuduktan sonra önemli eşyalarımı biriktirdiğim ayakkabı kutusuna kaldırıyordum. (Yalnızca bir kutu, çünkü annem ve babam gibi çocuklarımın ejderha çizimleriyle dolu plastik bidonlar istiflemek istemiyordum.)

Sözcüklerini okurken yalnızlığım geçiyordu. Yapışkanlı kâğıtlara dokunup onları yazan kişiyi düşününce yalnız hissetmiyordum.

Alex alçak sesle, "Seninle ilgilenmediğim için üzgünüm," dedi. Devam etmek için ağzını açsa da fikrini değiştirip sessiz kaldı. Otele varıp arabayı otoparka park ettikten dönüp ona baktım. O da bana döndü.

"Alex..." Biraz duraksadım. "Seninle tanıştığımdan beri yalnız hissetmedim. Senin olduğun bir dünyada yalnız hissetmem artık."

Bakışları yumuşadı ve, "Sana biraz utanç verici bir şey söyleyeyim mi?" dedi.

İlk kez muzip davranma ihtiyacı hissetmedim. "Tabii ki."

"Seninle tanışana kadar yalnız olduğumun farkında değildim." Başını salladı. "Annem ölüp babam yıkıldıktan sonra herkesi mutlu etmeye çalıştım. Babamın, kardeşlerimin, okulun tüm beklentilerini karşılamak istedim. Hep sakin, sorumluluk sahibi, sağlam duruşlu olmaya çalıştım ve herkesin buna çabalamadığını ancak on dokuz yaşımda fark ettim. Belki kim olduğum, kim olmaya çalıştığımdan daha önemliydi. Seninle tanıştım ve dürüst olmak gerekirse en başta rol yapıyorsun sandım. O kıyafetler, o şakalar neydi öyle?"

"O da ne demek?" dediğimde kelebeğin kanat çırpışı gibi hafifçe gülümsedi.

"Linfield'a dönüşte bana ne sevip ne sevmediğimi sorup durdun ve gerçekten samimi gibiydin."

"Tabii öyleydim."

Başını salladı. "Bana kim olduğumu sordun ve cevap sanki kendiliğinden geldi. Sanki o zamandan önce yoktum. Sanki beni sen yarattın."

Yanaklarım kızardı, koltukta dizlerimi göğsüme çekerek oturdum. "Ben seni nasıl yaratayım? Hiçbir faninin böyle bir kuvveti yok ki."

Çenesindeki kaslar bir şey diyecek gibi olduysa da sözlerini tartmadan konuşmazdı. "Diyorum ki, senden önce beni tanıyan kimse olmadı, Poppy. Eğer... aramızdaki işler değişirse bile hiç yalnız kalmayacaksın. Seni hep seveceğim."

Gözlerim doldu ama ağlamamayı başardım. Bir şekilde sesim ölümcül yaram deşilmemiş gibi sakin ve kontrollü çıkmıştı. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Bu doğruydu ancak doğrunun tamamı değildi. Şu an ona bakarken hissettiğim sevgiyi, acıyı, coşkuyu ve korkuyu tanımlayacak kelimeleri bulamıyordum.

Böylece bu an uçup gitti, tatil de devam etti. Aramızda bir değişiklik olmadıysa da sanki içimde bir şey değişti. Kış uykusundan uyanan ayı gibi açtım. Aylardır görmezden geldiğim açlık artık dayanılmayacak gibiydi.

Ertesi gün bir dağ geçidinde yürüyüşe çıktık. Zirvenin yakınında, göl kenarında fotoğraf çekmeye çalışırken ayağım kaydı. Bileğim fena hâlde burkuldu. Sanki kemiğim etimden fırlamıştı ve çamurlu yere düştüğümde küfrü bastım.

Alex yanıma çömelip, "Kıpırdama," dedi.

En başta zor nefes aldığım için ağlayamadım, yalnızca nefesim kesildi. "Dışarı çıkan kemiğim var mı?"

Alex bacağıma baktı. "Hayır, sadece burkmuşsun."

Acı bedenimi sarınca, "Siktir," dedim.

"Rahatlayacaksan elimi sık," dedi ve öyle yaptım. Devasa avucunun içinde elim ufacık kaldı.

Acıdan delirmek üzereydim. İç çeke çeke ağlarken, "Ellerim yavaş loris eli gibi mi?" diye sordum.

Alex hayretle, "Ne?" dedi. Endişeli ifadesi kayboldu. Gülmesini öksürerek bastırıp ciddiyetle, "Yavaş loris eli mi?" diye sordu.

Sekiz yaşında çocuk gibi, "Gülme!" diye ciyakladım.

"Özür dilerim. Ellerin yavaş loris eli gibi değil. Onun ne olduğunu da bilmiyorum gerçi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, "Lemur gibi bir hayvan," dedim.

Gülmemeye çalışarak, "Ellerin gayet güzel," dedi ama sonunda dayanamadı. Ben de gözümde yaşlarla güldüm. "Ayağa kalkmak ister misin?" diye sordu.

"Beni dağdan aşağı yuvarlasan?"

"Olmaz, yolda zehirli sarmaşık vardır."

İç çektim. "Tamam." Beni ayağa kaldırsa da acı çekmeden sağ ayağımın üstüne basamıyordum. Çabalamayı bırakıp ağlamaya başladım ve çirkin yüzümün aldığı daha da beter hâli saklamak için başımı ellerimin arasına aldım.

Alex kollarımı ovuşturdu ve bu beni daha da çok ağlattı. Üzgünken insanlar bana kibar davranınca hep böyle olurdu. Beni kendine çekip kolunu bana doladı.

"Aşağı inmek için helikopter çağırmam mı gerekecek?"

"Az kaldı."

"Şaka yapmıyorum. Üstüne basamıyorum."

"Şöyle yapalım; ben seni aşağı doğru yavaş yavaş taşıyayım. Bazen durup mola vermem gerekecek. Bana Küheylan demene veya Daha hızlı, diye bağırmana izin yok."

Gülüp başımı salladım. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatmıştı.

"Eğer tüm bunları seni dağ başından aşağı kucağımda indirir miyim görmek için planladıysan çok üzüleceğim."

Yüzüne bakmak için geri çekilip, "Ne kadar üzülürsün? Birden ona kadar puan ver," dedim.

"En azından yedi."

"Ne iyisin."

"Çok tatlı ve mükemmelim." Yere sağlam basıp, "Hazır mısın?" dedi.

"Hazırım."

Alex Nilsen beni kucaklayıp dağdan indirdi.

Onu ben yaratmış olamazdım.

22

Bu Yaz

İki şişe su ve pelüş develerle dolu hediye dükkânında kırk beş dakikalık alışveriş seansından sonra enerjimizi toplamış hâlde bir sonraki durağımıza gittik.

Cabazon Dinozorları tıpkı hayal edebileceğiniz gibi Kaliforniya'da, çöldeki otoyolun tam ortasındaki iki adet dev dinozor heykeliydi.

Çelik dinozorlar otoyol kenarındaki lokantaya müşteri çekmek için yapılmış, lokanta sahibi ölünce onları satın alan kişi bir tanesinin kuyruğuna yaratılışçı bir müze ve hediyelik eşya dükkânı koymuş.

Ancak yanından geçerken uğrayacağın bir yerdi. Ayrıca günün her saniyesini doldurmaya çalışıyorsan özellikle gidebilirdin.

Alex arabadan çıkarken, "İşte," dedi. Tozlu T-rex ve Brontosaurus tepemizde dikiliyordu. Altlarındaki kumda birkaç sivri palmiye ve kuru çalı vardı. Zaman ve güneş dinozorların rengini soldurmuştu. Sanki bu çölde, güneşin altında bin yıldır gezmekten susamış gibiydiler.

"İşte."

"Fotoğraf çekeceğiz sanırım."

"Kesinlikle."

Telefonunu çıkarıp dinozorların önünde poz vermemi

bekledi. Birkaç ağırbaşlı Instagram pozundan sonra onu güldürmek için hoplayıp zıplamaya başladım.

Gülümsese de biraz yorgun görünüyordu. Gölgede durmamız gerektiğine karar verdim. İki ana dinozorun yanındaki çalıların arasında duran minik dinozorlarla birkaç fotoğraf çektik, sonra merdivenleri çıkıp hediyelik eşya dükkânına girdik.

Alex şakayla karışık, "Hiç dinozorun içinde gibi hissetmiyorum," diye yakındı.

"Tabii ya, dev kemikler, damarlar, organlar nerede?"

Alex, "Buraya çok iyi bir yorum yazamam," deyince güldüm ama o sessiz kaldı. O zaman klimanın doğru düzgün çalışmadığını fark ettim. Hayvanat bahçesiyle kıyaslanamazdı bile. Nikolai'ın cehennem dairesinden farksızdı.

"Çıkalım mı?"

Alex elindeki dinozor figürünü bırakıp, "Evet, lütfen," dedi.

Saate baktım. Daha dörttü ve bugünkü planlarım tükenmişti bile. Not uygulamasını açıp yapabileceğimiz şeylere baktım.

Kaygımı saklamaya çalışarak, "Pekâlâ," dedim. "Gel bakalım."

Moorten Botanik Bahçesi. Açık havada olmasına rağmen çelik bir dinozorun içinden daha iyi bir soğutma sistemi vardı.

Ne yazık ki kapanış saatine bakmadığım için oradan elimiz boş ayrıldık. Tabelayı hayretle okudum. "Yazın saat birde kapanıyor."

"Sence bunun aşırı sıcak havayla bir ilgisi olabilir mi?"

"Evet. Tabii."

"Eve mi gitsek? Belki Nikolai klimayı tamir ettirmiştir."

"Daha dur," dedim çaresizlikle. "Yapmak istediğim bir şey daha var."

"Pekâlâ." Arabaya varınca şoför koltuğuna geçtim. Alex, "Hayırdır?" diye sordu.

"Buraya giderken ben süreceğim."

Şüpheyle kaşlarını kaldırsa da yolcu koltuğuna geçti. Navigasyonu açıp, "Palm Springs mimari turu" listemdeki ilk mekânı yazdım.

Turuncu tabelalı, parlak taş cepheli keskin hatlı bir binanın önüne geldiğimizde Alex şaşkınlıkla, "Otel burası," dedi.

"Del Marcos Oteli."

"İçeride çelik dinozor falan mı var?"

Kaşlarımı çattım. "Sanmam, ama bu mahalle, Tennis Club Mahallesi yani, bu akıl almaz derecede muhteşem binalarla dolu."

Heyecansız bir şekilde, "Öyle mi?" dedi.

Bir sonraki adresi yazarken kalbim kırıktı. İki saat daha gezdik, ucuz bir yemek yiyip (soğuk hava sağ olsun, bir saat sürmüştü) arabaya dönerken Alex yolumu kesti ve yalvarır gibi, "Poppy," dedi.

"Alex."

"Sen istediğin gibi gez ama beni araba tutmaya başladı ve elâlemin malikânelerini daha fazla görmek istemiyorum."

"Ama sen mimariyi seversin," dedim çaresizce.

Kaşları çatıldı, gözlerini kıstı. "Ben... ne?"

"New Orleans'ta gezerken sürekli pencerelere falan bakıyordun. Böyle şeyleri sevdiğini sanıyordum."

"Pencerelere mi?"

"Ne bileyim ben! Binalara bakmaya bayılıyor gibiydin."

Bitkinlikle güldü. "Sana inanıyorum, belki mimariyi seviyorumdur ama şimdi... Çok yorgunum ve hava çok sıcak."

Çantamdan telefonumu aldım. Nikolai'dan haber yoktu. Daireye dönemezdik. "Ya hava müzesi?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda Alex başını eğmiş, hâlâ kısık gözlerle bana bakıyordu. Elini saçından geçirip bakışlarını bir saniyeliğine kaçırdı, sonra elini beline koydu. "Saat yedi oldu. Kapanmıştır."

Üzüntüyle iç çektim. "Haklısın." Yolcu koltuğuna geçip arabayı Alex'e bıraktım ve mağlup hâlde Alex'in arabayı çalıştırmasını bekledim.

Yirmi beş kilometre sonra lastiğimiz patladı.

Alex arabayı kenara çekerken, "Hay Allah," diye homurdandım.

"Yedek lastik vardır."

"Nasıl lastik değiştirileceğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Neşeli olmaya çalışarak, "On parmağında on marifet," dedim ama sesim çok kaprisli çıktı. Alex duymazdan gelip arabadan indi.

"Yardım lazım mı?"

"Işık tutabilirsin. Hava kararmaya başladı."

Arkaya gittim. Alex bagajı açıp birkaç minderi sağa sola çekti ve küfretti. "Yedek lastik yok."

"Bu külüstür hayatımızı mahvetmeye kararlı." Arabaya bir tekme attım. "Şimdi bu kıza bir de lastik alacağım."

Alex iç geçirerek burnunu ovuşturdu. "Masrafı bölüşürüz."

"Hayır, ben... Kastettiğim bu değildi."

Alex sinirle, "Biliyorum ama hepsini sana ödetmem," dedi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Çekiciyi arayacağız, sonra Uber'le eve dönüp bu işe yarın bakacağız."

Öyle de yaptık: Çekiciyi çağırıp yol kenarında sessizce gelmesini bekledik. Çekici kamyonunun ön koltuğunda Stan adında kollarında çıplak kadın dövmeleri bulunan bi-

riyle dükkâna gittik. Birkaç evrak imzalayıp Uber çağırdık. Dışarıda Uber'in gelmesini bekledik.

Uber şoförümüz Marla adında bir kadındı. Alex, "Aynı Delallo'ya benziyor," diye fısıldayınca en azından gülecek bir sebebimiz oldu.

Sonra da Marla'nın uygulaması yolu bulamadı ve kaybolduk.

On yedi dakikalık yolumuz yirmi dokuz dakikaya çıktı. Artık kimse gülmüyordu, çıt bile çıkarmıyorduk.

Sonunda Desert Rose'a yaklaştık. Dışarısı zifiri karanlıktı ve o an Marla'nın arabasında şekerli parfüme boğulmuyor olsaydık gece göğünün tadını çıkarırdık.

Desert Rose'a bir buçuk kilometre kala trafik durunca neredeyse ağlayacaktım.

Marla, "Kaza olmuş herhalde. Yoksa trafik başka türlü bu hâle gelmez," dedi.

Alex, "Yürüyelim mi?" diye sordu.

"Neden olmasın," dedim ve arabadan indik. Marla'nın arabasının kavşaktan dönüp gitmesini izledik ve eve doğru yürümeye başladık.

Alex, "Bu gece o havuza giriyorum," dedi.

"Muhtemelen kapalıdır," diye homurdandım.

"Parmaklığa tırmanırım."

Yorgun, gergin bir hâlde kıkırdadım. "Tamam, ben de varım."

23

Beş Yaz Önce

Sanibel Adası'ndaki son gecemizde çatıyı döven yağmurun sesini dinleyip şimdi ağır ve deliksiz bir uykunun rüyası gibi gelen haftamızı gözden geçiriyor, ona her yaklaştığımda sanki parmaklarımın arasından kayıp giden o ânı yakalamaya çalışıyordum.

Fırtınalı plajları, Alex'le yaptığımız *Alacakaranlık Kuşağı* maratonunu, Sarah'yla ayrılığının detaylarını en sonunda anlattığı deniz ürünü restoranını görüyordum. Ondan ayrılırken Alex'in tanıştıkları kütüphane kadar sıkıcı olduğunu söyleyip üç haftalık yoga tatiline çıkmıştı. Heyecan istiyorsa, demiştim, gidip arabasını çizeyim. Aklım filmi ileri sarıp yapışkan zeminli, ağır pervaneli BAR'a gidiyordu. Tuvaletten çıkınca onu kitap okurken bulduğumu, aşkımdan ölmek üzereyken Sarah sonrası depresyonunu gidermek için, "Selam, yakışıklı," diye sohbet açtığımı hatırlıyordum.

Sonra sağanak yağmurda BAR'dan arabamıza koştuğumuz an geliyordu. Sırılsıklam bungalovumuza dönmeye çalışırken silecekler camda gıcırdayıp duruyordu.

Alex fotoğraf çekinmek istiyordu, beni şaşırtıp fotoğrafı üç değil, iki demişken çekiyordu. İkimiz de gülmekten katılıyor, fotoğrafın rezalet çıkmasına homurdanıyorduk. Silelim mi, silmeyelim mi tartışırken birbirimizi öyle görünmediğimize ikna ediyorduk.

Sonra, "Önümüzdeki sene soğuk bir yere gidelim," diyordu.

Ben de kabul ediyordum.

İşte parmaklarımın arasından kayıp giden o an geliyordu. Sanki yavaşlatamadığım, durduramadığım dönüm noktası oradaydı.

Birbirimize bakıyorduk. Göze batacak bir keskinlik, o ânın başını veya sonunu belirtecek bir işaret yoktu. Milyonlarca andan biri gibiydi.

Ancak o an ilk kez fark ediyordum.

Sana âşığım.

Bu düşünce korkunç ve muhtemelen yanlıştı. Tehlikeli sular. O anı kafamdan atmaya çalıştım ve elimden uçup gitmesini izledim.

Ama avucumdaki yanan, kaşınan yerler izini kazımıştı bir kere.

24

Bu Yaz

Daire cehennemin yedinci katına dönmüştü ve Nikolai'dan hiç ses yoktu. Banyoda bikini ve bol tişörtümü giyip son gelişmeleri talep eden öfkeli bir mesaj daha attım.

Alex oturma odasında giyinmeyi bitirince kapıyı tıklattı ve elimizde havlularla havuza indik. Hemen kapıyı kontrol ettik. Alex, "Kilitli," dedi ama ben asıl problemi fark ettim bile.

"Bu da ne?"

Kafasını kaldırıp baktı. Havuz bomboş bir beton çukurdan ibaretti.

Arkamızda bir ses duyuldu. "Şekerim, bak, işte onlar! Sana demedim miydim?"

Arkamızı dönünce güneşte ıstakoz gibi yanmış orta yaşlı bir çifti fark ettik. Parlak dolgu topuklu ayakkabısı ve beyaz kaprisiyle kızıl saçlı kadını kalın enseli, tıraşlı kafasına güneş gözlüğü takmış adam takip ediyordu.

"Demiştin, canım."

Kadın, "Taze çift!" diye şakıyıp beni kucakladı. "Springs'e geleceğinizi neden söylemediniz?"

O zaman bunların havaalanından dönerken karşılaştığımız Kariş ve Kociş olduğunu anladık.

Alex, "Vay be," dedi. "Selam. Nasıl gidiyor?"

Kadın neon turuncu tırnaklarını benden ayırıp el salladı. "Biliyorsun işte, şu havuz meselesine kadar iyiydi."

Kociş homurtuyla onayladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Çocuklardan birinin ishali tuttu. Bayağı kötü olmalı çünkü tüm havuzu boşalttılar. Yarın sabah yeniden açılacakmış." Yüzünü astı. "Yarın da biz Joshua Tree'ye gidiyoruz."

"Ya, ne güzel." Zavallı ruhum bedenimi terk etmek üzereyken sesimin neşeli çıkmasına uğraşıyordum.

"Orada bedava tatil kazandık." Bana göz kırptı. "Bu ara şansım açık."

Kociş, "Öyle," dedi.

"Öylesine söylemiyorum. Birkaç yıl önce piyangodan oldukça yüklü bir miktar kazandık, büyük ikramiye değildi tabii, ama o günden beri oynadığım her şans oyununu kazanıyorum."

Alex, "Harika," dedi. Onun ruhu da terk-i diyar etmek üzereydi.

"Neyse, siz çifte kumruları baş başa bırakalım." Yine göz kırptı. Belki de takma kirpikleri birbirine yapıştığı için öyle görünüyordu. "Aynı yerde kalmamız ne şans."

"Şans," dedi Alex. Sanki kötü talihin etkisinde transa girmiş gibiydi. "Tabii."

"Dünya ne küçük."

"Öyle."

"Neyse, size iyi tatiller," dedi ve Kociş kafasını salladı. Uzaklaştılar, biz ise boş havuzun başında öylece dikildik.

Birkaç sessiz saniyeden sonra, "Nikolai'ı tekrar arayacağım," dedim.

Alex bir şey demedi. Yukarı çıktık. Otuz üç derece. Banyonunki hariç ışık açmadık. Sanki ampulün ısısıyla oda elli derece olacaktı.

Alex odanın ortasında süklüm püklüm dikiliyordu. Bir yere oturulmayacak, dokunulmayacak kadar sıcaktı. Hava garipti, bir fırından geliyor gibiydi. Odada dört dönerken Nikolai'ı aradım.

Telefonu dördüncü kapatışında çığlık atıp mutfağa makas almaya gittim.

Alex, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Cevap vermeden balkona gidip naylon örtüyü yırttım. Alex, "Bir işe yaramaz," dedi. "Dışarısı da burası kadar sıcak."

O an mantığın sesini dinleyemezdim. Naylona saldırıp peş peşe yırttığım dev parçaları yere attım. Sonunda balkonun yarısı ortaya çıktı ama Alex haklıydı. Fark yoktu.

Öyle sıcaktı ki eriyecektim sanki. İçeri girip yüzüme soğuk su çarptım.

"Poppy, bence bir otele gitmeliyiz."

Konuşamayacak kadar sinirliydim. Başımı iki yana salladım.

"Mecburuz."

"Bunun böyle gitmemesi lazımdı," dedim birden, gözüm seğirerek.

"O ne demek?"

"Eskiden nasıl yapıyorsak şimdi de öyle yapmalıyız! Az para harcayıp başımıza gelenlere katlanmalıyız."

"Pek çok şeye katlandık zaten," diye ısrar etti Alex.

"Otel pahalı! O külüstüre alacağımız tekerleğe iki yüz dolar verdik bir de!"

"Başka ne pahalı biliyor musun? Hastane! Burada kalmaya devam edersek ölürüz."

Bozuk plak gibi, "Böyle gitmemesi lazımdı!" diye bağırdım.

"Öyle gidiyor ama!"

"Sadece eskisi gibi olsun istedim!"

"Bir daha asla öyle olmayacak ama! Oraya dönüş yok

artık, her şey değişti ve yapabileceğimiz bir şey yok. O yüzden yeter artık. Arkadaşlığımızı eski hâline getirmeye çalışmayı bırak çünkü böyle bir şey olmayacak. Artık farklıyız ve öyle değilmiş gibi davranmayı bırakman gerek!"

Sesi kesildi, gözleri parlak, çenesi kasılmıştı.

Gözyaşlarım görmemi engelliyordu. Orada loş ışığın altında sessizce dikiliyorduk, zar zor nefes alırken kalbim testereyle ikiye yarılmış gibi hissediyordum.

Bir şey sessizliği böldü. Uzaktan gelen bir uğultu, sonra hafif bir tıkırtı.

"Duydun mu?" Alex'in sesi kederliydi.

Şüpheyle başımı salladım, sonra sesler güçlendi. Fal taşı gibi açılan hüzünlü gözlerimiz buluştu. Balkonun kenarına koştuk.

"Vay be." Elimi yağmura uzattım. Gülmeye başladım. Alex de güldü.

"Al." Kalan naylonlardan birini yırttı. Sehpadan makası aldım ve naylonu kesmeye başladım. Kestiğimiz parçalara sarınıp yağmurun altında durduk. Yağan yağmur bir süre sonra her yeri kapladı. Yüzlerimiz birbirine eğilmiş, yağmurun altında duruyorduk. İçimden yine gülmek geldi. Alex'e bakınca gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Sonra gülümsemesi kaygıya döndü. Yağmurda zor duyulan kısık bir sesle, "Üzgünüm. Demek istedim ki..." dedi.

"Ne demek istediğini anladım. Haklısın. Geriye dönüş yok."

Dudağını ısırdı. "Yani... İster miydin?"

"Ben sadece..." Omzumu silktim.

Seni isterdim, diye düşündüm.

Seni, seni.

Alex'imi.

Başımı salladım. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Alex bana yaklaştı, ben de ona. Beni kalçamdan tutup

kendine çekti. Kollarını bana sarıp beni kendine çekince kendimi ıslak tişörtüne bastırdım. Parmak ucunda duruyordum. Yüzü boynuma gömülüydü, benim bol tişörtüm de ıslandı. Ellerimi beline doladım ve onun elleri sırtımdan yukarı çıkıp bikinimin düğümünü bulunca ürperdim.

Tüm gün terledikten sonra bile güzel kokuyordu, ona dokunmak, ellerimin hemen altında olması iyiydi. Çöl yağmuruyla gelen büyük rahatlamayla benim de başım dönmeye başlamıştı, gerginliğim gitmişti. Ellerimi ensesine götürüp saçını okşadım, o da bana bakmak için geri çekildi ama ikimiz de uzaklaşmadık. Tüm o stres ve kaygı onun kaşlarından, çenesinden tıpkı benim vücudumdan buharlaştığı gibi buharlaşmıştı.

"Beni kaybetmeyeceksin." Yağmur, sesini boğuyordu. "Sen istedikçe ben yanında olacağım."

Söyleyeceklerimi içimde tutmaktan boğazımda bir yumru olmuştu ve ben her yuttuğumda geri geliyordu. Söylemek hata olmaz mıydı? Birbirimize her şeyi anlatsak bile her doğru, her yerde söylenmemeliydi. Bazı şeyleri eski hâline döndürmek mümkün olmazdı.

Islak bir tutam saçımı gözümden çekip kulağımın arkasına yerleştirdi. Yumru eridi ve o zamana kadar tuttuğum sözleri serbest bıraktım.

"Seni hep istedim Alex, hep."

Bu loş ışıkta bile gözlerinin parladığını, ağzının yumuşadığını görebiliyordum. Alnını benimkine dayamak için eğildiğinde, elleri tüy gibi yumuşak hareketlerle beni okşarken tüm vücudum ıslak yorgan altında kalmış da ağırlaşmış gibiydi. Burnu benimkine değip mesafeyi kapattığında dudaklarımız nabız gibi atıyordu.

Hâlâ mesafeyi sıfıra indirmeden bu defteri kapatma şansımız vardı ama aralık dudaklarıyla bana yaklaşırken

düzensiz nefesini hissedince bunu yapmamak için tüm sebepleri unuttum.

Uzak durmaya çalışsak da birbirimize mıknatıs gibi çekiliyorduk. Çenemi okşayıp biraz kaldırdı, burunlarımız yaklaştı, kalan güvenli mesafede açık ağızlarımızın arasındaki havayı test ettim.

Aldığı tüm nefesler alt dudağıma değiyordu. Aldığım her nefes onu bana yaklaştırıyordu.

Bu olmamalı, diye düşünmeye çabaladım.

Sonra daha güçlü bir şekilde bu olmalıydı, diye düşündüm. Bu olmalı.

Bu oluyordu.

25

Dört Yaz Önce

Bu yaz bir başka olacaktı. Altı aydır R+R'da çalışıyordum. Şimdiden pek çok yeri gezdim:

Marakeş ve Kazablanka.

Martinborough ve Queenstown.

Santiago ve Paskalya Adası.

Yurt içinde gezdiğim yerleri sayamıyorum bile.

Bu tatiller Alex'le çıktıklarımıza benzemiyordu. Ona yaz tatiliyle iş tatilini birleştireceğimi söylediğim zaman kasten fazla bilgi vermemiştim çünkü yırtık pırtık valizlerimizle oraya vardığımızda bizi şampanyayla karşılamalarına tepkisini görmek istiyordum.

Dört gün İsveç'te, dört gün Norveç'te olacaktık.

Hava soğuk değildi ama yine de serindi ve rafting rehberi Lita'nın yengesiyle konuştuğumdan beri bana her hafta Oslo'da yapılabilecek şeylerle ilgili e-posta atıyordu. Lita'nın aksine Dani'de fil hafızası vardı: Gittiği her güzel restoranı ve orada yenilecek en güzel yiyecekleri tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Maillerden birinde fiyortları bazı özelliklerine (güzellik, kalabalık, boyut, ulaşım, yolda giderken görülecek manzara) göre sıralamıştı.

Lita onun numarasını verdiği zaman bir iki ulusal park ve belki birkaç barı içeren bir liste bekliyordum. Dani'nin

ilk maili zaten böyleydi. Ne var ki sonradan aklına gelenleri de "Yapmadan ayrılmamak gerekli!" başlıklı mailleriyle listelemeye başlamıştı.

Çok fazla ünlem kullanıyordu, bunu arkadaş canlısı ve kesinlikle barışçıl bir tutumla yaptığını bilsem de cümleler emir gibiydi.

"Aquavit içmen lazım!"

"İçkin oda sıcaklığında olsun, belki yanında bira olabilir!"

"Viking Gemi Müzesi'ne giderken yolda oda sıcaklığında aquavit iç. YAPMADAN GEÇME!"

Her yeni e-posta beynimi ünlemle dolduruyordu. Şayet Dani her mailini xoxo gibi çok sevimli şekillerde bitirmese onunla tanışmaktan çekinirdim ama şimdi onu çok seveceğimize emindim. En azından ben sevecektim, Alex'in ise ödü patlayacaktı.

Her ne ise, hayatımda bir tatil için ilk kez böylesine heyecanlıydım.

İsveç'te tamamı buzdan yapılmış Buz Otel adlı (ne yaratıcı!) otelde kalacaktık. Alex'le benim kendi bütçemizle asla karşılayamayacağımız bir yerdi, ki bu konuda Swapna ile görüşmeden önce tüm sabah kaygıdan soğuk soğuk terlemiştim. Alex'le deniz tatili de yapabilirdik ama Buz Otel'den haberdar olur olmaz bunun ona mükemmel bir sürpriz olacağını anlamıştım.

Makalenin konusunu "Serin Yaz" olarak seçip Swapna'nın gözüne girmiştim.

"İlham verici," demişti ve benden daha tecrübeli diğer yazarların onayladığını görmüştüm. Çok uzun süredir orada çalışmasam da "trend olanın" onun için ne anlam ifade ettiğini biliyordum. İlham verici de bunun zıttı olsa gerekti.

Fikrim tutmuştu. Yani istediğim gibi para harcayabilirdim. Teknik olarak Alex'e yemek, uçak bileti hatta Viking

müzesine bilet alamasam bile R+R sponsorluğunda fırsatlar önüme seriliyordu. Bedava şampanyaların masaya gelmesiyle, şeflerin özel ikramlarıyla hayat biraz daha güzelleşiyordu.

Bir de bizimle gelecek fotoğrafçı vardı. Neyse ki bugüne dek birlikte çalıştıklarım en azından hoş insanlardı ve en az benim kadar özgürlüğüne düşkündüler. Buluşup çekim yapıyor ve ayrılıyorduk. Bu tatilde gelecek yeni fotoğrafçıyla daha tanışamamıştım ancak diğer yeni yazar Garrett fotoğrafçı Trey'in çok iyi biri olduğunu söylüyordu, bu yüzden içim rahattı.

Tatile haftalar kala Alex'le sürekli mesajlaşsak da tatilin kendisinden hiç bahsetmiyorduk. Ona her şeyi halledeceğimi, bunun bir sürpriz olduğunu söylüyordum ve kontrolü kaybetmekten rahatsız olsa da şikâyet etmiyordu.

Onun yerine küçük siyah kedisi Flannery O'Connor'dan bahsediyordu. Kedisinin ayakkabıların içinde, dolaplarda, raflara yayılmış fotoğraflarını gönderiyordu.

Bazen sana benziyor, yazıyordu.

Pençeleri yüzünden mi? diyordum. Veya dişleri ya da pireleri yüzündendir. Ne sonuç çıkarmaya çalışırsam çalışayım **Minik savaşçı,** diye cevap veriyordu.

Midemde kelebekler uçuşuyordu. Ürpertici soğukta kapüşonumun iplerini çekip, çok tatlı, diye mırıldandığı zamanı hatırlıyordum.

Tatilden bir hafta önce ya ağır bir soğuk algınlığı ya da çok fena yaz alerjisi geçirdim. Burnum hep tıkalıydı ve sümüklerim akıyordu, boğazım yanıyordu, başım çatlayacak gibiydi ve her sabah daha güne başlamadan yorgun uyanıyordum. Ne var ki ateşim yoktu ve acile gittiğimde farenjit olmadığımı da öğrendim, bu yüzden vakit kaybedemezdim. Tatile hazırlık yapmam lazımdı ve her şeyi öksüre öksüre halletmeye çalışıyordum.

Gitmeden üç gün önce rüyamda Alex'in Sarah'yla barıştığını ve tatile gelemeyeceğini gördüm.

Midem kasılarak uyandım. Tüm gün rüyayı kafamdan atmaya çalıştım. İki buçukta bana Flannery'nin fotoğrafını yolladı.

Sarah'yı özlüyor musun? diye cevapladım.

Bazen. Ama çok değil.

Lütfen tatile gelmekten vazgeçme, dedim çünkü rüya beni çok kötü etkilemişti.

Neden vazgeçeyim?

Bilmem. Vazgeçersin diye korkuyorum.

Yaz tatili yılın en güzel vakti.

Benim için de.

Şimdi hep tatildesin ama. Sıkılmadın mı?

Benim sıkılmam mümkün değil. Sakın beni ekme.

Flannery'nin hazırlanmış bavulun içindeki fotoğrafını gönderdi. **Minik savaşçı,** yazdım.

Onu seviyorum, dedi. Kediden bahsediyordu tabii, ama kalbim yine de pır pır etti.

Seni çok özledim, dedim ve yazdığım bu sıradan cümle gözüme fazlaca cüretkâr göründü.

Biliyorum, ben de seni görmeyi dört gözle bekliyorum.

O gece uykuya dalmak saatlerimi aldı. Kafamın içinde yankılanan sözcükler ateşim çıkmış gibi hissettirdi.

Uyandığımda gerçekten ateşimin olduğunu fark ettim. Boğazım çok daha kötü ve kuruydu, başım çatlıyordu, göğsüm doluydu, bacaklarım ağrıyordu ve kat kat battaniyenin altında ısınamıyordum.

Yarın öğleden sonraki uçuşa kadar iyileşmeyi umarak işyerimden izin alıp dinlendim ancak o gece uçağa binemeyeceğimi anladım. Ateşim otuz dokuz dereceydi.

Çoğu rezervasyonumuzun iptal tarihi geçmişti ve paramızı geri alamazdık. Yorganın altında titreyerek Swapna'ya durumu açıklayan bir e-posta attım.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İşten atılır mıydım emin değildim.

Bu kadar kötü hissetmesem ağlamaya başlardım.

Alex, **Yarın ilk iş doktora git**, dedi.

Belki iyileşirim, dedim. **Sen git, birkaç gün içinde buluşuruz.**

Soğuk algınlığı bu kadar ağır olmaz. Lütfen doktora git, Poppy.

Gideceğim. Üzgünüm.

Sonra ağlamaya başladım. Tatile gidemezsem Alex'i bu yıl muhtemelen hiç göremeyecektim. O yüksek lisansı ve işiyle meşguldü, ben de R+R'da çalıştığımdan eve nadiren uğruyordum. Bu Noel'de annem babamı şehre gelip beni ziyaret etmeye ikna etmişti, hatta kardeşlerim de birkaç günlüğüne uğramayı kabul etti. Kaliforniya'ya taşınınca (Parker Los Angeles'ta senaryo yazarı, Prince San Francisco'da oyun tasarımcısı olmayı hedefliyor.) buraya adımlarını atmayacaklarmış. İş bulur bulmaz şehirlerin arasındaki rekabete ateşli birer taraf olacakları belliydi.

Ne zaman hastalansam Linfield'da olmayı dilerdim. Duvarları eski seyahat posterleriyle kaplı odamda annemin bana hamileyken ördüğü pembe battaniyeyi burnuma kadar çekmiş yatarken annem içeri girse. Bana çorba ve ateşölçer getirse, su içiyor muyum kontrol etse, bana ateş düşürücü verse.

İlk kez minimalist dairemden nefret ettim. Durmadan odama giren şehrin uğultusundan, kendi seçtiğim yumuşak gri nevresimden, babamın deyimiyle "yetişkin" işime kapak attığımdan beri biriktirdiğim pratik, çakma İskandinav mobilyalarından nefret ettim.

Ivır zıvırla çevrili bir oda istiyordum. Afgan kilimi atılı ekose kanepede renk renk kırlentler, çiçekli lambalar istiyordum. Eski model beyaz bir buzdolabı alıp kapağını Gatlinburg'dan, Kings adalarından ve *aquapark*lardan aldığım çirkin magnetlerle, çocukken çizdiğim resimlerle ve aile fo-

toğraflarıyla kaplamak istiyordum. Altı bezli kedimin evde koşuşturmasına, görmediği duvarlara toslamasına ihtiyacım vardı.

Yalnız olmamak ve zar zor nefes almamak istiyordum.

Sabah beşte Swapna cevap yolladı.

İnsanlık hâli. Kendini üzme. Para iadesi konusunda haklısın ama, eğer rezervasyonunu bir arkadaşına aktarmak istiyorsan bunu yapabilirsin. Güzergâhındaki mekânların listesini iletirsen Trey'i gönderip çekimleri yaptırırız. İyi hissedersen sen de katılabilirsin.

Poppy, böyle durumlar tekrar yaşanırsa (ki yaşanacaktır) bu kadar özür dilemene gerek yok. Bağışıklık sistemin senin kontrolünde değil ve emin ol erkek meslektaşlarının bir tatili iptal ettiklerinde bana yanlış yaptıklarını düşündüğünü görmedim. İnsanların kontrolün dışındaki şeyler için seni suçlamasına izin verme. Harika bir yazarsın ve seninle çalışmak bizim için şans.

Şimdi doktora git ve dinlen. İyileştiğin zaman iş hakkında konuşuruz.

Hastalık beni böyle mahvetmese ve odam sis bulutu içindeymiş gibi görünmese rahatlayacaktım belki de.

E-postanın ekran görüntüsünü Alex'e attım. **Sen git, ben ikinci yarıda gelirim,** yazdım.

Yataktan çıkmanın düşüncesi bile başımı döndürdü. Telefonu bir yana bırakıp gözlerimi kapattım ve uyku beni duvarları gitgide yükselen dipsiz bir kuyu gibi boğdu.

Huzurlu bir uyku değildi, soğuk ve takıntılıydı. Rüyalar beni tekrar tekrar kovaladı ve sonuna varamadan kesildi. Yatakta dönüp durdum, üşüdüğümü anlayacak kadar uyanıp yeniden huzursuz uykuya daldım.

Rüyamda vahşi bakışlı dev bir kara kedi gördüm. Beni ben nefes alamayana, hâlim kalmayana kadar kovalıyordu ve pençesini üstüme indirdiğinde sıçrayıp birkaç saniyeliği-

ne uyandım. Gözümü kapatır kapatmaz kovalamaca yeniden başladı.

Doktora gitmem lazım, diye düşünsem de doğrulamıyordum bile.

Yemiyordum, içmiyordum. Tuvalete bile gidemiyordum.

Gün geçip gitti ve gözümü gün batımının odaya sızan altın rengi ışığıyla açtım. Gözümü kırpınca tüm oda titredi. Başıma sanki çekiçle vuruyorlardı. Tüm bedenime şok dalgası yayılıyordu.

Dönüp yüzüme bir yastık çeksem de geçmedi.

Sesi gitgide yükseldi. Adımı duyuyordum, sesler bazen birbirine karışıyordu, müzik gibi. Öyle yorgundum ki her şey rüya gibiydi.

Poppy, Poppy! Evde misin?

Telefonum şifonyerde titreşti. Duymazdan geldim. Tekrar çaldı. Üçüncü kez çalınca dönüp her yeri karışık dondurma gibi bulanık görmeme rağmen ekranı okudum.

ALEXANDER THE GREATEST'tan onlarca mesaj vardı ve sonuncusunda **Geldim, kapıyı aç!** yazıyordu.

Sözcükler anlamsızdı. Bağlam oluşturamıyordum, bunları umursamayacak kadar üşüyordum. Yine bana seslendi ama konuşamıyordum. Boğazım mühürlü gibiydi.

Gümbürtü ve adımı söyleyen ses yine başladı, sis biraz dağıldı ve parçalar yerine oturdu.

"Alex," diye mırıldandım.

Kapının arkasında, "Poppy! Orada mısın?" diye bağırdı.

Yine rüya görüyor olmalıydım, zaten kapıya anca rüyamda gidebilirdim. Gidip kapıyı açarsam dev siyah kedi sırtında Sarah Torval'la içeri dalacaktı.

Ancak belki de rüya değildi. Eğer gelen Alex ise onu içeri alıp...

Kapının ardından, "Poppy, iyi misin?" diye seslendi. Ya-

taktan üstümde yorganla kalktım. Yorganı omzuma sarıp titreyen güçsüz bacaklarımla kapıya gittim.

Sonunda kilidi açınca kapı büyülüymüş gibi savrularak açıldı. Rüyalar böyle olurdu.

Onu kapının öbür yanında eli hâlâ kapı kolunda, yanında valiziyle görünce rüya görmediğimden şüphelendim.

İçeri girip beni inceledi. Elini terli alnıma dayayınca, "Tanrım, Poppy. Yanıyorsun sen," dedi.

"Sen Norveç'teydin," diye boğuk bir sesle fısıldadım.

"Değilim." Valizini içeri alıp kapıyı kapattı. "En son ne zaman ibuprofen aldın?"

Başımı iki yana salladım.

"Hiç mi almadın? Poppy, doktora gitmen lazım."

"Nasıl gideceğimi bilmiyorum." Çok zavallıca. Tam zamanlı işte çalışan, apartman dairesi ve öğrenci kredisi borcu sahibi yirmi altı yaşında bir kadındım, New York'ta tek başıma yaşıyordum ama tek başıma doktora gidemeyecek kadar acizdim.

"Tamam," dedi Alex bana nazikçe sarılarak. "Tekrar yat, ateşini düşürmeye çalışalım."

"Tuvalete gitmem lazım," dedim ağlayarak. Saklamanın yararı yoktu. "Altıma işemiş de olabilirim."

"Haydi git o zaman. Ben de sana temiz kıyafet getireyim."

"Duş da alayım mı?" diye sordum. O kadar acizdim. Birinin bana annelik yapması gerekiyordu, ortaokulda annem bana bir şey yapmamı söyleyene kadar boş boş çizgi film izlediğim günlerden bir adım ileri gidememiştim.

"Bilmem ki, Google'a sorayım. Şimdilik işe yeter."

Banyoya gitmek çok zordu. Yorganı üstümden atıp kapı açık işedim, soğuktan titresem dahi Alex'in evin içinde gezinmesi beni rahatlatıyordu. Dolapları karıştırması, ocağı açıp çay demlemesi.

İşini bitirince bana bakmaya geldi. Pijamam bileklerimde, hâlâ tuvalette oturuyordum.

Musluğu açıp, "İstersen duş alabilirsin," dedi. "Bence saçını yıkama. Betty Ninem, ıslak saç hasta eder derdi. Bayılmazsın, değil mi?"

Bir anda yapış yapış olduğumu fark edip, "Çabucak yıkanırım," dedim. Altıma işediğime emindim. Sonradan çok utanacağımı biliyordum ama o an canımın derdindeydim. Alex'in gelmesine öyle sevinmiştim ki.

Bir an kararsız kaldı. "Gir yıkan. Ben buralarda olurum, fenalaşacak gibi olursan seslenirsin." Pijamalarımı çıkarırken arkasını döndü. Sıcak suya girip perdeyi kapattım. Su beni ürpertmişti.

"İyi misin?" diye seslendi hemen.

"Hı-hı."

"Buradayım ben. Bir şey lazım olursa söyle."

"Hı-hı."

Birkaç dakikada yıkandım. Alex bana havlu uzattı. Islandığım için dondum. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Al." Bir havluyu daha omzuma atıp sıvazlayarak beni ısıtmaya çalıştı. "Ben çarşafları değiştirirken odada otur."

Beni yatak odasının köşesindeki tavus kuşlu antika koltuğa oturttu. "Yedek nevresim var mı?" diye sordu.

Dolabı işaret ettim. "En üst rafta."

Nevresimi alıp bana da katlanmış bir eşofman altıyla tişört uzattı. Ben eşyalarımı genelde katlamazdım, o zaman Alex onları çekmeceden alırken katlamış olmalıydı. Ben kıyafetleri alınca dönüp yatağı yapmaya başladı. Havluyu yere atıp giyindim.

Alex yatağı yapınca yorganı kaldırdı ve beni yatağa yatırdı. Çaydanlık ıslık çalmaya başlayınca mutfağa gitmeye niyetlendi ama ısınmış ve temiz olmanın sarhoşluğuyla koluna yapışıp, "Gitme," dedim.

"Hemen geleceğim, Poppy. Sana ilaç getiriyorum."

Onu bırakıp kafamı salladım. Döndüğünde elinde bir bardak su ve bilgisayar çantası vardı. Yatağın kenarına ilişip çıkardığı ilaç ve balgam söktürücü kutularını şifonyere dizdi. "Semptomların nedir bilemedim."

Göğsüme dokunup nasıl da fena ağrıdığını açıklamaya çalıştım. "Anladım," deyip bir kutudan aldığı iki hapı bana suyla beraber uzattı.

Ben ilaç alırken, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Hafifçe gülümsedi. "Gelirken tekrar çıkmayayım diye bir şeyler aldım. Çorba iyi mi?"

"Neden bu kadar iyisin?"

Beni bir süre izledi. Alnımdan öpüp, "Çay olmuştur," dedi.

Alex tavuklu şehriye çorbası, su ve çay getirdi. İlaç zamanı için alarm kurdu ve gece boyunca birkaç saatte bir ateşimi ölçtü.

Rüyasız uyudum, her uyandığımda o da yanımda kestiriyordu. Sonra uyanıp bana döndü, "Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi." Fiziksel hâlimi bilemem ama duygusal anlamda moralim yerindeydi. Ancak birkaç kelime söyleyecek hâlim vardı, yani daha fazla açıklama yapacak gücüm yoktu.

Ertesi sabah beni merdivenlerden indirdi ve taksiyle doktora gittik.

Zatürre. Zatürre olmayı becermiştim. Neyse ki hastanede yatmamı gerektirecek kadar kötü değildi. Doktor Alex'e, "Gözlem altında tutup antibiyotik verin," dedi. Herhalde o an bir şey anlayacak durumda olmadığımı fark etmişti ki yalnızca Alex'le iletişim kurmuştu.

Alex beni eve getirince çıkması gerektiğini söyledi. Yanımda kalsın diye yalvaramayacak kadar yorgundum. Hem

hastabakıcılığa ve dairemdeki esaretine biraz ara vermek istiyor olmalıydı.

Yarım saat sonra jöle, dondurma, yumurta ve biraz daha çorba, o güne kadar evde bulundurmadığım çeşit çeşit baharat ve vitamin getirdi.

Bana bir bardak su ve vitaminle çilekli jöle verip, "Betty çinkonun çok faydalı olduğunu söyledi. Çorbaya tarçın koymamı da söyledi, o yüzden tadı kötüyse suç onun," dedi.

"Buraya nasıl geldin?" Zor konuşuyordum.

"Norveç uçuşum New York aktarmalıydı."

"Korkudan uçağa binemeyip havaalanından kaçtın mı?"

"Hayır. Seni görmeye geldim."

Gözlerim hemencecik doldu. "Seni buzdan yapılma bir otele götürecektim."

Hafifçe gülümsedi. "Ateşten hayal mi görüyorsun?"

"Hayır, gerçek." Gözlerim kapandı, yaşlar yanaklarımdan akmaya başladı. "Çok üzgünüm."

Yüzümden bir tutam saçı kulağımın arkasına attı. "Umurumda değil, biliyorsun, değil mi? Önemli olan seninle vakit geçirmek." Gözyaşlarımın yanaklarımdan dudağıma dek izlediği ıslak yolları baş parmağıyla sildi. "Hasta olmana, buzdan oteli kaçırmana üzüldüm ama burada keyfim yerinde."

Bu adam sidikli çarşafımı az önce değiştirdiğine göre gurur yapacak hâlim kalmamıştı,, onu boynundan tutup kendime çektim ve yanıma uzandı. Bana sarılıp beni göğsüne bastırdı, ben de kolumu beline doladım ve öylece sarmaş dolaş yattık.

"Kalbin çarpıyor."

"Seninki de."

"Altımı ıslattığım için özür dilerim."

Gülüp bana sarılınca kalbim sevgiden acıdı. Herhalde bunu sesli söyledim çünkü, "Ateşten sayıklıyorsun," diye mırıldandı.

Başımı sallayıp ona sokuldum. Aramızda boşluk kalmamıştı. Elini kafama koyup saçımı okşayınca enseme kadar ürperdim. Bu kadar kötü hâldeyken iyi geldi. Birazcık gerildim. Ona sıkıca sarılıp kalp atışını dinledim. Benimki de hızlanıyordu. Elini bacağıma koydu. Ben de ağzımı boynuna gömdüm ve nabzını hissettim.

"Rahat mısın sen?" diye sordu. Sanki iş sadece bir konfor meselesiydi. Yaklaşmakta olanın yaklaşmasından saklanmaya çalışıyordu. Bu kadar hastayken bile birbirimizi istediğimizi görebiliyordum.

"Evet," diye mırıldandım. "Sen?"

Eli bacağımı daha sıkı kavradı. Başını salladı.

"Evet." Öylece durduk.

Öyle ne kadar durduk bilmiyordum, sonunda ilaç heyecanımı ve sinirlerimi yatıştırdı ve uykuya daldım. Uyandığımda yatağın öbür ucunda, güvenli bir mesafedeydi.

"Anneni sayıkladın," dedi.

"Hastayken onu özlüyorum."

Başını sallayıp bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdi. "Ben de."

"Anlatsana."

Doğrulup yatak başlığına yaslandı. "Ne anlatayım?"

"Ne olursa. Aklına ne geliyorsa."

Saçımı yine okşayıp, "O öldüğünde altı yaşındaydım," dedi. Başka bir şey sormadım ama devam etti. "Gece bizi uyuturken şarkı söylerdi. Sesi güzeldi. Sınıftakilere annemin şarkıcı olduğunu söylerdim veya ev hanımı olmasa bunu yapabilecek potansiyeli olduğunu. Bir de..." Eli durdu. "Babam ondan bahsedemezdi. Hiç. Hâlâ zar zor konuşuyor. Biz de konuşamazdık. On dört on beş yaşlarında

Betty Nine'ye çim biçmeye, olukları temizlemeye gittiğimde annemle çektiğimiz videoları izlerdik."

Yüzünü inceledim. Dudakları kıvrılmıştı, gözleri sokak lambasının yansımalarıyla sanki içinden gelen bir ışıkla aydınlandı. "Evde bunu yapamazdık. Annemin sesini bile unutmuştum. Ama ben bebekken çekilen bir videoda Amy Grant şarkılarından birini söylüyordu." Gözlerimiz buluştu, daha da çok güldü. "Sesi karga gibiydi."

"Karga mı?"

"Öyle fenaydı ki Betty Nine gülmekten kalp krizi geçirmesin diye videoyu yarıda kapattık. Annem de sesinin ne kadar kötü olduğunu herhalde biliyordu. Videoda Betty'nin güldüğünü duyuyorduk ama annem ona sırıtarak bakıp şarkıya devam ediyordu. Bu aklımdan pek çıkmıyor."

"İyi anlaşırdık."

"Genelde onu bir nevi öcü olarak görürdüm. Onun hayatımdaki en büyük etkisi ölümüyle babamı göçertmesi oldu. Bizi tek başına büyütecek kadar korkmuştu."

Başımı salladım. Mantıklı.

"Onu her düşündüğümde... gerçek biri değil de bir öcü gibi geliyor. Hayatımdaki en somut etkisi babamı mahvetmek sonuçta. Ama bu videoyu görünce babamın onu niye bu kadar sevdiğini anladım. Böylesi daha iyi, onu etten kemikten bir insan olarak görebilmek yani."

Bir süre sessiz kaldık, sonra Alex'in elini tuttum. "Harika birine benziyor. Seni yetiştirmiş." Bir şey demeden elimi sıktı, ben de uyudum.

Sonraki iki gün sisliydi, sonra düzelmeye başladım. Sağlıklı değildim ama daha uyanık ve huzurluydum.

Artık sarılıp yatmıyorduk, yalnızca bir sürü eski çizgi film izliyor, yangın çıkışında kahvaltı ediyorduk, Alex'in alarmı çalınca ilaç alıyordum ve fonda çalan Norveç halk türküleriyle kanepede çay içiyorduk.

Dört beş gün sonra yurt dışına çıkabilecek kadar iyileştim ama artık hiçbir anlamı yoktu. Artık kazara çarpışmak veya benim sakarlıklarımı engellemek hariç dokunma yoktu ama geceleri yatağın bir ucunda yatan Alex'in düzensiz nefesini dinlerken beni mıknatıs gibi çektiğini hissediyordum.

İçten içe bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ateşten dolayı gardımızı indirsek de Alex'le birlikte olabilmemiz çok zordu. Aramızda aşk ve çekim olabilirdi ama bu, arkadaşlık haddini aşarsa kaybedilecek daha çok şey olduğu manasına geliyordu.

Alex evlenip çoluk çocuğa karışmak, bunu da Sarah gibi biriyle yapmak istiyordu. Altı yaşından beri aile saadeti hayalleriyle yatıp kalkıyordu.

Ben ise özgür bir yaşam, değişik ilişkiler, heyecanlı tecrübeler ve asla durulmamak istiyordum. Aramızdaki tek ilişki biçimi arkadaşlık olabilirdi. Yüzde beşlik "belki" payını silme vaktiydi.

Haftanın sonunda onu havaalanına bıraktığımda beni kendine çekmesiyle dokunmadığı yerlerimin yanmaya başlamasına rağmen ona olabilecek en ulvi biçimde sarıldım.

Arabamın yanında dururken, "Seni özleyeceğim," diye mırıldandı. Kendimi geri çekilmeye zorladım.

"Ben de seni."

Tüm gece rüyamda onu gördüm. Bacağımı bacağının üstüne atıp kalçasını benimkine dayıyordu. Tam öpecekken uyandım.

Dört gün konuşmadık, sonunda bana ufak siyah kedisinin, Flannery O'Connor'ın *Bilge Kan* kitabının üstünde yatarkenki fotoğrafını yolladı.

Kader, yazmıştı.

26

Bu Yaz

Balkonda sırılsıklam, yumuşak bakışları üzerimde gezerken zaten zayıf olan irademçöl sıcağı ve günün yorgunluğuyla birlikte tamamen yok oldu. Sanki dünyada sadece Alex ve ben vardık.

Sıcak dudakları kapanıp aralandı ve ben de onu taklit ettim. Dilim yağmurdan ıslanmış alt dudağına dokunana dek aldığım her sığ nefes bizi biraz daha yakınlaştırıyordu. Sonra dudakları benimkini yakaladı.

Bir öpücük. Sonra bir tane daha, biraz daha abartılı. Ellerim saçında geziniyordu, dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu. Derin, yavaş, temkinli dudakları benimkine değince eridim. Dudaklarımız her değdiğinde titriyordum, korkuyordum, yoruluyordum. Dudağını dişlerimin arasına aldığımda elleri kalçamda hareket ediyordu. Ellerimi ıslak boynunda gezdirirken göğsümü onunkine yasladım.

Yağmurdan ıslanan dudaklarımız ayrılıp birleşirken küçük mesafeler ve kesik nefesler âdeta sarhoş ediciydi. Geri çekilip, "Böyle iyi mi?" diye sordu. Dudaklarımız yakın olduğundan hâlâ nefes alıp vermesini hissedebiliyordum.

Konuşabilsem o zamana kadarki en iyi öpücük olduğunu söylerdim. Bir öpücüğün böyle iyi hissettireceğini bilemezdim. Hatta ve hatta saatlerce böyle gitse bile bunun o

güne kadar yaptığım en iyi seksten de iyi olacağını söylerdim.

Bunları söyleyebilecek kadar düşünemiyordum. Aklım kalçamdaki ellerinde ve bana yasladığı göğsünde, ıslak vücuduyla aramdaki ince kıyafetlerdeydi. Başımı salladım ve yine dudağını ısırdım, o da beni alçı duvara dayayıp daha da heyecanla öpmeye başladı.

Bir eliyle tişörtümü sıyırıp diğeriyle karnımı okşadı. "Ya böyle?"

"İyi."

Elini daha da kaldırıp bikini üstümden içeri soktu. Ürperdim "Böyle?"

Parmakları hareket ettikçe nefes nefese kaldım ve kalbim güm güm atmaya başladı. Başımı sallayıp onu kendime çektim. Bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedince başım döndü. Beni öpüp dudaklarını boynumda gezdirirken, "Hep bunu düşündüm," dedi.

Fısıltıyla itiraf ettim. "Ben de." Tişörtümü kalçamdan, kaburgalarımdan ve omzumdan çıkarırken dudakları ıslak tişörtün üstünden göğsümde geziniyordu. Tişörtü çıkarıp naylonların üstüne attı.

"Sen de çıkar." Kalbim çarparak tişörtünü boynundan çekip çıkartarak yere attım. Bana yaklaşınca onu durdurdum.

"Durmak mı istiyorsun?" Gözleri koyulaşmıştı.

Başımı salladım. "Hayır, ama seni böyle inceleme şansım olmadı."

Güldü. Alçak sesle, "İstesen bakabilirdin," dedi.

"Sen de."

"Merak etme, ben çok inceledim zaten."

Sonra onu kendime çektim, bacağımı kalçasına çekti. Ben de ona sarılıp parmaklarımı sırtına, dişlerimi boynuna geçirdim. Elleri göğsümü, kalçamı okşuyordu. Dudakları

köprücük kemiğimde, bikinimin altında dolaşıyordu. Ben de şortunun üstünden ona dokunuyordum ve reaksiyonu hoşuma gidiyordu. Dilim damağım kurumuş hâlde, tam şortunu çıkaracakken aklım başıma geldi.

"Tüh, doğum kontrol hapını bırakmıştım."

"Ben vasektomi oldum."

Hayretle geri çekildim. "Ne?"

"Geri dönüşü var. Yine de önlemimi aldım. Çoğunlukla sorun olmuyor da... Birini kazara hamile bırakmak istemem. Sonuçta tedbirden zarar gelmez. Ne bakıyorsun öyle?"

Alex'in siyah beyaz düşündüğünü biliyordum. Çok tedbirli olduğunu ve dünyanın en düşünceli insanı olabileceğini de. Yine de böyle büyük bir işe kalkışması şaşırtıcıydı. Kalbim şefkatle tutuştu, bu tam onun yapacağı bir şeydi. Ona sıkı sıkı sarıldım. "Tam senlik iş. Güvenlik tedbirleri falan. Tam bir prenssin, Alex Nilsen."

"Hı-hı," dedi hem neşeyle hem inanmamış gibi.

Ona daha da sokuldum. "Ciddiyim. Harikasın."

"İstersen bir prezervatif bulalım ama buralarda zor."

Muhtemelen şu an saçma sapan sırıtıp kızarıyordum. "Önemli değil, yalnızca biz varız."

Dünyada bunu yapmak isteyeceğim kişi, tamamen güvendiğim kişi oydu, demek istemiştim.

Ancak ağzımdan böyle çıktı: Yalnızca biz varız. Ne dediğimi anladığına emindim. Yine yerde, naylon yığınının üstündeydik, bikinimin üstünü ve altını çıkardı, kalçamı avuçlayıp dudaklarını bacaklarımın arasına götürdü. Dili hareket ederken biraz doğruldum ve iç çekip saçlarını çekiştirerek, "Alex, haydi artık," dedim.

"Ne sabırsızsın, ben on iki yıldır bekliyorum."

Ürperip ona yaklaştım. Sonunda üzerimdeydi, elleri saçlarıma dolanmış, tenimde geziyordu, yavaşça içime girdi ve

ritmi yakaladık. Çok iyi, çok hoş hissettiriyordu ve o güne kadar bundan kaçındığımız için hayıflandım. On iki yıldır böyle bir yiğit hazır kıta beklerken çer çöp sevişmelerle idare etmiştim.

"Ne beceriklisin," dedim. Tam kulağımın arkasını öperken güldüğünü duydum.

"Seni tanıdığım için. Bir şey hoşuna gidince nasıl ses çıkardığını biliyorum."

Her hareket vücuduma bir zevk dalgası yayıyordu. Elinin her hareketi, her ufak hareket beni çözebilirdi.

"Seninle ölene kadar seks yapabilirim."

"İyi." Biraz daha hızlandı ve yoğun zevk beni ona yetişmeye zorladı.

Tam da o sırada seni seviyorum, diye ağzımdan kaçmasın mı? Seninle sevişmeyi seviyorum veya ne güzel vücudun var, diyecektim. Belki de seni seviyorum diyecektim, ama arkadaşça bir biçimde. Yüzüm kızardı ve bu onulmaz hatayı nasıl telafi edeceğimi bilemedim ama Alex doğrulup beni kucağına aldı ve, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Böylece göğsüm ve karnım gevşedi, tüm utanç ve korku buharlaştı. Alex'ten başka hiçbir şey kalmadı.

Alex'in saçımda kibarca dolaşan elleri.

Alex'in parmaklarımın altındaki geniş sırtı.

Alex'in benimkine yavaşça ve ustalıkla değen keskin kalçası.

Alex'in teri, teni ve dilimdeki yağmur damlaları.

Tüm o sarsıntıda beni sabit tutan mükemmel kolları.

Dudaklarımı açıp tadımı alan ve her seferinde yeni yollar bulan ateşli dili.

Çenemi, boynumu, omzumu öptü. Dili sıcak ve dikkatliydi. O ellerimin, dudaklarımın altında irkilirken öpüp dokunabildiğim her parçasından istifade ettim.

Uzanıp beni üstüne çekti ki en iyisi buydu. Böylece onu daha iyi görebiliyor, ne istersem yapabiliyordum.

"Alex Nilsen, gördüğüm en seksi adamsın," dedim nefes nefese.

O da aynı benim gibi soluksuz kalmıştı. Gülüp boynumdan öptü. "Fena mı?"

Midemde kelebekler uçuştu. Bu sefer bilinçli bir şekilde, "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum, Poppy," dedi. Her nasıl olduysa sesi beni doruğa ulaştırdı ve boşaldım. Tabii ki birlikte, söylememe gerek var mı?

O gece hangi zincirleme reaksiyonu tetikledim, bunların ucu nereye varacaktı bilmiyordum ama şimdi yalnızca anı yaşamak istiyordum.

27

Bu Yaz

En sonunda naylonla kaplı balkonda sırılsıklam hâlde kıvrılmış yatıyorduk. Fırtına koparken sıcaklık vücutlarımızın nemini buharlaştırıyordu.

"Bundan çok önceleri bana, açık havada seks abartılmış bir balondur, demiştin," deyince Alex gülüp saçımı okşadı.

"Seninle yapmadığımdandır."

"Bence çok iyiydi. Benim için yani. İlk kez böyle hissediyorum."

Doğrulup bana baktı.

"Ben de."

Ona dönüp kaburgasını öptüm. "İyi."

Hemen sonra, "Yine yapmak istiyorum," dedi.

"Ben de."

"İyi," diye taklidimi yapıp bana daha sıkı sarıldı. Ben göğsünü okşarken o da bana daha sıkı sarıldı.

"Bu gece burada kalamayız."

İçimi çektim. "Biliyorum ama kıpırdamak istemiyorum. Hem de hiç."

Saçımı omzumdan çekip açılan tenimi öptü.

"Nikolai'ın kliması bozulmasa bunlar yaşanır mıydı dersin?" diye sordum.

Alex beni tam kalbimin üstünden öptü ve parmağının

değdiği yerler göğsümden karnıma dek ürperdi. "Nikolai doğmasa bile yaşanırdı. Bu balkonda olmayabilirdi ama."

Bir bacağımı üstüne atıp kucağını oturdum. "İyi ki bozulmuş."

Elini bacağımda gezdirince bacaklarımın arasındaki tenim yanmaya başladı.

O zaman kapıya vurulduğunu duyduk.

Adamın biri, "KİMSE VAR MI?" diye bağırıyordu. "BEN NIKOLAI. İÇERİ GİRİY-..."

"Bir dakika!" diye bağırdım. Alex'in üzerinden kalkıp ıslak tişörtü üstüme geçirdim.

"Kahretsin," dedi Alex naylonların arasında deniz şortunu ararken.

Siyah şortu bulup ona verdim, sonra kapı tam açılırken tişörtü kalçamdan aşağı çektim. Yırtık naylonları ve somut anlamda çıplak Alex'i görmesin diye zaman kazanmak için, "Merhaba, Nikolai!" diye bağırdım.

Nikolai kısa boylu, keldi ve baştan aşağı bordo giyinmişti: polo yaka tişört, ekose pantolon, makosen. İri elini uzattı. "Siz Poppy olmalısınız."

Alex'in karanlık balkonda giyinmeye fırsat bulduğunu umarak elimi uzatıp agresif bir göz temasına giriştim. "Evet, merhaba."

"Kötü bir haberim var. Klima tamir edilemez hâlde."

İçimden yapma ya, diye geçirdim.

"Sırf buradaki de değil, tüm binanınkiler bozuk. Sabah ilk iş tamirci gelecek ama ben gecikmeden ötürü üzüldüm."

Alex arkamda belirdi. Nikolai ikimizin de ıslak ve dağılmış olduğunu fark etmiş olmalıydı, neyse ki bir şey demedi. "Neyse. Hem de çok üzüldüm. Dürüst olmam gerekirse şımarıklık yaptığınızı sanmıştım ama buraya gelince..." Gömleğinin yakasını çekiştirip titredi.

"Size son üç günün parasını iade edeceğim. Yarın geri gelin de diyemem, belki işler yolunda gitmez."

"Sorun değil," dedim. "Ücretin tamamını iade ederseniz kalacak bir yer buluruz."

"Emin misiniz? Son anda rezervasyon pahalı olabilir."

"Bir çaresine bakarız."

Alex elini belime koydu. "Ucuza tatil yapmakta Poppy'nin üstüne yoktur."

"Öyle mi?" Nikolai'ın umurunda değildi. Telefonunu çıkarıp bir parmağıyla yazdı. "Ücreti iade ettim. Size ulaşması ne kadar sürer bilmem, bir sorun olursa haber verin."

Nikolai giderken son anda döndü. "Neredeyse unutuyordum. Bunu kapının önündeki paspasta buldum." Bize ikiye katlanmış bir kâğıt uzattı. Kâğıdın önünde el yazısıyla YENİ EVLİLERE yazıyordu ve etrafına onlarca kalp çizilmişti.

Nikolai, "Tebrik ederim," deyip çıktı.

Alex, "O ne?" diye sordu.

Kâğıdı açtım. Siyah mürekkeple basılmış bir kupondu. İçinde ön taraftaki el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Umarım hangi odada kaldığınızı bulduk diye bizi sapık zannetmezsiniz. Tutkunun sesini duyduk diyelim Bob bu **sabah ayrılacağınızı söyledi (biz de üç oda ötedeyiz). Her neyse! Bir sonraki durağımıza erkenden gitmemiz lazım (Joshua Tree! Yaşasın! Şunu yazınca bile ünlüler gibi hissettim!) ve ne yazık ki bunu kullanma şansımız olmadı. (Yatak odasından çıkamadık, anlarsınız ya, haha!) İyi tatiller.**

Peri anne-babanız Stacey ve Bob

Kupona hayretle baktım. "Yüz dolarlık hediye çeki," dedim. "Spa için. Orayı biliyorum, harika bir yer."

"Vay be. İsimlerini bile hatırlamıyorum."

"Bizim isimlerimizi kullanmamışlar. Onlar da bizimkileri bilmiyordur."

"Yine de bunu bize verdiler."

"Acaba onlarla iyi arkadaş olup, tatillere çıkıp yine de

ismimizi öğrenmelerini engelleme şansımız var mı? Sırf eğlencesine."

"Kesinlikle olabilir. Sormanın ayıp olacağı kadar uzun süre arkadaş kalsak yeter. Üniversitede öyle 'arkadaşlarım' olmuştu."

"Evet. Sonra onları birileriyle tanıştırırken isimlerini öğrenirsin."

"Ama bazen birbirlerini tanıyorlar veya senin tanıştırmanı bekliyorlar."

"Belki onlar da numara yapıyor. Belki kendi isimlerini bile unutmuşlardır."

"Artık Stacey ve Bob'u zor unuturum," dedi Alex.

"Ben bu tatili unutmayacağımı düşünüyorum," dedim. "Dinozordaki hediyelik eşya dükkânı hariç. O gidebilir."

Alex güldü. "Bence de."

Bir anlık tuhaf sessizlikten sonra, "Otel mi bulsak?" dedim.

28

Bu Yaz

Larrea Palm Springs Oteli'nin geceliği yetmiş dolardı ve karanlıkta bile bir anaokulu çocuğu tarafından boya kalemleriyle tasarlanmış gibi duruyordu. İyi anlamda yani.

Dışarısı bir renk cümbüşüydü. Sapsarı şemsiyeler, suyun yanında dizilmiş kan kırmızısı şezlonglar. Üç katlı binanın her bloğu pembenin, kırmızının, morun, sarının, yeşilin farklı farklı tonlarına boyanmıştı.

Odamız da capcanlıydı: Turuncu duvarlar, perdeler ve mobilyalar, yeşil halı ve binanın dış cephesiyle uyan çizgili nevresim vardı. En önemlisi, içerisi buz gibiydi.

Odaya girer girmez Alex, "Duşa önce girmek ister misin?" diye sordu. O zaman tüm yol boyu (ve Nikolai'ın dairesinde eşyalarımızı toplarken) ben balkonda aramızda geçenleri tekrar tekrar düşünürken temizlenmeyi beklediğini ve *Tanrım, duşa girsem ne güzel olur*, deme isteğini bastırdığını anladım.

Aslında şu an Alex'in banyoya kendi başına girmesini istemiyordum. Duşa beraber girip biraz daha sevişmek istiyordum.

Gerçi bir seferinde banyoda seks yapmaktan nefret ettiğini (açık havadakinden bile çok!) söylemişti çünkü banyoya temizlenmek için giriyordu ve başkasının saçı ve kir

pası üstüne yapışırken bu olmuyordu. Üstelik gözüne sürekli sabun kaçmış hâlde pis mermere temas edince aklına oranın en son ne zaman temizlendiği geliyor, seksin de tadı tuzu kalmıyordu.

O yüzden, "Sen gir," dedim. Alex bir an tereddüt edip bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip uzun uzun yıkanmak üzere banyoya gitti.

Tişörtüm de saçım da kurudu. Yeni odamızın naylon kaplı olmayan balkonuna çıktığımda oranın da kuruduğunu fark ettim.

Şimdi sızlayan dudaklarım ve rahatlamış vücudum hariç sıcağı kıran yağmurun tüm izleri kurumuştu. Hava da daha hafifti, hatta belli belirsiz bir meltem vardı.

Alex arkamdan, "Çıktım," dedi.

Arkamı döndüğümde orada havlusuyla, gıcır gıcır, tertemiz dikiliyordu. Onu görünce nabzım artsa da ne pis olduğumun farkındaydım, o yüzden isteğimi bastırıp, "Tamam," dedim.

Yıkanmayı pek sevmezdim.

Temizlik, iyiydi. Duş alma eyleminin kendisi, harika. Ancak önceden karışık saçlarımı taramak, banyo paspasına veya karoya basmak, kuruyup yine taranmak... Bunlardan nefret ederdim, yani ben haftada üç kez duş alırken Alex günde bir iki kez yıkanıyordu.

Ancak bu haftadan sonra alacağım bu duş gerçekten de lüks sayılırdı.

Buz gibi banyoda sıcacık su kiri pası üstümden akıtırken giderdeki pis gri suyu görmek çok zevkliydi. Hindistan cevizli şampuanla saçımı, yeşil çay kokulu sabunla yüzümü yıkamak, bacaklarımı tıraş etmek cennetten bir hediye gibiydi.

Haftalardır bu kadar uzun bir duş almamıştım. Yepyeni bir ben olarak duştan çıkınca Alex'i yataklardan birinde uyuyakalmış buldum. Işıkları hâlâ yanıyordu.

Bir süre hangi yatağa gideyim diye düşündüm. Normalde böyle tatillerde çift kişilik yatakta tek başıma yatmayı severdim ama Alex'in yanında yatmak da fena fikir değildi, başım omzunda mis gibi bergamotlu parfümünü içime çekerdim. Belki rüyamda onu görürdüm.

Nihayet sırf benimle takıldı diye aynı yatakta yatmayı da isteyeceğini varsaymak biraz sapıkça geldi.

Aramızda böyle bir şey en son yaşandığında yatağı paylaşmamıştık. Sadece kaos vardı.

Bu böyle olmayacaktı. Bu tatilde ne yaşanırsa yaşansın arkadaşlığımızın bozulmasına izin vermeyecektim. Yaşadığımızın anlamına kafa yorup Alex'e kendi beklentilerimi yüklemeyecektim.

Alex'in üstünü çizgili pikeyle örttükten sonra ışıkları kapatıp yandaki boş yatağa geçtim.

29

Üç Yaz Önce

Alex Toskana'ya gitmeden önce Selam diye mesaj attı.

Selam, dedim.

Vaktin varsa konuşalım mı? Halletmem gereken bir şeyler var.

İptal etmek için arayacağını düşündüm. Mantıksızdı.

Yıllardır ilk kez böyle gerilimsiz bir tatile çıkacaktık. İkimizin de seviyeli ilişkisi vardı, arkadaşlığımız her zamankinden daha güçlüydü ve hiç olmadığım kadar mutluydum.

Üç haftalık zatürre tedavimden sonra Trey'le tanışmıştım. Bir ay sonra Alex ile Sarah barıştı. Söylediğine göre şimdi araları daha iyiydi. En önemlisi Sarah yavaş yavaş bana ısınıyordu, Alex ve Trey de birkaç defa görüşmüşlerdi ve iyi anlaşıyor gibilerdi. Çok şükür yine o gerilimsiz, Alex'le aramızda bir şey olmasının imkânsız olduğu güvenli bölgedeydik.

Ona mesaj yazmaya başladım ama sonra vazgeçip balkondaki sandalyede onu direkt aramaya karar verdim. Evde yalnızdım. Trey hâlâ evin yakınlarındaki İyi Köpek Bar'daydı ama ben midem bulandığından erkenden gelmiştim. Bu durum uçuştan önce defetmem gereken migrene işaret ediyor olabilirdi.

Alex ikinci çalışta açtı ve, "Her şey yolunda mı?" dedim.

Sinyalinin sesini duydum. Tamam, belki beni spora giderken arabadan aramaya yeniden başlamıştı ama işler daha iyi görünüyordu. Bana birlikte bir doğum günü, bir Noel kartı yollamışlardı. Sarah beni Instagram'dan takip ediyor, hatta bazen fotoğraflarıma gülücüklü, kalpli yorumlar yapıyordu.

Ben de her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum ancak Alex selam bile vermeden, "Hata yapmıyoruz, değil mi?" dedi.

"Ne?"

"Çift olarak tatili diyorum. Biraz fazla değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim." Sesinden kaygı akıyordu, onu yüzünü buruşturmuş, saçıyla oynarken hayal edebiliyordum. "Trey ve Sarah sadece bir kez görüştü."

Baharda Trey'i Linfield'a, ailemle tanıştırmaya götürmüştüm. Babam Trey'in dövmelerinden, on yedi yaşında kulağına yaptırdığı *piercing*lerden kalan deliklerden, sorularından kaçınmasından ve lise mezunu olmasından hoşlanmadı.

Ne var ki annem onun gerçekten mükemmel terbiyesine bayıldı. Gerçi bence bunun sebebi tipi ve tatlı tatlı, "Pasta enfes olmuş, Bayan Wright," veya "Bulaşıklara yardımcı olabilir miyim?" deyişi arasındaki zıtlıktı.

Hafta sonu biterken onun çok iyi bir delikanlı olduğunda karar kılmıştı. Trey ve annem içeride pasta hazırlarken verandaya çıkıp babama fikrini sorduğumda, "Sana uygun görünüyor. Seni mutlu ediyor gibi, Poppy. Önemli olan da bu," demişti.

Beni gerçekten mutlu ediyordu. Hem de çok. Bana uygundu. Yüzde yüz. Birlikte çalışıyorduk, her gün birlikteydik ya ofiste ya da dünyanın bir köşesinde. İkimiz de kendi ayaklarımız üstünde duruyorduk, kendi dairelerimiz

ve kendi arkadaşlarımız vardı. Rachel'la arası iyiydi ama şehre indiğimizde genelde ben Rachel ile yeni bir restoranda öğle yemeği yer, parkta kitap okur veya en sevdiğimiz Kore spasında masaj yaptırırken o kaykaycı arkadaşlarıyla takılırdı.

Linfield'da geçen iki günün sonunda biraz yorgunduk ama Trey dağınıklığı veya hayvan barınağını dert etmedi ve Skype'tan Parker ve Prince ile yaptığımız yetenek yarışmasına hemen katıldı.

Ne var ki Guillermo ve neredeyse diğer herkesle yaşadığım tecrübe yüzünden gergindim. Trey bir şeylerden korkup kaçmadan Linfield'dan uzaklaşmak istiyordum. Bu yüzden Bay Nilsen'in altmışıncı yaş gününde Alex ve Sarah çat kapı gelmese daha erken dönmüş olurduk. Dördümüz partiden önce yemeğe çıkmaya karar verdik.

Alex ne zaman mesaj atsa Trey, "Şu adamla tanışmayı dört gözle bekliyorum," deyip sinirimi daha da bozuyordu. Fena hâlde korumacı hissediyordum, ne var ki kimi kimden koruyordum bilmiyordum.

"Ona bir şans ver. Sonradan açılıyor."

"Biliyorum, biliyorum. Senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla iyi anlaşacağım. Söz."

Yemek iyiydi. Yani yiyecekler harikaydı (Akdeniz mutfağındandı) ama konuşmalar daha iyi olabilirdi. Alex Trey'e ne okuduğunu sorduğunda (kendisi eğitim eksikliğinden biraz rahatsız oluyordu) Trey biraz yüksekten attı sanki. Keşke Alex'i Trey hikâyeye başlamadan önce uyarsaydım.

Pittsburgh'da lisedeyken metal grubunda olduğunu, on sekiz yaşında çok daha popüler bir grubun ön grubu olarak sahneye çıkmalarının teklif edildiğini anlattı. Trey çok iyi bir davulcuydu ama asıl tutkusu fotoğrafçılıktı. Grubu dört yıl boyunca neredeyse aralıksız devam eden turnelerden

sonra dağıldığında başka bir grubun fotoğrafçısı olmuştu. Gezmeyi, yeni insanlarla tanışmayı, yeni şehirler görmeyi sevmesi sayesinde pek çok iş teklifi almaya başlamıştı. Serbest çalışırken R+R'da işe girmişti.

Tiradını bitirince elini omzuma atıp, "P ile de orada tanıştım," diye bitirdi.

Alex'in yüzündeki kasılma öyle belirsizdi ki Trey farkına varmamıştı. Belki Sarah bile fark etmedi ama bana bıçak saplayıp karnımı deşmişti sanki.

Sarah sahte bir tatlılıkla, "Ay, çok tatlı," deyince yüzüm çok daha beter seğirdi.

Trey, "Aslında daha erken tanışacaktık. Sizin Norveç gezisine beni atadılar. Poppy hastalanmadan önce," dedi.

"Vay be." Alex bana bir bakış atıp önündeki su bardağına döndü. Benim gibi boncuk boncuk terliyordu. Sonra bardağı aldı, yavaşça bir yudum alıp geri koydu. "İşe bak."

"Her neyse," dedi Trey tuhaf bir tonda. "Sen ne okudun?"

Trey Alex'in ne okuduğunu, hâlâ okulda olduğunu biliyordu tabii, ancak onu kendi hakkında konuşturmak için yine de sormuştu.

Alex bir yudum daha alıp, "Yaratıcı yazarlık, sonra da edebiyat," dedi.

Erkek arkadaşımın sohbeti kibarca devam ettiremeyince menüyü incelemeye başlamasını izliyordum.

Ben tuhaf bir sesle, "Çok iyi bir yazardır," deyince Sarah sandalyesinde kıpırdanıp, "Öyledir," diye onayladı. Sesinde öyle bir şirretlik vardı ki sanki *Alex Nilsen'in vücudu meteor gibidir*, dediğimi sanırdınız.

Yemekten sonra Betty Nine'nin evindeki partiye gidince işler biraz düzeldi. Alex'in şapşal kardeşleri Trey'le tanışmayı çok istiyordu, ona müzik grubu, R+R ve horlayıp horlamadığımla ilgili bir sürü şey sordular.

En küçük kardeş David, "Alex hiç söylemiyor ama bence Poppy pancar motoru gibi horluyordur," dedi.

Trey güldü, umursamadı. Hiç kıskanç değildi, olamazdı da: İkimiz de fena hâlde flörtözdük. Tuhaf olabilir ama bu özelliğini seviyordum. Bana içki almaya gidince barda çalışanların cilveyle göz kırpıp gülümseyerek barın ucuna dayanmasını izlemekten, gittiğimiz her şehirde dikkat çekmesinden ve yanımdayken benimle temas hâlinde olmasından hoşlanıyordum. Sanki beş yıldızlı restoranda akşam yemeğinde değilmişiz gibi rahatça kolunu omzuma atıyor, elini sırtıma koyuyor veya beni kucağına çekiyordu.

Hiç böyle uyumlu olduğum biri olamamıştı.

Partide de elleri hep bendeydi, sonunda David bizimle alay etti.

"Bırakırsan kaçacak mı?"

"En azından dener. Beş dakika yerinde duramıyor. En sevdiğim yanlarından biri."

Alex'in kardeşlerini uzun süredir ilk kez bu partide bir arada görüyordum. En son görüştüğümüzde on dokuz yaşındaydım, hiçbirinin arabası olmadığından Alex onlara şoförlük yapıyordu. Babaları tatlı ama güvenilmez, nerede ne yapılacağını bilmeyen, sorumsuz bir adamdı.

Alex sakin ve sessiz bir karakterdi ama kardeşleri durmadan boğuşan, birbirine sürekli eşek şakası yapan çocuklardı. Bazılarının çocukları vardı ama partide hâlâ öyle davranıyorlardı.

Bay ve Bayan Nilsen çocuklarının isimlerini alfabetik sıraya göre koymuştu. Alex, Bryce, Cameron, David. Üstelik cüsseleri de bu sıraya göreydi. Alex en iri ve uzun olandı, Bryce uzun ama inceydi, Cameron ise biraz daha kısa ve tıknazdı. David Alex'ten uzundu ve profesyonel atlet gibi bir vücudu vardı.

Hepsi yakışıklıydı, her birinin farklı tonlarda sarı saçları

vardı ve gözleri elaydı ama dalgalı, gür saçları ve kocaman hülyalı gözleri, çabuk parlayan tavrıyla David tam bir film yıldızı gibiydi. (Zaten Alex'in yemekte dediğine göre Los Angeles'a yerleşip aktör olacaktı.) Cümlelerin yarısında direkt birine veya dinleyeceğini düşündüğü kişilere sesleniyordu.

Betty Nine'nin evindeyken, "Alex yazılarını okumam için bir sürü R+R sayısı getirdi," dediğinde Alex'in yazılarımı okuduğunu öğrendim. "Çok iyi yazmışsın. Gezmiş kadar oldum."

"Keşke bizzat görsen. Bir ara hep beraber gidelim."

David, "Gidelim anasını satayım," dedi ve babası son söylediğini duydu mu diye arkasına baktı. Yirmi bir yaşında bir çocuk adamdı ve onu çok seviyordum.

Bir ara Betty Nine beni mutfağa yardıma çağırdı ve damadına yaptığı çikolatalı pastaya mumları dikmeye başladık. Bana bakmadan, "Sevgilin Trey iyi birine benziyor," dedi.

"Çok iyidir."

"Dövmeleri de var, çok güzel."

Gıcıklığına söylemiyordu. Betty isterse çok güzel laf sokabilirdi, bazı konulardaki fikirleri hakikaten şaşırtıcıydı. Açık fikirliydi, bunu seviyordum. O yaşta bile her şeyi biliyormuş gibi konuşmuyordu.

"Bence de."

İlk iş gezimizde (Hong Kong) Trey'in görünüşünden çok enerjisine kapılmıştım ve bana açılmak için eve dönmeyi beklemesi hoşuma gitmişti. Hayır dersem aramızdaki gerginlik tatili mahvedebilirdi.

Yine de kabul etmemde Alex'in payının olmadığını söyleyemezdim.

Bana Sarah'yla daha çok konuştuklarını, aralarının iyi olduğunu söylemişti. O sıralar hâlâ ben ateşten yanarken

kapımda uykulu, kaygılı ve fazlaca güven verici bir şekilde belirdiği günün rüyasını görüyordum.

Sarah ile barıştığını söylememişti, ancak benim için fark etmezdi.

Sarah veya başkası, sonunda biri olacaktı ve ben buna dayanamazdım. Bu yüzden Trey ile çıkmayı kabul ettim. Bedava masa oyunu ve sosislisi olan bir barda buluştuk. Gecenin sonunda ona âşık olabileceğimi biliyordum.

Trey benim Sarah Torval'ımdı. Uygun biri.

Böylece ilişkimiz sürdü.

Betty işinden başını kaldırmadan, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Sanki mahremiyetime saygı duyup bana gözlerine bakmadan yalan söyleme şansı veriyordu. Yalana ne gerek vardı ki? "Evet."

"Ne güzel, canım. Harika." İki elinde gümüş rengi ince mumları sanki kaçacaklarmış gibi tutuyordu. "Alex'i sevdiğin gibi mi seviyorsun?"

Kalbimin birkaç saniye nasıl hızlı attığını hâlâ hatırlıyordum. Soru zordu ama ona yalan söyleyemezdim.

"Alex'i sevdiğim gibi kimseyi sevemem," dedim. Sonra içimden belki Trey'i sevdiğim gibi de sevemem, diye geçirdim.

Bunu söylemem lazımdı ama sustum. Betty başını kaldırıp bana baktı. "Keşke bunu o da bilseydi."

Sonra mutfaktan çıktı, ben de onu takip edecektim. Alex ve Sarah, Flannery O'Connor'ı da getirmişti. Kedicik o an dramatik bir giriş yaptı, boncuk gözleri kocaman açık, sırtı kambur, Alex'le Cadılar Bayramı Kediciği adını verdiğimiz pozda bana yaklaşıp yüksek sesle miyavladı.

"Merhaba," dedim. Bacaklarıma sürtünmeye başlayınca onu kucaklamaya çalıştım ama tam da Sarah bir yığın kirli tabakla içeri girerken tıslayıp beni tırmaladı. Sarah güldü ve tatlı sesiyle, "Vay be, seni hiç sevmedi!" dedi.

Bu yüzden evet, Alex'in endişesini anlıyordum ama gelişim kaydediyorduk. Instagram beğenileri ve Alex'in son ziyaretinde atari barında geçirdiğimiz çok iyi vakit bunun kanıtıydı. Hem Toskana kırlarında harika şarapla geçecek zaman Ohio'da altmış yaşında bir amcanın doğum gününde takılmakla aynı şey değildi.

Bacaklarımı balkon korkuluklarına uzatıp telefonu yüzümle omzumun arasına sıkıştırdım. "Çok iyi anlaşacaklar."

Sinyali durdu ve iç çekti. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü onları seviyoruz. Birbirimizi de seviyoruz. Onlar da birbirini sevecek. Hepimiz birbirimizi seveceğiz. Sen ve Trey, ben ve Sarah."

Güldü. "Sesin sonda nasıl değişti bir duysan. Helyum çekmiş gibi."

"Bak şimdi, hâlâ seni son terk ettiği zamanı affetmeye çalışıyorum ama bunun hayatının hatası olduğunu anlamış gibi, o yüzden bir şans vereceğim."

"Poppy, öyle değil. İşler karışıktı ama şimdi daha iyi."

"Biliyorum, biliyorum." Aslında bilmiyordum. Alex son ayrılıkları yüzünden kırgın olmadığını söylese de kızın ithamlarını düşündükçe -ilişkileri tanıştıkları okul kütüphanesinden bile sıkıcıymış!- deli oluyordum.

Yine midem bulandı. "Kusura bakma, gidip uyumam lazım ki yarına enerjim olsun, ama sana şunu söyleyeyim: Bu tatil harika olacak."

"Evet," dedi katı bir sesle. "Nedensiz yere telaşlandım."

Çoğunlukla öyle olduğu ortaya çıktı.

Villada kalıyorduk. Pırıl pırıl havuzlu ve taş verandalı, begonvillerin yumuşak mor ve pembe tonlarıyla kaplı açık hava mutfağı olan bir villada kalırken insanın moralinin bozulması imkânsızdı.

Sarah içeri adım atar atmaz, "Vay be, bu tatilleri bir daha kaçırmam," dedi.

Alex'in yüzüne bakıp onaylar gibi sırıttım. O da hafifçe gülümsedi.

"Değil mi ama?" dedi Trey. "Beraber gelmeyi önceden akıl etseydik keşke."

Sarah, "Kesinlikle," dedi ama onun öğretmenlik görevleri ve Alex'in dersleri sağ olsun, gezip tozacak vakitleri pek yoktu, gezecekleri yer indirimli Toskana villaları olsa bile.

"Yakınlarda on tane Michelin yıldızlı restoran var, en azından bir gece de Alex yemek yapmak istiyor."

Alex, "Çok iyi olur," dedi.

Tabii villadaki ilk gün biraz zor ve rahatsızdı, yol yorgunluğu ve havuzda serinlemekle geçti. Trey deneme fotoğrafları çekerken ben de atıştıracak bir şeyler aldım: Peynir ve şarküteri, taze ekmek ve küçük kavanozlarda çeşit çeşit reçel. Bir sürü de şarap.

Terastaki ilk akşam yemeğinde şarabın da etkisiyle herkes gevşedi. Sarah tamamen sıcakkanlı bir hâle bürünüp öğrencilerini, Flannery O'Connor'ı, Indiana'daki hayatı anlattı, Alex ile tuluatı beni öyle güldürdü ki iki kez şarap burnumdan geldi.

Sanki dördümüz gerçekten arkadaştık.

Trey beni kucağına alıp çenesini omzuma koyunca Sarah Alex'e bakarak, "Ay, ne tatlılar, değil mi?" dedi.

Alex bize bakmadan, "Çok tatlı ve mükemmeller," dedi.

Sarah, "Ne? O da ne demek?" diye sordu. Alex omzunu silkince sözüne devam etti: "Keşke Alex de sevgisini herkesin içinde gösterebilse. Toplum içinde sarılmıyoruz bile."

Alex, mahcup bir ifadeyle, "Sarılmaktan hoşlanmıyorum. Alışık değilim," dedi.

"Evet ama bana sarılacaksın hayatım, bardan bulduğun herhangi bir kıza değil."

Şimdi düşününce Alex'in Sarah'ya dokunduğunu gör-

mediğimi fark ettim. Gerçi bana da dokunmuyordu. Tabii New Orleans'taki dans veya Vail'deki sayılmazdı. (İkisinde de bayağı içmiştik zaten.)

Alex, "Ayıp gibi geliyor," diye açıklamaya çalıştı.

"Ayıp mı?" Trey bir sigara yaktı. "Burada hepimiz yetişkiniz. Sevgiline içinden geldiği gibi sarıl, birader."

Sarah güldü. "Boş ver. Bin yıllık mevzu bu, kaderime razı geldim. El ele tutuşmaktan nefret eden biriyle evleneceğim."

Evlenme bahsi tüylerimi diken diken etti. İlişkileri o kadar ciddi miydi? Yani ciddi olduğu belliydi ama o kadar uzun zamandır birlikte değillerdi. Trey ve ben de evlilikten bahsediyorduk ancak öylesine, uzak bir ihtimalden bahseder gibiydik.

"Şimdi anladım." Trey sigarasını üfledi. "El ele tutuşmak berbat bir şey. Rahat değil, hareketi kısıtlıyor ve kalabalıkta kullanışsız. Sanki birbirine kelepçelenmişsin gibi."

Alex, "Ellerin terlemesini de unutma," dedi. "Tamamen rahatsızlık verici."

Evlilik kelimesini sonradan kurcalamak için beynimin derinliklerine gömüp, "Ben el ele tutuşmayı seviyorum!" diye konuşmaya atladım. "Özellikle kalabalıkta. Beni güvende hissettiriyor."

Sarah, "Tatil bitmeden Floransa'ya gidersek biz Poppy'le el ele tutuşuruz, siz iki yalnız kurt da kalabalıkta kaybolursunuz," dedi.

Sarah ile kadehleri tokuşturup güldük. Ondan hoşlandığım ilk andı bu. Belki Alex'e böylesine sülük gibi, ona yer bırakmayacak kadar yapışmasam baştan beri iyi anlaşacaktık.

Bunu yapmayı bırakmalıydım. O an kararımı verdim ve sonra şarap etkisini gösterince dördümüz gece boyunca konuşup gülüştük. O gece tatilin tonunu belirlemişti.

Uzun, güneşli günler boyunca eski şehirleri gezip bağlarda şarapların derin, meyvemsi aromasını koklayıp tattık. Dünyaca ünlü şefler tarafından hazırlanmış öğle yemekleri yedik. Alex her sabah erkenden koşuya gidiyordu, Trey biraz daha sonra gidip fotoğraf çekilecek mekânları geziyordu. Sarah ile ben genelde geç kalkıp yüzmeye (veya limoncello veya votka eşliğinde şişme yatakta uzanmaya) gidiyor, havadan sudan konuşuyorduk. Linfield'daki İtalyan restoranındaki gerginlik neredeyse tamamen yok olmuştu.

Gece yemeğe çıkıp dönüşte verandada neredeyse sabaha dek içki içip sohbet ediyorduk.

Bir dolap dolusu oyun bulup oynadık. Badminton gibi fiziksel oyunlar da Clue, Scrabble gibi kutu oyunları da vardı. Hatta Alex'in nefret ettiğini bildiğim Monopoly'yi bile oynadık. Trey oynamamızı teklif edince reddetmedi.

Gitgide daha geç vakte kadar oturuyorduk. Kâğıtlara ünlülerin ismini yazıp karıştırıyor, sonra kâğıtları alnımıza yapıştırıp yirmi soruda kimin kim olduğunu bulmaya çalışıyorduk. Her soruda bir içki içiliyordu. Kısa sürede magazin kültürümüzün uyuşmadığı anlaşıldı. Bu da oyunu iki kat daha zor ama daha eğlenceli yapmıştı. Ben ünlümün evlilik programı yıldızı olup olmadığını sorunca Sarah kusuyormuş gibi yaptı.

"Hadi ya? Ben evlilik programı izlemeyi severim."

Bu alışık olmadığım bir tepki değildi, ama bir yandan onun burun kıvırmasını Alex'inkine eş tutuyordum ve bundan doğan tatsız hissi bastırmaya çalıştım.

Sarah, "Nasıl izliyorsun öyle şeyleri?" dedi.

Trey neşeyle, "Değil mi?" dedi. "Ben de anlamıyorum. Her şeyi mükemmel, bir de *The Bachelor* sevdası olmasa."

"Ne sevdası canım," dedim. Rachel'ın tanıdığı biri katılınca onunla birkaç bölüm izlemiştim, sonra da bırakamadım. "Aynı deney düzeneği gibi," dedim. "Bu düzeneği

saatlerce izleyebiliyorsun. İnsanlar hakkında çok şey öğretiyor."

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Narsistlerin şöhret için neler yapabileceğini mi mesela?"

Trey güldü. "Aynen."

Zorla gülüp şaraptan bir yudum aldım. "Onu demek istemedim. Sevdiğim pek çok şey var ama biri var ki... Sonunda pek çok kişi için bir seçim yapmak gerçekten de zor oluyor. İki üç yarışmacıyla bağ kuruyorlar ve sonunda yalnızca kazananı seçmiyorlar. Sanki...bir hayat seçiyorlar."

Hayat da böyleydi zaten. Birini sevmek onunla bir geleceğin olduğu anlamına gelmiyordu. İlişki sana veya ona, ya da ikinize birden uymayabiliyordu.

Sarah, "O ilişkiler sürüyor mu ki?" diye sordu.

"Çoğu sürmüyor ama önemli olan o değil. Birinin farklı insanlarla randevuya çıkmasını ve birini seçmesini izliyorsun. Bazıları kimyası uyuşanı, bazıları birlikte en çok eğlendiğini seçiyor. Bazıları iyi baba olabilecek veya güvende hissettiği birini seçiyor. Aşkın birinin yanında nasıl hissettiğine bu derece bağlı olması hayret verici."

Trey ile birlikteyken iyi hissediyordum. Kendine güvenli ve bağımsız, esnek ve umursamazdım. Rahattım. Hep olmayı istediğim kişiydim.

Sarah, "Doğru," dedi. "Ben yalnızca otuz tane adamla takılıp hepi topu beş kez görüştüğün biriyle nişanlanma kısmını beğenmiyorum."

Trey kafasını geriye atıp gülerek, "Biz ayrılırsak sen kesin o programa katılırsın, değil mi, Poppy?" dedi.

Sarah kıkırdadı. "O zaman izlerdim işte."

Şaka yaptığını bilsem de kırılmıştım. Sanki bana karşı birleşmişler gibiydi.

Neden öyle söyledin? Sence şöhret için her şeyi yapacak bir narsist miyim, diye sormak istedim.

Alex masanın altından bacağımı dürtünce ona döndüm. Bana bakmıyordu bile. Bana sadece o buradayken kimsenin beni incitemeyeceğini hatırlatıyordu.

Lafı değiştirip, "Şarap almaz mısınız?" dedim.

Ertesi gün terasta yediğimiz uzun akşam yemeğinden sonra dondurma getirmeye mutfağa gidince Alex'i orada dikilmiş, e-posta okurken buldum.

Tin House öykülerinden birini basmayı kabul etmişti. Öyle mutlu, öyle içten görünüyordu ki gizlice bir fotoğrafını çektim. Fotoğraf öyle güzeldi ki hayatımızda başkaları olmasa ve Sarah ile Trey'i dehşete düşürecek bir şey olmasa onu duvar kâğıdı yapardım.

Bunu kutlamaya karar verdik (sanki tatil başka bir şeymiş gibi) ve vadiye bakan şezlonglarda kır gecesinin vadideki yumuşak, kesik seslerini dinlerken Trey'in yaptığı mojitoları yudumladık.

İçkimi zor içtim. Tüm gece midem bulandı ve ilk kez izin isteyip erkenden yatmaya gittim. Trey saatler sonra hafif sarhoşken gelip beni öptü. Seviştikten sonra o hemen uyudu, benimse tekrar midem bulandı.

O zaman kafama dank etti.

Tatilde regl olmam gerekirdi.

Gecikmiş olmalıydı. Mide bulantısının da tek sebebi hamilelik olamazdı. Hem Trey'le ben hep dikkatli olmuştuk.

Yine de aşağı inip telefondaki takvimden ne zaman regl olacağıma baktım. Rachel ısrarla bu âdet döngüsü takvimini indirtse de önemini şimdiye kadar anlamamıştım.

Kulaklarım tıkandı, kalbim çarptı. Ağzımın içi kupkuruydu.

Dün başlaması lazımdı. İki günlük gecikme olmayacak şey değildi. Şişelerce şaraptan sonra mide bulantısı da gayet normaldi, özellikle migreni olan biri için. Yine de ödüm patladı.

Ceketimi kapıp sandaletlerimi giydim ve kiralık arabanın anahtarlarını aldım. En yakın yirmi dört saat açık market otuz sekiz dakika mesafedeydi. Villaya güneş daha doğmadan üç hamilelik testiyle döndüm.

Panikten ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Yapabildiğim tek şey terasta volta atarken bir elimde en pahalı hamilelik testiyle derin derin nefes alıp vermekti. Ciğerlerim zatürre olduğum zamankinden daha çok acıyordu.

"Uyuyamadın mı?" Bir fısıltıyla irkildim. Alex kapı eşiğine dayanmış siyah şortu ve koşu ayakkabılarıyla bana bakıyordu. Solgun vücudu şafakta mavimsi bir renk almıştı.

Gülecek hâlim bile yoktu. Nedenini bilmiyordum. "Koşuya mı kalktın?"

"Güneş doğunca sıcak oluyor."

Başımı sallayıp vadiyi izlemeye döndüm. Alex arkadan bana yaklaşınca yüzüne bakamadan ağlamaya başladım. Avucumu açtı ve elimdeki hamilelik testini gördü.

On saniye kadar sessizce bekledi. İkimiz de sessizdik.

Yumuşak bir sesle, "Testi yaptın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp daha da şiddetli ağlamaya başladım. Ben sessiz sessiz hıçkırırken beni kendine çekip kollarını sırtıma doladı. Biraz rahatlayıp geri çekildim ve elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Ne yapacağım şimdi, Alex? Ne olacak eğer..."

Yüzümü inceledi. "Ne yapmak istersin?"

Gözyaşlarımı sildim. "Trey'in çocuk istediğini sanmıyorum."

Alex, "Onu sormadım," diye mırıldandı.

"Ne istediğimi bilmiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ve belki bir gün... Bilmem ki. Bilmem." Biraz daha tüm çirkinliğimle sessizce ağladım. "Tek başıma yapacak kuvvetim yok. Yapamam. Hastayken kendine bakamayacak kadar zavallı, aciz ve sorumsuz bir yetişkin müsveddesiyim ben, Alex. Nasıl..."

Ellerimi nazikçe yüzümden çekip gözlerime bakmak için kafasını eğdi. "Poppy, yalnız olmayacaksın. Ben buradayım," dedi.

"Yani? Indiana'ya taşınıp Sarah'yla yaşadığın mahallede ev mi tutacağım? Nasıl yürüyecek bu iş, Alex?"

"Bilmem. Fark etmez. Hele bir testin sonuçlarını görelim."

Derin bir nefes alıp başımı salladım, yerdeki poşetlerde duran testlerle şimdi avucumda tuttuğum testi alıp banyoya gittim.

Üçüne de bir kerede işedim ve testleri alıp dışarı çıktım. Hepsini terastaki alçak taş duvara dizdim. Alex saatini kurdu ve bip sesini duyana dek durup bekledik. Sonuçlar bir bir belli oldu.

Negatif.

Negatif.

Negatif.

Tekrar ağlamaya başladım. Rahatladığımdan mı, daha karmaşık bir histen mi bilmiyordum. Alex bana sarıldı. Ben kendime gelene dek beni sağa sola salladı.

"Bunu sana yapamam," dedim sonunda ağlamayı kesip.

"Neyi?" diye fısıldadı.

"Bilmem. Sana muhtaç olmayı."

Alex benimkine dayadığı başını salladı. "Benim de sana ihtiyacım oluyor, Poppy." Sesinin ağlak ve titrek olduğunu fark ettim. Ona bakınca onun da ağladığını gördüm. Yanağına dokundum. "Üzgünüm," dedi gözlerini kapatıp. "Sana bir şey olsa ne yapardım bilemiyorum."

Sonra anladım. Alex annesini öyle bir sebepten kaybetti ki şimdi hamilelik onun için idam cezası gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi yine. "Neden ağlıyorum bilmem."

Başını omzuma koydum, biraz daha ağladı, dev omuzları sarsılıyordu. Yıllar süren arkadaşlığımızda ben onun

karşısında yüzlerce kez ağlamışımdır ancak onu ilk kez ağlarken görüyordum.

"Tamam, geçti," diye fısıldadım. Sonra devam ettim. "Bırakma kendini. İyiyiz, Alex, Sen de iyisin, biz de."

Islak yüzünü boynuma gömdü, elleri sırtımı kavramıştı. Nemli saçlarını okşarken dudakları boynumu ısıtıyordu.

Bu hissin geçici olduğunu biliyordum ama o an orada yalnız olmayı, Sarah ve Trey ile tanışmamış olmayı diledim.

Hep iki kişilik bir dünyada yaşamıştık, ama artık bu değişmişti.

Son kez, "Üzgünüm," deyip beni bıraktı, doğruldu ve vadideki güneşin ilk ışıklarını izlemeye koyuldu. "Bunu yapmasam olurdu."

Koluna dokundum. "Öyle deme."

Başını sallayıp bir adım gerileyerek benden uzaklaştı. Bunu yapmasının doğru olduğunu tüm hücrelerimle çok iyi bilsem de üzüldüm.

"Trey'i çok sevdim," dedi.

"İyi çocuktur."

Alex başını salladı. "İyi." O kadar. Koşuya çıktı ve ben terasta güneşin gölgeleri vadiden kovmasını izledim.

Yirmi beş dakika sonra omlet yaparken regl oldum ve tatilin geri kalanı çok normal geçti.

İçten içe yıkılmış olmama rağmen hem de.

Her şeyi aynı anda istemek artık çok üzücü olmaya başlamıştı.

Ne var ki en çok Alex'in mutlu olmasını istiyordum. Hep istediği şeye sahip olmasını. Adamcağızın yakasına yapışmayı bırakıp hayatını yaşamasına izin vermem lazımdı.

Vedalaşmak için sarılana dek birbirimize dokunmadık. Olanlardan hiç bahsetmedik.

Onu sevmeye devam ettim.

30

Bu Yaz

Nikolai'ın balkonunda yaşananlardan bahsetmeyecektik. Pekâlâ. Larrea Palm Springs'te rengârenk odada uyanınca Alex'in boş yatağının toplanmış olduğunu gördüm. Masadaki el yazısıyla yazılmış notta KOŞMAYA GİTTİM, DÖNECEĞİM. NOT: ARABAYI TAMİRDEN ALDIM yazıyordu.

Öpücükler, güller, aşk yeminleri beklemesem de en azından *Dün gece çok güzeldi* yazabilirdi, diye düşündüm. Hiç değilse neşeli bir ünlem koysaydı.

Hem bu sıcakta koşulur muydu? Bu kısacık not fazla kaotikti ve paranoyak bir kişi olarak kafa dinlemek için koşuya çıktığını düşündüm.

Hırvatistan'da da ödü kopmuştu. Gerçi o zaman ben de korkmuştum. Ne var ki o durum tam tatilin sonuna denk gelmişti ve ikimiz de ülkenin birer ucundaki inlerimize çekilme fırsatı bulmuştuk. Şimdi ise bir bekârlığa veda partisi, akşam yemeği ve düğün atlatmamız gerekiyordu.

Tüm bunlara rağmen işleri mahvetmeyecektim, asla.

İçimdeki kontrol manyağını susturup cinsel ilişki sonrası deliliğini bastırmam gerekiyordu.

Rachel'a bir mesaj atıp tavsiye istemeyi veya başkasını aramayı düşünsem de bunu kimseye anlatmak istemiyor-

dum. Alex'le aramızda kalsın istiyordum, tıpkı birlikteyken tüm dünyanın aramızdan çekildiği gibi. Telefonu yatağa bıraktım ve çantamdan bir kalem alıp Alex'in notunun altına yazdım: *Havuzdayım. Orada buluşalım.*

Geldiğinde üstünde hâlâ koşu kıyafetleri vardı ve küçük bir kese kâğıdıyla kartondan kahve bardağı tutuyordu. Bu görüntü içimi titretmeye yetmişti.

Elime poşetle bardağı verip, "Tarçınlı çörekle sütlü kahve," dedi. "Aspire da yepyeni lastiğiyle sürüşe hazır."

Kahve bardağımla bir daire çizdim. "Kahramanım. Lastik ne kadar tuttu?"

"Unuttum. Duşa gireceğim."

"Havuzun kenarında terlemeden önce mi?"

"Bütün günü havuzda geçirmeden önce."

Abartı değildi. İstediğimiz gibi dinlendik. Güneşle gölge arasında mekik dokuduk. Saat başı havuz barından içecek ve abur cubur aldık. Yine de David'in bekârlığa veda partisine hazırlanacak bol bol vaktimiz kaldı. Tham ile ikisi ayrı partiler düzenleyecekti (hem de aynı anda). Alex David'in popülarite yarışına girdiğini söyledi.

"Kardeşin kadar popüler kimse yok ki."

"Daha Tham'i görmedin," deyip banyoya gitti ve suyu açtı.

"Yine mi duşa gireceksin yahu?"

"Hijyen iyidir."

"İlk okulda sebilden su içerken arkana dizilip biraz da balinalara kalsın, diyen çocukları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Biraz da balinalara kalsın, Alex."

"Bana iyi davranman lazım. Sana tarçınlı çörek getirdim."

"Çok tatlı ve mükemmel." Alex kızarıp banyo kapısını kapattı.

Ne oluyor bilmiyordum. Neden bütün günü odada tavşanlar gibi sevişerek geçirmedik?

Yetmişler stili yeşil tulumumu giyip banyonun önündeki aynada saçımı yaparken Alex banyodan, dışarı çıkmaya hazır, giyinik hâlde çıktı.

Aynadan bana bakıp, "Ne kadar sürer?" diye sordu. Islak saçları her yöne dağılmıştı.

Omzumu silktim. "Görümce topuzu yapıp başımdan aşağı sim döktürecek kadar."

"On dakika falan mı?"

Başımı sallayıp maşayı indirdim. "Benim de gelmemi istediğine emin misin?"

"Neden istemeyeyim?"

"Ağabeyinin bekârlığa veda partisi sonuçta."

"Ne olmuş?"

"Aylardır görüşmediniz, belki benim peşinize takılmamı istemezsiniz."

"Peşimize takılmıyorsun. Davetlisin. Üstelik erkek striptizciler olacak ve üniformalı erkekleri sevdiğini biliyorum."

"Beni David davet etti. Eğer sen onunla baş başa vakit geçirmek istiyorsan..."

"Bu akşam elli kişi gelecek, David'le göz göze gelirsem şanslıyım."

"Diğer kardeşlerin de orada olacak, değil mi?"

"Hayır gelmeyecekler. Onların uçağı yarın."

"Çöl çiçekleri ne olacak peki?"

"Çöl çiçeği mi?"

"Balonun heteroseksüel prensi olacaksın."

Başını eğdi. "Ne yapayım, gidip çöl çiçeklerini mi koklayayım istiyorsun?"

"Yok canım, ama istersen olur tabii. Sırf biz..."

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun, Poppy?"

Aklım bir karış havada, saçıma dokundum. "Arı kovanı yapacaktım ama görümce topuzu oldu galiba."

"Onu demiyorum..." Sesi kesildi. "Dün gece yüzünden pişman mı oldun?"

"Hayır!" Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Sen?"

"Tabii ki hayır."

Aynadan bakışmayı bıraktım ve dönüp yüzüne baktım. "Emin misin? Çünkü bugün yüzüme bile bakmadın."

Gülüp belime dokundu. "Sana bakınca aklım dün geceye gidiyor da ondan. Tüm havuz ahalisinin bundan haberdar olmasını istemedim."

"Ya?" Sanki bana aşk şiiri okumuştu.

Beni yavaş yavaş öperken lavabonun kenarına yasladı, elleri boynumda tulumun düğümünü arıyordu. Tulum gevşedi ve o kumaşı belime indirdiğinde gerildim. Çenemi tutup dudaklarını benimkine bastırdı, elleri çıplak göğsümde dolaşırken bacaklarımı ona doladım.

Kulağına, "Hastalandığım zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadım.

Kalçasını benimkine bastırırken kalın bir tonda, "Tabii ki," dedi.

Gömleğini çıkarırken, "O gece seni çok istemiştim," dedim.

"Ben de tüm hafta fena hâlde tahrik olmuştum. Eğer hasta olmasaydın..."

Gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken kendimi ona bastırdım, o da dudaklarını boynuma dayadı.

"Vail'de beni taşıdığın zaman..."

"Poppy, seni istememeye çalışarak çok vakit kaybettim." Beni kucağına alıp yatağa götürdü.

Ben, "Beni öpmeye yeterince vaktin olmadı," deyince güldüğünü duydum.

Göğsümün merkezini öptü. "Geç kalabiliriz."

"Ne kadar geç?"

"Ne kadar istersek."

Elliler stili tasarlanmış eğik çatılı malikâneye varınca, "Aman Tanrım," dedim. "Burası muhteşem. Kiralamış mı?"

"Tham'in ne fiyakalı olduğundan bahsetmemiş miydim?"

"Hayır. Acaba onunla ben mi evlensem?"

"Düğününe iki gün kaldı ve kendisi gey. Yani bahtın açık."

Güldüm, o elimi tuttu. Bir bekârlığa veda partisine Alex Nilsen'le el ele gitmek otelde yaşanan gerçeküstü şeylerden daha gerçeküstüydü. İçim titriyordu ve en güzel şekilde sarhoş gibiydim.

Elimizde gelirken aldığımız şarap şişeleri, yolda müziği takip ederek giriş holünün soğuk karanlığına vardık.

Alex elli kişi olacağını söylemişti. Evde yolumuzu ararken varaklı mobilyaların ve duvarların arasında dolanan en az yüz kişi olduğunu tahmin ettim. Evin arka duvarı tamamen camdandı ve bir kenarı mor ve yeşil aydınlatmalı, şelaleli havuza bakıyordu. Havuzda çeşitli çıplaklık seviyelerinde insanlar şişme flamingolar ve kuğularda uzanıyordu: kadınlar ve *drag queen*'ler uzun, parlak tuvaletleriyle, erkekler mayoları ve slipleriyle, kimi insanlar melek kanatları ve denizkızı kostümleriyle, Linfield'lı olduğunu tahmin ettiğim bazıları da dizüstü elbiseler ve şık takımlar giymişti.

Alex, "Vay be, liseden beri böyle çılgın bir parti görmedim," dedi.

"Lise deneyimlerimiz ne kadar değişik."

O anda muzip gülüşlü, sarışın, kapı gibi bir adam bizi fark edip oturduğu eliptik salıncaktan fırladı.

"Alex! Poppy!" Ela gözlerinden hafif sarhoş olduğu anlaşılan David kollarını açmış bize geldi. Alex'i kucakladıktan sonra beni tutup iki yanağımdan sulu sulu öptü. "Gelmenize çok-..." Gözleri tutuşan ellerimize kayınca el çırptı. "El ele tutuşmuşsunuz!"

"Biz de çok mutlu olduk," dedim ve gülüp ellerini omzumuza attı.

Alex, "Su iç biraz," diye abilik yaptı.

"Lazım değil, babacığım. Siz içki için biraz."

"Evet!" dedim ve David altın kaplama olduğu için önceden orada olduğunu fark etmediğim bir garsona işaret etti.

Alex heykel garsondan iki kadeh şampanya alıp, "Vay be," dedi. "Çok teşekkürler."

Garson geri çekilip yine taş kesildi.

"Tham bu gece ne yapıyor?" diye sordum. "Som altından yatta dolar mı yakıyor?"

"Poppy, bilimsel olarak som altından bir yatın batacağını söyleyebilirim. Bana güven, denedik. *Shot* ister misiniz?"

Ben, "Evet," derken Alex, "Hayır," dedi.

Bir anda sanki büyü yapılmış gibi önümüze kadehinde altın tozu olan votka ve Goldschlager *shot*ları geldi. Kadeh tokuşturup baharatlı ve tatlı içkimizi bir yudumda içtik.

Alex öksürdü. "Berbatmış."

David Alex'in sırtına bir şaplak atıp, "İyi ki geldin," dedi.

"Tabii geleceğim, sonuçta küçük kardeşin hayatta...üç defa evlenir."

"En sevdiğin kardeşin bir defa evlenir. Umarım."

"Tham'le çok iyi anlaşıyormuşsun," dedim. "Tham de çok fiyakalıymış."

"Çok," diye onayladı David. "Kendisi yönetmendir. Sette tanıştık."

"Sette mi? Kulağım sende!"

"Tabii ki, tam sinir bozucu bir Los Angeles'lıyım."

"Hiç de değil."

Biri havuzdan David'e seslendi ve David ona beklemesini işaret edip bize döndü.

"Evdeymiş gibi rahat olun, bizim evde değil de arka

bahçesinde dans pisti olan çok gürültülü, çok neşeli, çok gey bir evde gibi. Sizinle pistte görüşürüz. Kısa zamanda orada olun."

Alex, "Poppy'yi kendine âşık etmeye çalışmayı bırak," dedi.

"Evet, benimle vakit kaybetme, benim başım bağlı," dedim.

David önce beni, sonra Alex'i tutup yanağımızdan öptü ve onu oltayla yakalamış gibi yapan kızın yanına dans ederek gitti.

Alex sakince, "Kendini çok ciddiye alıyor," deyince güldüm, o da belli belirsiz tebessüm etti. Birkaç saniye boyunca el ele, sırıtarak dikildik.

"Hani el ele tutuşmayı sevmiyordun?"

"Sen seviyorsun."

"Ne olmuş, her istediğimi yapacak mısın?"

Gülümsemesi kayboldu, şimdi sakin ve ölçülü görünüyordu. "Evet yapacağım. Bir sıkıntı mı var?"

"Ya senin kendi istediğini yapmanı istersem?"

Kaşını kaldırdı. "Ne söyleyeceğimi tahmin edip benimle dalga mı geçeceksin?"

"Hayır. Ne diyecektin?"

Elimi tutmaya devam etti. "İstediğimi yapıyorum, Poppy."

Kalbim çarpıyordu, elimi çekip beline koydum ve yüzüne baktım. "Kucağına atlamamak için zor duruyorum, Alex Nilsen."

Eğilip beni öyle uzun öptü ki birkaç kişi tezahürata başladı. Ayrılınca yanakları kızardı. "Azgın bir ergen gibi hissediyorum."

"Gidip avludaki Jager Bomb standına bakalım, belki yeniden otuz yaşında olgun bireyler oluruz."

Alex beni arka verandaya götürürken, "Çok gerçekçi. Ben varım," dedi.

Dışarıda bir bar ve çimene park etmiş balıklı taco kamyoneti vardı. Bunların dışında çölün ortasındaki yemyeşil bahçe Jane Austen romanından fırlamış gibiydi.

Alex huysuz dedeler gibi, "Harcanan suya yazık," dedi.

"Olabilir ama sosyalleşmek için mükemmel. "

"Doğru, hiçbir konu sarmazsa ölen gezegenimiz hakkında sohbet edilebilir."

Bir süre sonra kendimizi havuz kenarında bulduk. Paçalarımızı kıvırıp ayağımızı ılık suya soktuk. O zaman David'in kalabalığın içinden bağırdığını duyduk: "Ağabeyim nerede? O da gelsin."

"Gitme vakti."

Alex içini çekti. David onu fark edip yanına geldi. "Bu oyunda sen lazımsın."

"İçki oyunu mu?" diye tahminde bulundum.

"Alex için değil. Bence bir kadeh bile içmesine gerek kalmayacak. David bilgi yarışması yapacağız. Var mısın?"

Alex yüzünü buruşturdu. "Zorunda mıyım?"

David kollarını kavuşturdu. "Damat olarak bunu senden talep ediyorum."

Alex ayağa kalkarken, "Tham'i sakın boşama, izin vermem," dedi.

"Pek çok nedenden ötürü buna katılıyorum."

Alex oyunun oynanacağı uzun, şamdanlı masaya giderken David yanımda kalıp onu izledi. "Onu iyi gördüm."

"Evet, öyle gibi.

David bana baktı, sonra havuzun kenarına eğilip ayaklarını suya soktu. "Peki nasıl oldu bu?"

"Bu mu?"

Kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Evet, bu."

"Şey." Nasıl açıklayacağımı düşündüm. Yıllarca küllenmeyen aşkı, kıskançlığı, kaçırılan fırsatları, cinsel gerilimi, kavgamızı ve iki yıllık yalnızlığın acısını açıklamalıydım. "Kaldığımız yerin kliması bozuldu."

David bana bakakaldı, sonra yüzünü ellerinin arasına alıp güldü. "İyi," dedi doğrulurken. "İçim rahatladı."

"Rahatladı mı?"

"Evet." Omzunu silkti. "Yani ben evlenip Los Angeles'a yerleşince o Linfield'da kalacak. Tek başına. Bunun için endişeleniyordum."

"Linfield'da zorla durmuyor ki, orayı seviyor. Hem yalnız olmayacak, tüm aileniz, yeğenleriniz orada."

Masada karamel rengi *shot*larını içen üç yarışmacının yanında zafer ifadesiyle suyunu yudumlayan Alex'e bakarak, "Zaten sorun o," dedi. "Yavrularını uçuran kuş gibi kalır şimdi." Kaşlarını çattı. Tıpkı ağabeyine benzemişti, insanın öpüp somurtkanlığını geçiresi geliyordu.

David'in sözlerini aklımla değerlendirince içim daha beter oldu. Sanki kalbime kızgın bir düğüm atılmıştı. "Öyle mi hissediyordur?"

"Bizi büyüttü, tüm enerjisini bize harcadı. Betty'yi doktora götürdü, bize yemek hazırladı, babamı zorla yataklardan çıkardı. Biz de bir anda evlenip kendi çocuklarımızı yapmaya başladık, sanki o babama bakmak için geride kaldı." Ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Tabii Alex asla böyle düşünmez ama bence çok yalnız kaldı. Yani... Sarah'yla evlenecek sanıyorduk, sonra..."

"Evet." Bacaklarımı havuzdan çıkarıp bağdaş kurdum.

David, "Yüzük müzük almıştı," diye devam edince içim burkuldu. "Evlenme teklifi edecekti ama o gitti ve..." Yüzüme bakınca sustu.

"Yanlış anlama, Poppy," deyip elini elimin üstüne koydu. "Hep sizin beraber olmanız gerektiğini düşündüm ama Sarah da iyiydi, birbirlerini seviyorlardı ve... Ben onun mutluluğunu istiyorum. Başkalarını düşünmeyi bırakıp kendi işine bakmasını istiyorum."

"Evet." Sesim zor çıktı. Terlemeye devam ediyordum ve

elim ayağım buz kesmişti çünkü sadece, onunla evlenecekti, dediğini düşünebiliyordum.

Toskana'da ciddiye almamıştım ve birkaç hafta sonra münasebetsiz bir yorum olduğunu düşünüp kafamdan çıkarmıştım ama şimdi her şeyi başka bir gözle görüyordum.

Üç yıl önceyi dün gibi hatırlıyordum: Alex'le güneş doğmadan dakikalar önce terasta oturuyorduk, kollarımı kavuşturmuş, tırnaklarımı yiyordum. Testler duvarda diziliydi ve Alex'in saatinin alarmı bize gelecekte ne olacak bakmamızı söylüyordu.

Ben kendimi topladığımda o başını eğip hüngür hüngür ağlamıştı.

"Bunu sana yapamam," demiştim. "Sana muhtaç olmayı."

O da bana ihtiyacı olduğunu söylemişti ama orada Sarah ve Trey'le birlikteyken bizi sarmalayıp diğer herkesten ayıran baloncuk patlamıştı. Onu bu kadar istediğim için kendime kızıyordum ve belli ki o da böyle hissediyordu.

Trey'i çok sevdim, demesi, Artık peşimi bırak, anlamına geliyordu. Bunu söylemek bir itiraf olurdu. Hiç öpüşmediysek, bu konuyu açmadıysak dahi birbirimize dair umut besliyorduk.

Alex Sarah ile evlenmek istiyordu ve buna engel oldum. Toskana'dan sonra ayrıldılar ve eminim ki bunda benim de payım vardı. Ne olduğunu tam olarak bilmese de onda iz bıraktığını anladı ve işler sarpa sardı.

Eğer hamile olup bebeği doğursam Alex'in beni bırakmayacağına, bana yardım etmek için elinden geleni yapacağına emindim.

Sarah hep benimle uğraşmak zorunda kaldı. Bizim sözde arkadaşlığımız evleneceği kadını ondan soğuttu. Kafama anca dank eden bu gerçek, sonunda yüzümü biraz olsun kızartmayı başardı. Sırf hayatına yapışıp kalmak için ona olan karmaşık duygularımı inkâr ettiğim için suçluydum.

Erkek arkadaşının ergen kardeşlerinin, depresif babasının yardımına koşması başka, elin kadınının peşinde koşması, kendi istek ve mutluluğunu onun için harcaması başkaydı. Onu asla düşünmediğimi, benim isteklerimi yerine getirmesini beklediğimi ancak bu hafta anlamıştım.

En sonunda mutlu veya heyecanlı değil, korkunç hissediyordum.

David elini omzuma koyup gülümsedi ve beni esir eden çeşit çeşit mutsuzluk ve acı zindanından uyandırdı. "Şimdi yanında sen varsın."

Ona, "Evet," desem de içimdeki bencil pislik, "Al ağabeyini başına çal," dedi.

31

Bu Yaz

Ben anahtarı ararken Alex bana sarıldı. Ellerini belime koydu, dudakları boynumdaydı. Başımdaki sızlama, midemdeki suçluluk ve panik karışımı olmasa yelkenleri hemen suya indirirdim.

Kartla kapıyı açıp içeri girince Alex beni bırakıp yanıma geldi. Lavaboya gidip dev plastik küpelerimi çıkarttım ve tezgâha koydum. Alex kapı eşiğinde kaskatı kesilmiş, gergin hâlde bekliyordu.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Başımı sallayıp bir kulak çubuğuyla mavi makyaj temizleyici şişesini aldım. Bir şey söylemem lazımdı ama ağlamak istemiyordum çünkü ağlarsam oklar bana dönecekti ve hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı. Ben Alex'ten dürüst olmasını beklerken o beni rahatlatmaya çalışacaktı. Pamuğu göz kapağıma sürdüm, siyah göz kalemi çözünene ve ben panda gibi görünene kadar göz makyajımı ovaladım.

"Poppy, ne yaptım söylesene artık."

Ona dönünce makyajımın hâline gülmedi bile. Öyle üzülmüştü ki, yine onu mutsuz etmeyi başarmıştım. Her zamanki gibi. "Bir şey yapmadın. Harikasın."

Şimdi şaşkın ve alınmış görünüyordu. "Harika değilim."

Bunu çabuk yapmalıydım, ağda bandı çeker gibi. "Sarah'ya evlenme teklifi mi edecektin?"

Ağzı açık kaldı. Şaşkınlığı hemen kedere döndü. "Ne diyorsun sen?"

"Ben..." Gözlerimi kapatıp sanki kafamdaki uğultuyu durduracakmışım gibi kafamı tuttum. Gözlerimi yeniden açtığımda yüzünde duygu emaresi yoktu. Bu konuşma için Çıplak Alex'e ulaşmam lazımdı. "David yüzüğün olduğunu söyledi."

Ağzını kapatıp yutkundu, önce balkon kapısına, sonra bana baktı. "Sana söylemeliydim, üzgünüm."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "O değil. Ben... onu ne kadar sevdiğini fark etmemiştim."

Kahkaha attı ama yüzünde neşeden eser yoktu. "Tabii ki seviyordum. Senelerce birlikteydik. Sen de birlikte olduğun adamları seviyordun."

"Evet, suçlamak için söylemedim." Başımı sallayıp düşüncelerimi bir saatlik bir tirattan daha öz ifade etmeye çalıştım. "Yine de ona yüzük almışsın."

"Biliyorum, ama buna neden kızdın ki? Sen Trey'le dünyayı karış karış gezerken ben evde dizimi kırıp seni mi bekleyecektim?"

"Sana kızmadım, Alex, kendime kızdım! Sana sülük gibi yapıştığım için ve istediğini yapmana engel olduğum için."

Ofladı. "Neymiş istediğim?"

"Senden neden ayrıldı? Benimle ilgisi olmadığını söyle hadi, Sarah'nın aramızdaki ilişkiden rahatsız olmadığını. Bana doğruyu söyle Alex, şimdiye kadar evlenip çoluk çocuğa karışmamanın ve istediklerini elde edememenin sebebi ben değil miyim?"

Bana karanlık ve gergin bir ifadeyle bakıyordu.

"Doğruyu söyle," dedim ama öylece bakıyordu. Sessizlik ağırdı ve kafamdaki uğultuyu arttırıyordu.

Sonunda başını salladı. "Tabii senin yüzünden."

Bir adım geriledim. Sanki sözleri beni yakacaktı.

"Onunla Sanibel'e gitmeden ayrıldık ve tatil boyunca onu hiç özlemediğim için kendimi suçlu hissettim. Eve dönene dek aklıma bile gelmedi. Seninleyken hep böyle hissediyorum. Başkaları önemsiz oluyor, sonra sen gidiyorsun ve her şey normale dönüyor. Sarah ile barışınca her şey daha iyi olur sandım." Öyle katıydı ki partideki heykelle yarışabilirdi.

"O Toskana'ya gelmek istemedi ama ben ısrar ettim çünkü senden vazgeçemiyorum ve arkadaş olursanız işler kolaylaşır diye düşündüm. Sonra hamile olduğunu sandın, ben de gidip Sarah'nın fikrini bile almadan vasektomi oldum. Birkaç gün sonra antikacının önünden geçerken incili, altın bir yüzük gördüm. Dedim ki, bundan ne güzel nişan yüzüğü olur. Belki de almalıyım. Sonra da ben ne halt ediyorum, dedim. Sadece Sarah'nın zaten sevmeyeceği o yüzüğü değil de vasektomiyi, diğer her şeyi düşündüm. Hepsi senin içindi, normal olmadığını biliyorum ve bunun Sarah'ya haksızlık olduğunu düşündüm. Ondan o gün ayrıldım."

Başını salladı. "Öyle korktum ki sana bir şey söyleyemedim. Seni ne kadar sevdiğimi anlamak korkunçtu. Sonra Trey'den ayrıldın ve-... Poppy, tabii ki her şey senin yüzünden. Her şey."

Gözleri nemli, lavabonun loş lambasının altında parlıyordu. Omuzları heykel gibi kaskatı kesilmişti. Sanki kalbime bıçak saplanmıştı.

Alex başını hafifçe salladı, sanki bir tik gibi. "Senin suçun değil. Ben hislerimin geçmesini bekledim ama hiçbir zaman geçmedi."

İçimi çekip biraz gevşedim. Bana doğru bir adım atınca dizlerim çözüldüyse de dik durmaya çalıştım. Alex bana

dolu gözlerle, somurtkan bir ifadeyle biraz daha yaklaştı. "Kendimden şüphe duydum çünkü onu da seviyordum. Harika biriydi, çok uyumluyduk ve onu mantığa sığacak şekilde sevmiştim. Yine de seni sevdiğim gibi kimseyi sevemem. Bazen seni kaybedersem ne yaparım düşünüp paniğe kapılıyorum. Ya seni mutlu edemezsem? Saçma gelecek ama Tinder'a bakarken beni sağa kaydıracağını söyledin ya, bu küçücük şey bile bana umut verdi. O gece saatlerce düşündüm. Evet sorunlu ve eziğim, yanına yakışmıyorum, biliyorum. Birlikteliğimizin mantıksız olduğunu da biliyorum. Belki seni asla mutlu edeme-..."

"Alex," deyip kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim. O da bana sarıldı, yüzünde dev bir soru işaretiyle bana doğru eğildi. "Beni mutlu etmek senin işin değil ki. Zaten herkesi mutlu edemezsin. Varlığın beni mutlu etmeye yetiyor, yapabileceğin tek şey bu zaten."

Kollarını bana sıkıca sardı, ben de tişörtünü parmaklarıma doladım.

"Hâlâ bazı şeyleri anlamasam da ben de seni seviyorum, korkan tek kişi de sen değilsin." Gözlerimi kapatıp devam edecek cesareti topladım.

"Ben de en az senin kadar sorunluyum." Sesim çatlak ve titrek bir hâl aldı. Hep biri beni gerçekten tanırsa benden soğur diye düşündüm, sanki çirkin, sevilmez bir yanım vardı. Beni böyle hissettirmeyen tek kişi sen oldun." Yüzümü okşayınca gözlerimi açtım ve gözlerine baktım. "Beni tanıyınca kaçmandan korkuyorum ama ben seni tanımak istiyorum, bu yüzden cesur olmalıyım."

"Seninle ilgili fikrimi hiçbir şey değiştiremez," dedi. "O esrarkeş su taksicisi ile odaya çekildiğin günden beri seni sevmemeye çalışıyorum."

Ben gülünce o da güldü. Çenesinden tutup onu öptüm, hemen sonra karşılık verdi, gözyaşlarıyla ıslanmış, aceleci ve güçlüydü, bana şok dalgaları yolluyordu.

"Bir şey rica edebilir miyim?"

Elini belime koydu. "Tabii."

"Elimi sadece içinden gelirse tut."

"Poppy, belki bir gün sana dokunmaya doyarım ama o gün bugün değil."

Yemek Tham'in ilk günlerinden beri takıldığı kristal avizeli, kristal şamdanlı bir bistrodaydı. Düğün yoktu, yalnızca damatlar ve sağdıçları vardı, bu yönden düğünün provası diyemezdik ama David'in dünkü partideki arkadaşları da Tham'in Kuzey Kaliforniyalı geniş ailesi de yemekte yerlerini almıştı.

İçeri girerken, "Vay be," dedim. "Gördüğüm en seksi mekân."

Alex, "Bir de Nikolai'ın seradan bozma balkonu var," dedi.

"Orası zaten kalbimde yaşıyor," deyip elini sıktım. Cüsse farkımız tüyler ürperticiydi. "Yavaş loris elleriyle ilgili ağladığım zamanı hatırlıyor musun? Colorado'da hani? Bileğimi burkunca."

"Poppy," dedi sertçe. "Her şeyi hatırlıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Demiştin ki..."

İç çekti. "Dediğimi biliyorum. Şimdi de her şeyi hatırladığımı söylüyorum."

"Bir yerde yalancı sayılırsın."

"Sadece seninle tanıştığım ilk gün ne giydiğini, Tennessee'de verdiğin fast food siparişini tüm detaylarıyla hatırlayan ve biraz gururu kalsın isteyen biri sayılırım."

Kanım kaynayarak, "Ay, Alex," dedim. "Gururunu hâkî pantolon giydiğin ilk gün kaybettin zaten."

"Beni sevdiğini unutma," dedi kınayarak.

Yanaklarım utanmazca kızardı. "Asla unutamam."

Onu seviyordum, o da her şeyi hatırlıyordu, demek ki

o da beni seviyordu. Aristo mantığı içimde altın konfetiler patlatmıştı.

Biri restoranın öbür ucundan ismimi söyledi. "Bu Bayan Poppy Wright mı?"

Bay Nilsen bol gri takımıyla bize yaklaştı, sarı bıyığı nitelik ve nicelik olarak onu tanıdığım ilk günkü gibiydi. Alex elimi bıraktı. Her nedense muhafazakâr babasının önünde elimi tutmak istemiyordu. Ben onun nasıl rahat ediyorsa öyle davranmasından mutluydum.

Ben, "Merhaba Bay Nilsen!" deyince yanımda kibarca gülümseyerek dikildi, muhtemelen sarılmaya niyeti yoktu. Yakasına kocaman bir gökkuşağı rozeti takmıştı. Rozet neredeyse adamcağızın ağırlık merkezini kaydırmıştı.

"Aman canım, artık çocuk değilsin. Ed de."

"Tabii yahu, siz de bana Ed diyebilirsiniz."

"Ne diyor bu?"

"Şaka yapıyor," diye açıkladı Alex.

"Öyle mi?" dedi Ed Nilsen şaşkınlıkla. Alex kızardı. Ben kızardım.

Şimdi utandırma zamanı değildi. "Betty'ye çok üzüldüm. Çok iyi bir kadındı."

Omuzları düştü. "Ailemizin direğiydi. Kızı gibi." Gözleri dolmuştu, tel çerçeveli gözlüklerini kaldırıp gözlerini silerken iç çekti. "Bu hafta sonunu nasıl atlatacağız bilmem."

Onu anlıyordum. Sevdiği birini kaybetmişti. Yine.

Ne var ki oğulları da birini kaybetmişti ama böyle ağlamıyorlardı. Zavallı adam ağlayarak yasını tutmaya çalışırken biraz öfkelendim.

Çünkü Alex'in babasının yanında duygusal anlamda taş kesilmesi tesadüf değildi.

Ben de içimden geçenleri patavatsızca dışa vurarak akıl vermeye başladım: "Atlatırsın. Bak, oğlun evleniyor, sana ihtiyacı var."

Ed Nilsen ciddi ciddi üzgün köpek bakışı attı. "Tabii ki. İzninizle..." Biraz şaşırmış gibiydi. Cümleyi bitirmeden Alex'e hayretle baktı ve oğlunun omzunu sıkıp gitti.

Alex yanımda kaygılı, derin bir nefes aldı. Ona dönüp, "İşleri batırmak istememiştim!" dedim.

Elimi tuttu. "Hayır, hatta gerçekleri babamın yüzüne vururken çok çekici oluyorsun."

"O zaman gidip bıyığı hakkında da birkaç şey söyleyeyim."

Uzaklaşmaya başlayınca Alex sarılıp beni durdurdu. Belime sarılıp kulağıma fısıldadı. "Bu gece seni istediğim kadar tutkulu öpmezsem bil ki eve dönünce ailemin önünde mutlu olamama sorunumu terapide çözeceğim."

"Sen de kendine yatırım yaparken çok çekici oluyorsun," dedim ve beni kafamın bir yanından çabucak öptü.

O zaman bir ciyaklama ve koşuşturma sesi ön kapıdan odayı doldurdu. Alex bir adım uzaklaştı. "İşte, yeğenlerim de geldi."

32

Bu Yaz

Bryce'ın altı ve dört yaşında iki kız çocuğu vardı, Cameron'ın oğlu ise iki yaşını biraz geçmişti. Tham'in altı yaşındaki yeğeniyle restoranda koşuşturuyorlardı ve kahkahaları avizelerden yankılanıyordu.

Alex de onlarla koşturup oynamaktan çok memnun görünüyordu. Onu devirmek istediklerinde kendini yere atıyordu, yerde onları yakalayıp havaya kaldırınca çocuklar mutluluk çığlıkları atıyorlardı.

Onlarla beraberken tanıyıp bildiğim neşeli, açık, eğlenceli Alex'e dönüşüyordu ve ben çocuklarla nasıl geçineceğimi bilmesem dahi beni oyuna dahil ettiğinde elimden geleni yapıyordum.

Tham'in yeğeni Kat elimi tutup bana, "Biz prensesmişiz, hem de ejderha avcısı savaşçıymışız," dedi.

"Alex amcan da ejderha mı olacak?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açarak ciddiyetle başını salladı, sonra, "Onu öldürmemize gerek yok, eğitip evcil ejderha olarak besleriz," dedi.

Alex masanın öbür ucunda Nilsen'lerin ölümcül silahını kullanarak kısa bir üzgün köpek ifadesi yaptı.

Kat'e, "Tamam, planımız nedir?" diye sordum.

Gece güzel geçiyordu. Kokteylden sonra akşam yeme-

ğinde keçi peynirli ve kuşkonmazlı, yaz soslu ve balzamik sirkeli, kırmızı soğanlı ve Brüksel lahanalı, çeşit çeşit malzemeli, Rachel Krohn gibi tutucu pizzaseverleri kızdıracak oldukça revizyonist gurme pizzalar yendi.

Çocukların masasında oturuyorduk, Bryce'ın eşi Angela yemekten sonra hafif sarhoş bir şekilde bana yüz defa teşekkür etti. "Çocuklarım iyidir hoştur ama bazen yemekte Peppa Pig konuşmaktan sıkılıyorum."

"Ya," dedim. "Biz Rus edebiyatı hakkında konuştuk ama."

Koluma tahmin ettiğinden kuvvetli bir şaplak yapıştırıp güldü, sonra Bryce'ı kolundan tutup yanımıza getirdi. "Hayatım, bak Poppy ne diyor."

Bryce'ın koluna girince Bryce biraz kasıldı, sonuçta o da bir Nilsen'di, ama kolunu eşinin beline koydu. Angela şakamı tekrarlattığında Nilsen'lere özgü içten, düz bir sesle, "Komikmiş. Rus edebiyatı ha?" dedi.

Tatlı ve kahveden önce Tham'in (ikizlere hamile) kardeşi ayağa kalkıp çatalını su bardağına vurdu. "Ailemiz konuşma yapmayı pek sevmiyor, bu yüzden bu akşam ben konuşacağım."

Şimdiden ağlamaklı, derin bir nefes aldı. "Gıcık küçük kardeşimin en yakın arkadaşımla evleneceğini nereden bilebilirdim?" Tham'le Kuzey Kaliforniya'da geçen çocukluğundan, ciyaklamalı kavgalarından, Tham'in arabasını kaçırıp telefon direğine çarptığından bahsetti. İlk kocasından boşandığında Tham'in yanına taşınmış ve bir gün onu *Beni Unutma* izleyip ağlarken yakalamış. Biraz alay edip o da oturup izlemeye başlamış, en sonunda beraber hem ağlayıp hem gülmeye başlamışlar ve gece yarısı dondurma almaya çıkmışlar.

"Tekrar evlendiğimde," dedi, "en zor şey seninle aynı evde yaşamayacak olmaktı. Bana David'den bahsettiğinde

ne kadar âşık olduğunu anladım ve seni kaybedeceğimden korktum. David'le tanışana dek." Tham'in ailesini güldüren, David'inkilere tebessüm ettiren bir surat ifadesi takındı. "En yakın arkadaşlarımdan biri olacağını o zaman anladım. Mükemmel evlilik yoktur ama siz ikiniz her şeyi güzelleştiriyorsunuz ve evlilik de bir istisna olmayacak."

Sarılmalar ve öpücükler arasında alkış koptu ve tam tatlıyla kahve servis edilirken Bay (Ed) Nilsen eğreti bir şekilde doğrulup bıçağını hafifçe bardağına vurdu. Öyle hafif vuruyordu ki ses belli belirsizdi.

David sandalyesinde kımıldandı ve Alex korumacı bir şekilde dikkat kesildi.

Ed, "Evet," diye başlayınca Alex, "Müthiş hatip," diye fısıldadı. Masanın altından dizini sıkıp elini tuttum.

Ed gözlüklerini çıkarıp yanına koydu ve boğazını temizledi. Damatlara dönüp, "David," dedi. "Canım oğlum. Hayatımız pek kolay olmadı. Seninki de. Ama hep şirinlik muskasıydın ve..." Derin bir nefes aldı ve duygularını bastırıp devam etti. "Seni tek başıma büyütmedim. Bazı sorumluluklarımı aksattım. Ama ağabeylerin hep yanında oldu ve ben de senin baban olmaktan gurur duyuyorum." Yere baktı, kendini toparladı. "Hayallerinin erkeğini bulduğun için çok mutluyum. Tham, ailemize hoş geldin."

Herkes alkışlarken David babasının yanına gidip elini sıktı. Sonra kucaklaştılar. Çok hafif ve garipti ama yine de gerçekleşti ve Alex rahatladı. Belki düğünden sonra her şey değişecekti, belki aynı kalacaklardı.

Sonuçta Bay Nilsen kocaman bir Pride rozeti takıyordu. Belki sevgi, sevmek isteyen insanları dönüştürebiliyordu, belki ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Gecenin sonunda otele döndüğümüzde Alex duşa girdi, ben de televizyonda *The Bachelor* izledim. Alex duştan çıkınca yatağa gelip beni kendine çekti, ben de bol tişörtümü

kaldırabilsin diye kollarımı kaldırdım. Elleri kaburgalarımda, dudakları karnımda geziniyordu. "Küçük savaşçı," diye fısıldadı.

Bu seferki daha farklı, daha yumuşak, nazik, yavaştı. Bu sefer aceleye getirmedik, ellerimiz, dudaklarımız ve tüm uzuvlarımızla anlatılacak her şeyi anlattık.

O onlarca farklı şekilde seni seviyorum, dedi. Ben de her seferinde karşılık verdim.

Sonra terli terli sarılıp yattık. Sakin, derin nefesler alıp veriyorduk. Birimiz konuşacak olsa yarın gezinin son günü, derdi. Peki sonra, diye sormamız gerekecekti ve bunun cevabı yoktu.

Bu yüzden konuşmadık. Yalnızca uyuduk ve sabah Alex koşudan sonra iki kahve ve kahveli kek getirdi. Biraz daha öpüştük, bu sefer çılgınca. Sanki oda alev almıştı da onu ancak böyle söndürecektik. Nihayet düğüne hazırlanma vakti gelince ayrıldık.

Düğün demir kapılı ve harika bahçeli İspanyol stili bir evde yapılıyordu. Palmiyeler, sütunlar, el yapımı abanoz masalar ve oymalı sandalyeler vardı. Çelenkler parlak sarı ayçiçekleri, papatyalar ve zarif kır çiçeklerinden oluşuyordu. Beyaz kıyafetli orkestra misafirler gelirken romantik, rüya gibi parçalar çalıyordu.

Sarı çiçeklerle kaplı geçidin iki yanındaki yemyeşil çimene sandalyeler dizilmişti. Seremoni kısa ve tatlıydı çünkü, David'in koridordan çıkarken "Here Comes the Sun"ın tellilerle çalınan enerjik versiyonuna getirdiği yorumda da belirttiği gibi, parti zamanı gelip çatmıştı.

Gün çabucak geçip şafak yaklaşırken göğsümde biriken acı artıyordu. Sanki aynı günü iki defa yaşıyordum. Aynı filmin iki versiyonu üst üste binmiş gibiydi.

Şu anda yedi çeşit Vietnam yemeğinin tadını çıkaran bir Poppy vardı. Aynı Poppy umursamaz yetişkinlerin bacaklarının etrafında çocuklar ve Alex'le masaların arasında saklambaç oynuyordu. Margaritaları içip, "Pour Some Sugar

on Me" çalarken ter ve şampanyaya bulanmış dans pistinde Alex'le dans ediyordu. The Flamingos'un "I Only Have Eyes For You" şarkısında Alex'i kendine çekip başını boynuna gömüyor, son on iki yılda ezberleyemediği kokusunu ezberlemeye çalışıyordu. Böylece onu her hatırladığımda bu gece geri gelecekti: belimdeki eli, şakağımdaki dudağı, birbirimize sarılmışken belli belirsiz hareket eden kalçası.

Bu Poppy hayatının en sihirli gecesini yaşıyordu. Öbür Poppy ise tüm bunları ıskalıyordu. Tüm bunları uzaktan izleyip kendine yabancılaşıyordu. Bir daha bunu yaşayamayacağıma emindim.

Alex'e de kendime de, "Biz şimdi neyiz?" diye sormaya çekiniyordum. Birbirimizi seviyor, istiyorduk.

Ama bunun pek de faydası olmamıştı.

O yüzden ânı yaşamaya çalışıyordum. Tatildeydim. Tatiller de sonludur.

Zaten seyahati özel yapan budur. Sevdiğin tüm yerlere ufak dozlarda maruz kalıp eve dönersin. Bir yerde misafirlikte geçirdiğin yedi günün kalbine girip seni, hayatını değiştirmesi imkânsızdır.

Şarkı bitti.

Dans da bitti.

Tham ve David'in arkadaşları karşılıklı tuttukları maytaplarla bir koridor yaptılar, damatlar altından sıcak ışık ve aşktan ışıldayarak geçti, sonra gece, uykuya dalan biri gibi sona erdi.

Birkaç saat önce hiç tanımadığımız ve tüm gece birlikte yiyip içip dans ettiğimiz insanlarla vedalaşıp eve sessizlik içinde döndük. Dönünce Alex duşa bile girmedi, kıyafetlerini dahi çıkarmadı. Hemen yatağa girdik ve sarılıp uyuduk.

***

Sabah daha iyiydi.

Saat kurmayı unutmuştuk, Alex'in biyolojik saati de çalışmayınca geç kalktık ve tembellik edecek vaktimiz olma-

dı. Gözümüzü açtığımız andan itibaren geç kalınca eşyaları çantalara koyacak, yatakların altında çorap, sutyen gibi şeyler arayacak vakti ancak bulduk.

Alex valizin fermuarını çekerken, "Aspire'ı almamız lazım!" dedi.

"Halledeceğim. Belki sahibi elli dolar karşılığında arabayı havaalanında bırakmamıza izin verir."

Ne var ki ona ulaşamadık ve havaalanına yetişmek için canımızı dişimize taktık.

Alex camı açıp elini kirli saçına götürdü. "Keşke duşa girseydim."

"Ne duşu yahu? Ben gece yatmadan önce çişimi bile ertelemiştim."

Arkasına baktı. "Buralarda boş bir plastik bardak olacaktı, belki lazım olur."

"Çok fenasın!" Yine de haklıydı. Ayağımın altında ve arka koltuğun bardaklığında birer bardak vardı. "Umarım işler o noktaya varmaz çünkü keskin nişancı sayılmam."

Güldü ama keyfi kaçık gibiydi. "Bugünü böyle hayal etmemiştim."

"Ben de ama tatil zaten baştan tuhaftı."

Güldü, elimi alıp birkaç saniye sonra dudağına götürdü ama öpmeden öylece durdu.

"Ne o, kirli mi?"

Başını salladı. "Tenin nasıl hissettiriyor, ona bakıyorum."

"Ne şeker bir şey, hiç seri katilden çıkabilecek bir söze benzemiyor."

Dalga geçtim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Havaalanında çabucak vedalaşacaktık, belki hemen zıt yönlere gidecektik. Bugüne dek izleyip bayıldığım ikinci sınıf romantik komedilerin tam tersi yaşanıyordu ve bu konu üzerinde düşündükçe panik atak geçirecek gibi oluyordum.

Mucize eseri (evet, Aspire'ı bıraktıktan sonra Uber şoförüne sarıda geçsin diye rüşvet vermiştik) havaalanına yetişmeyi başardık. Benim uçağım Alex'inkinden on beş dakika sonra kalkacaktı, bu yüzden önce onun gideceği kapının oraya gidip birkaç granola bar ile R+R'ın son sayısını aldık.

Onun uçağının kalktığı kapıya tam açılmışken gittik. Biraz vaktimiz vardı, o yüzden bir süre nefes nefese, kan ter içinde bekleyebilirdik. Çanta taşımaktan omzum ve sert valizi çarptığım bileğim ağrıyordu.

Alex, "Havaalanları niye çok sıcak olur?" diye sordu.

"Şaka amaçlı mı soruyorsun?"

"Hayır, gerçekten merak ediyorum."

"Nikolai'ın dairesinin yanında burası Kuzey Kutbu sayılır, Alex."

Kaygılı kaygılı güldü. İkimizin de durumu fenaydı.

"Öyle ya," dedi.

"Öyle."

"Swapna yazın hakkında ne düşünecek? Gün ortasında kapanan bahçeler, binilmeyecek kadar kötü hâldeki atlı karıncalar filan?"

"Şey, doğru," dedim. Öksürdüm. Alex'e yalan söylemiş olmak bunu açıklamayı unutmaktan daha az utanç vericiydi. Birlikte geçireceğimiz son kıymetli dakikalar bunu açıklarken harcanacaktı. "R+R teknik olarak geziyi onaylamamış olabilir."

Kaşını kaldırdı. "Olabilir mi?"

"Reddetmiş de olabilir."

"Nasıl yani? O zaman neden para-..." Cevabı yüzümden anlayınca soruyu yarıda kesti. "Poppy, bunu yapmasaydın keşke. En azından bana söyleseydin."

"O zaman gelmeyi kabul eder miydin?"

"Asla."

"Evet, benim de seninle konuşmam gerekiyordu. Konuşmalıydık."

"Telefon etseydin. Mesajlaşıyorduk. Ne bileyim... yürütmeye çalışıyorduk."

"Biliyorum ama kolay mı? İşte bunalıyordum, kaybolmuş ve sıkılmıştım, ne istediğimi bilmiyordum. Sonra Rachel'la konuştum ve kariyer anlamında istediğim her şeyi yaptığımı, belki başka bir şey istemem gerektiğini söyledi. Ben de en son mutlu olduğum zamanı düşününce..."

"Ne diyorsun yahu?" Alex başını salladı. "Rachel beni kandırıp tatile götürmeni mi söyledi sana?"

"Hayır!" Midem bulanıyordu. Her şey ne çabuk raydan çıkmıştı. "Öyle değil! Annesi terapist, diyor ki uzun vadeli hedeflerimize ulaşınca mutsuz olmak normalmiş. Çünkü amaca ihtiyacımız varmış. Rachel da bana hayata bir mola verip ne istediğimi bulmamı tavsiye etti."

Alex çizgiye dönen ağzı, öfkeli, karanlık gözleriyle, "Hayata mola öyle mi?" dedi sessizce.

Yanlış şeyler söylüyordum. Her şey yanlış gidiyordu. Düzeltmem lazımdı. "Son tatilimizden beri mutlu olmadım, demek istedim."

"O yüzden beni kandırıp tatile getirdin, sonra benimle yattın, beni sevdiğini söyledin, kardeşimin düğününe geldin çünkü gerçek hayatına mola vermek istedin."

"Alex, tabii ki hayır," deyip ona yaklaştım.

Geriye doğru bir adım atıp, "Lütfen dokunma bana, Poppy. Düşünmeye çalışıyorum," dedi.

"Neyi?" Duygularım sesimi boğmuştu. Ne olduğunu, neye bozulduğunu, nasıl düzelteceğimi anlamadım. "Neden bu kadar üzüldün şimdi?"

Sonunda gözlerime bakıp, "Çünkü niyetim ciddi!" dedi.

Midem kasıldı. "Benim de!"

"Niyetim ciddi, kesin. Yıllardır seni sevdiğimi biliyordum ve bunu her açıdan düşündüm. Seni daha öpmeden ne istediğimi biliyordum zaten. İki yıl hiç konuşmadık ama hep seni düşündüm, sana ihtiyacın olduğunu zannettiğim

mesafeyi verdim ve eğer benimle birlikte olmak istersen ne yapacağımı, nelerden vazgeçebileceğimi planladım. İki yıl seni kendi hâline bırakmak ve yakınında iş aramak arasında gidip geldim. *Her ihtimale karşı.*"

"Alex," Başımı salladım. Boğazım düğümlenmişti. "Bunu bilmiyordum."

"Tabii." Alnını ovuşturup gözlerini kapadı. "Belki sana söylemem lazımdı ama Poppy, tatilde tanıştığın basit heriflerle ben bir miyim?"

"O ne demek oluyor?" Gözlerinin yaşla dolduğunu görünce yine yanına gitmek istedim ama bunu yapmamamı özellikle söylemişti. *Dokunma bana, Poppy.*

"Ben hayatına vereceğin bir mola değilim. Ben yeni bir deneyim değilim. Ben on yıldır sana âşık olan bir kişiyim ve sen de niyetin ciddi değilse beni öpmeyecektin. Her kuşun eti yenmez!"

"Ben çok ciddiyim," desem de bundan ne kastettiğini çok da anlamadım.

Evlenmek istiyor muyum?

Çocuk yapmak istiyor muyum?

Ohio'da Linfield kırsalında yetmişlerden kalma bir evde yaşamak istiyor muyum?

Alex'in hayattan beklentileri benimkilere uygun mu?

Bu sorulara cevabım yoktu, Alex de bunu çok iyi biliyordu.

"Nereden bileceksin ki? Az önce bilmediğini söyledin. Senin can sıkıntın geçsin diye evimi barkımı terk edemem ben."

Çok çaresiz hissediyordum. Sanki her şey parmaklarımın arasından kum gibi kayıyordu. "Senden bunu istemedim ki Alex." Bunu düzeltmenin bir yolu var mıydı?

"Evet, biliyorum." Yüzünü buruşturup alnındaki çizgileri ovuşturdu. "Tanrım, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

"Yapma," dedim. Ona dokunmayı öyle istiyordum ki yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. "Öyle deme. Düşünüyorum, tamam mı? Bazı şeyleri düşünmem lazım."

Anons yapıldı ve kalan birkaç kişi de sıraya dizildi.

Alex bana bakmadan, "Artık gitmem lazım," dedi.

Gözlerim doldu, tenim sıcaktı ve kaşınıyordu. Vücudum kemiklerimi mengene gibi sıkıştırıyordu. "Seni seviyorum, Alex, bunun hiç mi önemi yok?"

Bana döndü, bakışları karanlık, anlaşılmaz, derin ve kırgındı. "Ben de seni seviyorum ama mesele bu mu şimdi?" Dönüp arkasına baktı. Kuyruk neredeyse bitmişti.

"Eve varınca konuşalım, bunu çözebiliriz."

Alex bana acıklı bir ifade ve kan çanağı gibi gözlerle bakıp, "Bence bir süre konuşmayalım," dedi.

Başımı salladım. "Böyle olmaz, çözmemiz lazım."

Elimi tutup, "Poppy," dedi. "Ben ne istediğimi biliyorum. Hiçbir şey bilmeyen sensin ve artık bir yetişkin gibi sorumluluk alma vaktin geldi de geçiyor. Senin için her şeyi yaparım ama ciddi değilsen beni oyalama. Ben-..." Yutkundu. Kuyruk bitmişti. Ayrılık zamanı geldi. Son sözlerini boğuk bir şekilde mırıldandı. "Ben gerçek hayatın molası değilim ve hayatını yaşamana engel olmak da istemiyorum."

Adını söylemek istesem de yapamadım. Biraz eğilip alnını alnıma dayadı. Gözlerimi kapattım, açtığımda arkasına bakmadan körüğe gidiyordu.

Derin bir nefes aldım, eşyalarımı toplayıp kapıma doğru gittim.

Beklemek için kenara oturup dizlerimi göğsüme çektim, yüzümü dizlerime gömüp serbestçe hüngür hüngür ağladım.

İlk kez havaalanı dünyadaki en ıssız yer gibi gelmişti.

Etrafta ayrılan, birleşen, karşılaşan yüzlerce insan birbiriyle temas etmiyordu.

33

İki Yaz Önce

R+R'ın fotoğrafçısı olarak yaşlı bir bey bize Hırvatistan'da eşlik edecekti.

Bernard. Yüksek sesle konuşuyordu, her mevsim yün içlik giyiyordu ve Alex'le aramızda dururken birbirimize attığımız kaçamak bakışları fark etmiyordu. Benden kısaydı ama gençliğinde boyunun bir yetmiş olduğunu iddia ediyordu.

Üçümüz antik Dubrovnik şehrini, taş duvarlı, rüzgârlı tarihi yerlerini ve cam gibi Adriyatik denizini ziyaret ediyorduk.

Daha önceki fotoğrafçılarımız oldukça bağımsızdı ama Bernard'ın eşi yakınlarda vefat ettiğinden yalnızlığa alışık değildi. İyi bir adamdı ama fazla sosyal ve konuşkandı, birlikte şehri gezerken Alex'in cevapları tek heceye düşene dek tüm enerjisini yiyip bitiriyordu. Bernard'ın umurunda değildi, o sadece konuşmayı seviyordu.

Anlattığı hikâyelerde pek çok isim ve tarih vardı. Hep doğru hatırladığını iddia ediyordu. Kesinliğe ulaşana kadar bol bol kafa yoruyordu. Olayların sandığı gibi perşembe değil çarşamba günü başladığını açıklığa kavuşturana dek sesli sesli düşünüyordu.

Şehirden vapurla Korčula Adası'na gittik. R+R bize de-

niz kenarından iki otel odası ayırtmıştı. Bernard nedense Alex'le aynı odada kalacağı fikrine kapılmıştı ki bu çok mantıksızdı: O kendine ait bir odası olan bir R+R çalışanıydı, Alex ise benim misafirimdi.

Ona bunu anlatmaya çalıştık.

"Peki, olur," dedi. "Hem bana yanlışlıkla iki yatak vermişler."

İki yataklı odanın bizim olduğunu açıklamaya çalışmak çok yorucu olacaktı, hem Bernard'ı da yormak istemiyorduk. Odalar modern, bembeyaz boyalıydı ve çelik korkuluklu balkonları denizi görüyordu. Ne var ki duvarlar kâğıt gibi incecikti ve her sabah üst kattaki üç küçük çocuğun ciyaklayıp koşuşturmasına uyanıyordum. Üstelik kurutma makinesinin arkasında bir şey ölmüş olmalıydı ve her gün resepsiyonu arıyordum. Biz yokken işi halletmesi için genç bir delikanlıyı yolluyorlardı ama çocuk muhtemelen tüm camları açıp her yere oda kokusu sıkıyordu çünkü her gece limon kokusu kaybolup ceset kokusu ortaya çıkıyordu.

En güzel tatilim bu olacaktı.

Ölü kokusu ve şafak vakti ciyaklayan bebekler dışında bir de Bernard vardı. Toskana'da yaşananlardan sonra Alex'le aramız istemsizce açılmıştı. Her gün mesajlaşmak yerine birkaç haftada bir görüşüyorduk. Aslında aramız eskisi gibi olabilirdi ama bunu ne ona ne Trey'e yapabilirdim.

Onun yerine kendimi işe verip tüm gezme fırsatlarını değerlendirdim, bazen art arda. İlk başlarda Trey'le hiç olmadığımız kadar mutluyduk: Bir deveye, bir ata biniyor, yanardağlardan ve şelalelerden atlıyorduk. Ne yazık ki sonunda hiç bitmeyen tatilimiz bir kaçış gibi gelmeye başladı. Sanki FBI bizi yakalamadan önce gününü gün eden iki banka soyguncusuyduk.

Kavga etmeye başladık. O erkenden kalkmak istiyordu, ben ise uyumak. Ben onun garsonla flört etmesine sinir

oluyordum, o da benim her dükkândaki birbirinin aynısı rafları teker teker incelememe.

İlişkimizin miadını doldurduğunu Yeni Zelanda'daki son haftamızda anladık.

Trey, "Artık eğlenmiyoruz," demişti.

O kadar rahatlamıştım ki gülmeye başlamıştım. Arkadaşça ayrıldık. Ağlamadım. Son altı ayda yavaş yavaş uzaklaşmıştık ve ayrılarak son noktayı koyduk.

Alex'e haber vermek için mesaj attığımda **Ne oldu? İyi misin?** yazdı.

Kalbim titreyerek, **Yüz yüze konuşuruz**, dedim.

Peki, dedi.

Birkaç hafta sonra Sarah'dan ayrıldığını söyledi.

Bunu beklemiyordum. Birlikte yaşamak için Linfield'a taşınmışlardı ve Alex doktorasını bitirdiğinde aynı okulda çalışmaya başladılar. Mucize gibiydi, sanki evren ilişkilerini onaylıyordu. Alex'in dediğine göre araları çok iyiydi. Mutlulardı. Anlaşıyorlardı, tabii Alex sorunlarını saklamıyorsa. Saklıyor olabilirdi.

Konuşmak ister misin? yazdım.

Dediğin gibi, yüz yüze konuşuruz, diye cevapladı.

Bu konuşmayı iki buçuk ay bekledim. Alex'i öyle özlemiştim ki. Sonunda aramızdaki kara kediler de çekildi. Artık bir şeyler saklayıp lafları kıvırmaya, temas etmemeye gerek yoktu.

Bernard hariç tabii.

Bizimle kanoya geliyordu. Ailelerin bir yerde kümelenmiş şarap evlerini gezerken yanımızdaydı. Her akşam balık restoranında bizimle yemek yiyordu. Sonra gece gezmesi öneriyordu. Hiç yorulmuyordu. Alex, Bernard tanrı olabilir mi? diye fısıldayınca gülmekten burnumdan beyaz şarap geldi.

"Alerjin mi var?" dedi Bernard. "Benim mendilimi al."

Sonra bana -yemin ederim- nakışlı bir kumaş mendil uzattı.

Keşke Bernard çok kötü bir şey yapsaydı, dişini falan karıştırsaydı da bir saatliğine onu masadan kovup Alex'le baş başa kalacak cesareti bulabilseydim.

Bu Alex'le çıktığım en güzel ve en kötü tatildi.

Son gece denize bakan restoranda zil zurna sarhoş olduk. Güneş pembe ve altın rengi ışıklarını deniz mor çarşaf gibi olana dek saçtı. Otele dönerken gece oldu, yorgun ve şaraptan sarhoş, ayrıldık.

On beş dakika sonra kapım hafifçe çalındı. Kapıyı pijamalarımla açıp Alex'i görünce kızarıp sırıttım. "Ne sürpriz."

"Öyle mi? Bernard'ı kör kütük sarhoş etmen planın bir parçası değil miydi?"

"Bayıldı mı?"

Alex, "Çok horluyor," deyince güldük. Parmağını dudaklarıma bastırıp, "Şşt," dedi. "İki gecedir beni kaçmaya çalışırken yakaladı ve ben kapıya varamadan odasından çıktı. Bahanem olsun diye sigaraya başlamak üzereydim."

Daha çok güldüm. İçim ısındı. Parmağı hâlâ dudağımdaydı. "Sence seni takip eder miydi?" diye fısıldadım.

"O riske giremezdim." Odanın öbür yanından gök gürültüsü gibi bir horlama sesi gelince öyle güldüm ki dizlerimin bağı çözüldü ve yere oturdum. Alex de yanıma oturdu.

Alex kahkahasını bastırmaya çalışarak gülümsedi ve, "Seni özledim," dedi.

"Ben de," dedim yanaklarım ağrıyarak. Saçımı yüzümden çekti. Statik elektrik birkaç tel saçı havalandırdı. "Ama en azından şimdi üçünüz de yanımdasınız." Sabit durabilmek için bileğini kavradım ve onu daha iyi görebilmek için bir gözümü kapattım. "Çok mu fazla içtin?" diye dalga

geçti, elini boynuma doladı. "Hayır," dedim, "sadece Bernard'ı devirecek kadar. Tam kararında." Başım tatlı tatlı dönüyordu ve Alex'in elinin altında tenim ısınınca vücuduma baştan ayağa mutluluk yayıldı. "Kedi olmak böyle bir şey olmalı," diye mırıldandım.

Gülüp, "Nasıl yani?" dedi.

"Öyle işte." Başımı iki yana sallayarak boynumu avucuna dayadım. "Öyle..." Devam edemeyecek kadar mest oldum. Parmakları tenimi kaşıyıp hafifçe saçlarımı çekiştirdi ve elimi göğsüne koyup alnımı onunkine yaslayarak kucağına iyice gömülürken zevkle iç çektim.

Elini benimkinin üzerine koydu ve ben de burnumu onunkine yaklaştırdım. Çenesini kaldırıp yüzümü okşadı. Beni öptüğünü fark ettim.

Alex Nilsen'i öpüyordum.

Sıcak, yavaş bir öpücüktü. İlk başta ikimiz de gülüyor gibiydik, sanki bütün bunlar çok komik bir şakaymış gibi. Sonra dili bir sıcak dalgası gibi alt dudağıma değdi ve dişlerini hissedince aklım başıma geldi. Bu kadar gülecek ne vardı?

Ellerimi saçında gezdirince beni kucağına oturttu. Elleri sırtımda dolaşıyor, kalçamı sıkıyordu. Nefes nefese kalmıştım, dili ağzıma daha da çok girdi. Tatlı, temiz ve sarhoş ediciydi.

Deli gibi hareket eden ellerden, keskin dişlerden, tenden ayrılan kumaştan ve kaslara batan parmaklardan ibarettik. Bernard herhalde hâlâ horluyordu ama şimdi Alex'in söver gibi tatlı tatlı adımı fısıldamasından veya kucağında hoplarken hoplayan kalbimden onu duyamıyordum.

Söylenmeyen sözlerin artık bir önemi yoktu çünkü ihtiyacımız olan şey buydu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Alex'in kemerine uzandım (kemer takmıştı tabii) ama bileğimi yakaladı ve geri çekildi. Saçları daha önce görme-

diğim bir çekicilikte karmakarışıktı, dudakları arı sokmuş gibiydi.

"Bunu yapamayız," dedi boğuk bir sesle.

"Nasıl yani?" Duvara toslamış gibiydim. Ne dediğini anlamaya çalışırken kafamın etrafında sanki küçük çizgi film kuşları sersemlemiş hâlde dönüyordu.

"Yapmamalıyız," diye düzeltti Alex. "Sarhoşuz."

"Sevişmek için çok sarhoş değiliz ama seks yapamayacak kadar sarhoşuz yani?" dedim işin saçmalığından, hayal kırıklığından gülerek.

Alex'in yüzü asıldı. "Hayır," dedi, "Yani, hiç yapmamalıydık. İkimiz de sarhoşuz ve düzgün düşünemiyoruz..."

"Mm-hm." Ondan uzaklaşıp pijama gömleğimi düzeltim. Utanç tüm vücudumu kapladı, sanki karnıma okkalı bir yumruk yemiştim. Kendimi yere attım, Alex yanıma geldi. "Haklısın," dedim. "Kötü bir fikirdi."

Alex çok mutsuz görünüyordu. "Demek istediğim..."

İşler daha beter olmasın diye "Anladım," dedim. Buna teşebbüs edip bu riski almak hataydı ama gemileri yakıp arkadaşlığımı kesmeyeceğimi bilmesini istiyordum.

"Bunu büyütmeyelim, tamam mı? Büyük bir olay değil. Dediğin gibi, neredeyse üçer şişe içtik. Düzgün düşünemiyoruz. Bunlar hiç yaşanmamış gibi davranalım, olur mu?"

Bana tam olarak okuyamadığım gergin bir şekilde baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki, Alex. Sarhoş bir geceden mi ibaretiz biz?"

"Peki." Başını salladı. "Peki." Kısa bir sessizlikten sonra, "Ben artık yatayım," dedi. Beni biraz daha inceleyip, "İyi geceler," dedi ve çıktı.

Birkaç dakika utanç içinde volta attıktan sonra yatağa gittim. Ne zaman uykuya dalacak olsam gece olanlar kafamda dönüp duruyordu: onu öpmenin dayanılmaz heyecanı ve sonraki konuşmamızın daha da dayanılmaz utancı.

Sabah uyandığımda, bir an her şeyi rüya sanıp mutlu oldum. Sonra tökezleyerek banyo aynasının karşısına geçtim ve boynumda gördüğüm kallavi morlukla anılarım yeniden canlandı.

Onu gördüğümde konuyu açmamaya karar verdim. Yapabileceğim en iyi şey unutmuş gibi davranmaktı. Her şeyin, aramızın iyi olduğu mesajını vermek.

Havaalanına vardığımızda (Bernard, Alex ve ben) Bernard tuvalete gitti ve ilk kez baş başa kaldık.

Alex öksürdü. "Dün gece için üzgünüm. Her şeyi başlattığımı biliyorum ve öyle yapmamalıydım."

"Cidden," dedim. "Çok da önemli değil."

"Trey'i düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. "Yapmamalıydım... "

Tatile gelmeden önce haftalardır Trey'i neredeyse hiç düşünmediğimi söylesem iyi mi olurdu, kötü mü? Dün gece Alex'ten başkasını düşünmediğimi söylesem?

"Senin hatan değil," dedim. "İkimiz de bunun olmasına izin verdik ve herhangi bir anlamı olması gerekmiyor, Alex. Biz sadece sarhoşken bir defa öpüşen iki iyi arkadaşız."

Birkaç saniye yüzüme baktı. "İyi." Ne var ki pek iyi görünmüyordu. Şu anda seri katillerle dolu bir saksafon dinletisinde olmayı tercih edermiş gibiydi...

Kalbim acıyla sıkışıyordu. Anlaşmış olmayı dileyerek, "O zaman anlaştık mı?" dedim.

Bernard bir zamanlar gördüğü tuvalet kâğıdıyla kaplı havaalanıyla alakalı bir hikâyeyle yeniden ortaya çıktı. Tam tarihi Anneler Günü'nün olduğu pazarmış. Alex ile birbirimize bakmıyorduk bile.

Eve geldiğimde, bir şey ona mesaj atmamı engelledi.

O bana mesaj atınca aramızın iyi olduğunu anlarım diye düşündüm.

Bir haftalık sessizlikten sonra ona metroda gördüğüm

komik bir tişörtle ilgili basit bir mesaj gönderip haha dışında bir cevap alamadım.

İki hafta sonra, İyi misin? diye sordum. Üzgünüm, dedi. Gerçekten meşguldüm. İyi misin?

Tabii, dedim.

Alex hep meşguldü. Ben de kendime bir meşgale buldum. İşte bu kadar.

Hep aramıza sınır koymamızın bir nedeni olduğunu düşünmüştüm. Libidomuza yenildik ve şimdi mesajlaşacak yüzümüz bile yoktu.

On yıllık arkadaşlığı Alex Nilsen'i tatmak için çöpe attım.

34

Bu Yaz

O ilk öpücük aklımdan çıkmıyordu. Nikolai'ın balkonundaki değil, Hırvatistan'daki. Şimdi gözüme her zamankinden başka görünüyordu.

Onun olanlardan pişman olduğunu sanmıştım, ancak nasıl olduğundan pişman olmuştu. Sarhoşken, niyetimi kestiremezken. Ben dahi kestiremezken. O yalnızca gönül eğlendirmemden korkmuştu ve ben tam da öyle davranmıştım.

Hep beni reddettiğini sanmıştım, o da onun duygularıyla oynadığımı düşünmüştü. Onun nasıl canını yaktığımı düşünmek bile canımı yakıyordu. En kötüsü, belki de haklıydı.

Çünkü öpücük benim için anlamsız değildi belki ama anlamlı da değildi. Farklı bir şey olduğunu fark etmiştim ama bunu Alex gibi uzun uzun düşünmemiştim. Ne o zaman ne de şimdi.

Masama yaslanan Swapna, "Poppy, bir dakikan var mı?" dedi.

Masamda kırk beş dakikadır Sibirya'da turizm sitesini inceliyordum. Sibirya hakikaten de güzelmiş. Eğer lazım olursa kendimi sürgün edebilirdim. Siteyi küçülttüm. "Tabii."

Swapna omzunun üstünden etrafa bakıp yoklama aldı. "Biraz yürüyelim mi?"

Palm Springs'ten döneli iki hafta olmuştu ve henüz sonbahar havası için fazla erkendi, yine de bugün New York'ta kısa bir sağanak oldu. Swapna Burberry trençkotunu, ben de vintage kazayağı montumu aldım ve köşedeki kafeye doğru yürümeye başladık.

Swapna, "Bu ara dertli gibisin?" dedi.

"Ya." Hislerimi saklayabildiğimi zannediyordum. En başta her gece yaptığım dört saatlik spor yüzünden bebekler gibi uyuyup yine de yorgun uyanıyordum ve gün içinde saplantılı bir şekilde Alex'in mesajlarımı cevaplayıp cevaplamayacağını, telefonlarıma çıkıp çıkmayacağını düşünecek vaktim kalmıyordu.

Bu işin neden Ohio'daki barmenlik işi kadar yorucu olduğunu düşünecek vaktim de yoktu. Akıl yürütecek hâlim kalmamıştı. Tüm gün aynı şeyi kafamdan atmaya çalışıp bunu beceremiyordum: Çok zor durumdayım.

Günde bin kere çok zor durumdayım, diye düşünüyordum. Ne zaman araştırmamı ilerletip Zor olan ne? diye soracak olsam aynı yanıtı alıyordum: Her şey.

Bir yetişkin olarak yetersizdim. Ofiste herkesin yazı yazdığını, telefonda konuştuğunu, randevular ayarladığını, dosyalarda düzeltme yaptığını görüyordum. Onlar da en az benim kadar dertliydi ve bu beni çok daha kötü hissettiriyordu.

Kendine yeten yetişkin bir birey olmak bana çok yorucu geliyordu.

Kanepeden kalkıp hazır yemeği mikrodalgada çözdürürken bu nedir yahu, dünün aynısı, diye düşünüyordum. Hayat boyu çok kötü, çok yorgun da olsam yemek hazırlayıp yemem gerekecekti. Kırk derece ateşim olsa bile yaşamak için vasat bir yemek hazırlayacaktım.

Bunları Swapna'ya anlatamıyordum, çünkü (a) o benim patronumdu (b) düşüncelerimi açıklayacak kabiliyete sahip değildim (c) kabiliyete sahip olsaydım bile böyle boş mevzular yüzünden üzüldüğümü, tüm dünyanın haklı olarak öfke duyduğu Milenyal tiplemesinin ta kendisi olduğumu açıklamaya utanıyordum.

"Biraz dertliyim," dedim. "İşimi etkilediğini anlamadım. Daha çok çalışırım."

Swapna durup Louboutin topuklarının üstünde bana döndü ve kaşlarını çattı. "İşle ilgisi yok, Poppy. Sana yol göstermek istedim."

"Biliyorum. Çok iyi bir patronsun, teşekkür ederim."

"O da değil," dedi Swapna sabırsızca. "Benimle konuşmak zorunda değilsin ama en azından birisiyle görüşmelisin. Hedeflerine ulaşmaya çalışmak bazen çok izole edici olabiliyor. Tükenmişlik sendromu da öyle kolay bir şey değil. Tecrübelerimden yola çıkarak konuşuyorum."

Kaygıyla kıpırdandım. Swapna'ya hep danıştıysam da bunların hiçbiri şahsi meseleler değildi ve ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum.

"Bana ne oluyor bilmiyorum," dedim.

Alex'in hayatımda olmayacağı düşüncesi beni korkutuyordu.

Onu her gün görmek istediğimi biliyordum ve gözüm dışarıda değildi. Birlikte olsak kimleri ıskalardım diye hesap kitap yapmıyordum.

Linfield'da yaşama fikri ödümü koparıyordu.

Bu bağımsız, gezip tozan, başarılı kişi olmak için çok çaba harcadım ve bu da olmazsa iyice karaktersiz kalacaktım.

Başka bir işte çalışmak istemediğimi, bunun mutsuzluğumu çözmeyeceğini biliyordum ve dört buçuk yıldır çok sevdiğim işim yorgunluktan posamı çıkarmaya başlamıştı.

Tüm bunları uç uca eklediğimde ne yapacağımı asla bilmediğim ve Alex'i aramaya yüzüm olmadığı sonucu çıkıyordu.

"Profesyonel tükenmişlik sendromu uydurma değil, değil mi?" dedim.

Swapna gülümsedi. "Bence hiç değil." Cebinden bir kartvizit çıkarıp uzattı. "Ama sen yine de birine görün." Ben kartı alırken Swapna dükkâna işaret etti. "Biraz hava al. Tebdil-i mekânda ferahlık vardır."

Tebdil-i mekân. O geri giderken düşüncelere daldım. Bu işe yarardı.

Elimdeki karta bakınca gülmeden edemedim.

Dr. Sandra Krohn, psikolog.

Rachel'a mesaj attım. **Annen yeni danışan kabul ediyor mu?**

Etmez olur mu?

Rachel'ın annesinin muayenehanesi Brooklyn'deki evindeydi. Rachel'ın hafif, aydınlık dekorasyonuna tezat olarak annesinin evi sıcak ve konforluydu, her yer koyu ahşap ve buzlu cam kaplıydı, her yanda saksı çiçekleri ve kitaplar vardı, neredeyse her pencerede rüzgâr gülleri dönüyordu.

Bizim evi hatırlatmıştı, yine de Doktor Krohn'un incelikli maksimalizmi annemle babamın müzesinden çok daha ilerideydi.

İlk seansta gelecekte ne yapacağım hakkında konuşmak istesem de o geçmişten başlamayı önerdi.

"Anlatacak çok şeyim yok," deyip elli altı dakika nefessiz konuştum. Ailemi, okulu, Guillermo'yu eve getirdiğim tatili anlattım.

Alex hariç ilk kez ona anlattım. İyi hissettirse de varoluşsal sancılarımı giderme konusunda ne işe yaradığını bil-

miyordum. Rachel bana birkaç ay devam edeceğime dair söz verdirdi. "Kaçma," dedi. "Kendine kötülük etme."

Haklıydı. Kaçmamalıydım ama harekete geçmeliydim. Tüm umudum oturup huzursuzluğa katlanmaktaydı. Haftalık terapimde de R+R'da işimde de boş apartmanımda da.

Blogum terk edilmiş hâldeydi ama ben günlük tutmaya başladım. İş gezilerim kısa mesafede hafta sonu kaçamaklarıyla sınırlıydı, kalan vaktimde internette kişisel gelişim kitaplarını ve makalelerini inceliyor, yirmi bir bin dolarlık oyuncak ayı heykelinin alnına kanımla kanıtsanal bir iaa

Başını sallayıp sırıttı ve elini göğsüne, beyaz gömleğine bağladığı pembe kravata koydu. "Jason Stanley. East Linfield Lisesi'nden."

Beynim hâlâ olan biteni kavrayamamıştı. Bu nasıl olurdu? Benim şehrimde, eskisiyle asla kesişmeyecek yeni hayatımda. "Tabii," dedim.

Jason Stanley'nin saçının çoğu dökülmüştü, biraz da göbeğinden kilo almıştı sanki. Yine de önce hoşlandığım, sonra hayatımı mahveden o tatlı çocuğa benziyordu.

Gülüp dirseğiyle beni dürttü. "İlk kız arkadaşım sendin."

"Ya," dedim çünkü bana pek öyle gelmiyordu. Ben Jason Stanley'yi erkek arkadaş olarak hiç görmemiştim. Belki zorbaya dönüşen ilk hoşlantıydı.

Saatine baktı. "Meşgul müsün? Eğer sohbet etmek istersen biraz vaktim var."

Sohbet etmek istemiyordum.

Her nedense, "Terapiye gidiyordum ben de," dedim. Aklıma gelen ilk bahane buydu. Keşke metal detektörüyle plajda bozuk para aramaya gidiyorum deseydim. Merdivene doğru giderken Jason arkamdan geldi.

Sırıtarak, "Terapi mi?" dedi. "Kıskanç bir piçken çıkardığım dedikodu yüzünden değildir umarım?" Göz kırptı. "Yani etki bırakmak istedim, ama öyle değil."

Merdivenden çıkarken, "Ne dediğini anlamadım," diye uydurdum.

"Öyle mi? Çok iyi çünkü benim aklımdan çıkmıyor. Hatta özür dilemek için seni Facebook'ta aradım. Facebook hesabın yok, değil mi?"

"Yok."

Aslında Facebook hesabım vardı ama kendi soyadımı kullanmıyordum çünkü Jason Stanley gibiler, hatta Linfield'dan herhangi biri beni bulsun istemiyordum. Hayatı-

mın o bölümünü tamamen silip yeni bir sayfa açmak istiyordum. Bunu yaptım da.

Metrodan ağaçlı yola çıktık. Ayaz yüzümüze vurmaya başlamıştı. Sonbahar en sonunda yazın son kırıntılarını da süpürmüştü.

Jason en sonunda biraz utanıp, "Neyse," dedi. Durup ensesini ovaladı. "Seni yalnız bırakayım. Merhaba demeye geldim. Bir de özür dilemeye tabii."

Ben de durdum. Bir aydır problemlerimden kaçmamaya uğraşmıyor muydum? Linfield'dan kaçmak belli ki yetmemişti. O buradaydı, sanki evren bana kozmik şakasını yapıyordu.

Derin bir nefes alarak ona dönüp kollarımı kavuşturdum. "Ne özrü, Jason?"

Jason aslında unutmadığımı yüzümden anlamış olacaktı ki şimdi daha da mahcup görünüyordu.

"Orta okul ne kötüydü hatırlıyorsun, değil mi? İnsan kendini çok tuhaf hissediyor, sanki her an birileri bu tuhaflığı anlayacakmış gibi. Diğerlerine ne olduğunu görüyorsun, saklambaç oynayan çocuklar birbirlerine isim takmaya başlıyor, doğum günlerine çağrılmıyorlar. Sonraki kurban olmamak için zorbaya dönüşüyorsun. Başkalarını hedef gösterirsen kimse seninle uğraşamaz. Senin zorban da ben oldum işte, bir süreliğine."

Kaldırım ayaklarımın altından kayarken başım döndü. Bu her ne ise, hiç beklemiyordum.

"Şu söylediklerime inanamıyorum. Seni metro istasyonunda görünce bir şey söylemem gerektiğini düşündüm."

Jason derin bir nefes alınca ağzının ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşti.

Amma da yaşlanmıştık. Tanrım, ne ara bu kadar yaşlandık?

Artık çocuk değildik. Sanki bir anda, ben anlamadan

büyüdük ve beni çocukken çok üzen şeylerin peşini bırakacak, eski çok derin yaraların kapanıp zamanın getirdiği çatlaklar ve güneş yanıklarıyla birlikte ufak beyaz izlere dönüştüğünü görecek fırsatım olmadı.

O kimsesiz kızla arama dünyanın mesafesini koydum, yine de faydası olmadı. İşte geçmişten bir parça evden kilometrelerce uzakta olsam da önümde duruyordu. Kendinden, anılardan, korkulardan, yanlış bulduğun taraflarından kaçamıyordun.

Jason başını yerden kaldırmadan, "Mezunlar gününde bana hayatının çok iyi gittiğini söylediler. R+R'da çalışıyormuşsun. Harika. Hatta bir ara bir sayısını alıp senin yazını okudum. Ne güzel, tüm dünyayı gezmişsin," dedi.

Sonunda konuşabildim. "Evet. Çok... güzel."

Gülümsedi. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hm, hm." Öksürüp boğazımı temizledim. "Sen?"

"Hayır, iş gezisindeyim. Ben hâlâ Linfield'dayım."

O zaman bunun hep beklediğim o an olduğunu fark ettim. Kazandığımı anladığım an: Başardım. Bir şekilde bir başarı edindim. Ait olduğum bir yer buldum. Bana en büyük acımasızlığı yapan kişi dandik Linfield'a tıkılmışken ben kurtuldum.

Ne var ki böyle hissetmiyordum. Jason hiç tıkılmış gibi görünmüyordu, acımasız da değildi. Burada, bu şehirde güzel beyaz gömleğiyle kibarlık yapıyordu.

Gözlerim acıyordu, boğazım yanıyordu.

Jason, "Bizim oraya yolun düşer de görüşmek istersen..." dedi.

Bir tepki vermek istiyordum ama beynim çoktandır ölü gibiydi. Jason, "Tekrar özür dilerim," dedi. "Sorun bendeydi, sende değil."

Yer ayağımın altından kayıyordu. Uzay ve zaman çöküyordu sanki. Alışık olduğum dünya öyle sarsılmıştı ki bir daha toparlanamayacak gibiydi.

Kafamda bir ses, Belli ki herkes büyümüş, dedi. Sırf Linfield'da kaldılar diye zaman donacak mıydı sanki?

Ama dediği gibi, sorun onlarda değil, bendeydi.

Öyle sanmıştım.

Çıkıp gitmesem hep o dışlanmış kız olarak kalacaktım. Hiçbir yere ait olamayacaktım.

Tekrar, "Linfield'a gelirsen..." dedi.

"Bana asılmıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, hayır!" Elini kaldırıp kalın, siyah alyansını gösterdi. "Evli, mutlu, tek eşliyim."

"Çok iyi." İngilizce bilgim sanki bu iki kelimeden ibaretti. Meslek icabı dünyayı turladığım hâlde başka bir dil de bilmiyordum.

"Oldu," dedi. "Görüşürüz."

Böylece Jason Stanley geldiği gibi aniden geri gitti.

Bara vardığımda ağlıyordum (ne tipik!) Rachel her zamanki masamızdan kalktı. Hâlim onu şaşırtmış gibiydi. "İyi misin, şekerim?"

"İşi bırakacağım."

"Peki."

"Yani hemen değil." Burnumu çekip gözlerimi sildim. "Filmlerdeki gibi Swapna'nın ofisine gidip istifa ediyorum, diye bağırdıktan sonra dar kırmızı elbisemle havalı havalı ofisi terk etmeyeceğim."

"İyi, turuncu sana daha çok yakışıyor."

"Her neyse, ayrılmadan önce başka bir iş bulacağım ama galiba neden bu kadar mutsuz olduğumu anladım."

35

Bu Yaz

Rachel, "Bana ihtiyacın olursa seninle giderim. Hakikaten. Havaalanından bir bilet alır gelirim," dedi.

Bunu söylerken bana sanki elimde kanlı dişleriyle bir kobra tutuyormuşum gibi bakıyordu.

Elini sıkıp, "Biliyorum," dedim. "Ama o zaman New York'ta olup biteni nereden öğreneceğiz?"

"Tanrım," Rahatlamıştı. "Bir an beni de götürürsün diye çok korktum."

Beni kucaklayıp iki yanağımdan öperek vedalaştı.

Annem ve babam beni Cincinnati Havaalanı'nda karşıladı. İkisi de kalpli "I love NY" tişörtü giymişti.

Annem, "Yabancılık çekme diye giydik," deyip kendi şakasına gözünden yaş gelene dek güldü. İlk kez ailemden biri beni New Yorklu olarak görüyordu. Hem sevinip hem üzüldüm.

"Burası da evim," dedim ve annem abartılı bir şekilde elini kalbine koyup sibop gibi ciyakladı. Otoparkta yürürken, "Kurabiye yaptım," dedi.

"O akşam yemeği, peki kahvaltıda ne var?"

Kahkahalara boğuldu. Annemin gözünde benden komik kimse yoktu. Onu güldürmek bebeğin elinden şeker çalmak gibiydi. Bebeğe şeker vermek de olabilirdi.

Arabaya binince babam, "Eh, kızım. Sebebi ziyaretin nedir bakalım? Resmî tatil de değil," diye sordu.

"Sizi özledim. Bir de Alex'i."

Babam sinyal verdi. "Beni ağlatacaksın vallahi."

Eve gittik. Üstümü değiştirip cesaret toplamaya çalıştım. Vaktim vardı, okul iki buçukta bitiyordu.

O zamana dek bahçede oturup ev yapımı limonata içtik. Annemle babam seneye bahçede yapacakları düzenlemeleri, hangi ağaçlarla çiçekleri dikeceklerini anlattılar. Annem evi düzene sokmaya çabalasa da sadece eşyalarımızı biriktirdiği ayakkabı kutularını atabilmiş.

Babam onun omzunu şefkatle okşayıp, "O da bir ilerleme," dedi. "Sana çitten bahsettik mi? Yan komşu öyle dedikoducu ki çit çekmeye karar verdik."

Annem, "Bana memleketteki herkesi çekiştirip duruyor!" dedi. "Bizim dedikodumuzu da başkalarına yapıyordur."

"Yok canım. Sizin gıybet gücünüze erişebilir mi?"

Annem yine gülmekten ölecek gibi oldu. Bebeğe şekeri verilmişti.

Babam, "Çiti yaptırınca herkese bizim uyuşturucu ürettiğimizi anlatacak," dedi.

"Daha neler." Annem onu dürtse de ikisi de güldü. "Oğlanlarla görüntülü görüşeceğiz. Parker yeni senaryosunu okumak istiyormuş."

Neredeyse limonatamı püskürtecektim.

Kardeşimin mesaj grubunda tartıştığı son senaryo en az bir seks sahnesi içeren bir Şirinler distopyasıydı. Kendini bu daha çıraklık eserim, bir gün gerçek bir film yazacağım diye avutsa da amacının annemleri dehşete düşürmek olduğunu düşündüm.

İkiyi çeyrek geçe arabayı alıp eski liseme gitmeye niyetlendim. O zaman benzin olmadığını gördüm. Benzinliğe uğrayıp saat üçe on kala okula vardım. İki ayrı kaygım var-

dı: ilki Alex'i görüp onunla dürüstçe konuşmak ve onun bunu dinlemeye razı olması, ikincisi asla dönmeyeceğime yemin ettiğim bu cehennem çukurunda olmak.

Beton merdivenden cam kapıya vardım, derin bir nefes aldım ve...

Kapı kıpırdamadı. Kilitliydi.

Tabii ya. Bir yetişkin elini kolunu sallaya sallaya liseye giremezdi. Bu hariç tüm durumlar için iyi bir önlemdi. Kır saçlı, sivri burunlu güvenlik görevlisi kapıyı biraz aralayana dek kapıyı çaldım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birini ziyarete geldim. Öğretmenlerden biri. Alex Nilsen."

"İsim?"

"Alex Nilsen-..."

Güvenlik görevlisi, "Sizin isminiz?" diye düzeltti.

"Ha. Poppy Wright."

Kapıyı kapatıp ofise girdi ve bir süre gözden kayboldu. Sonra döndü. "Üzgünüm, hanımefendi, sistemde kaydınız yok. Kaydı olmayan misafirleri kabul edemiyoruz."

"Onu getirseniz?"

"Hanımefendi ben-..."

Arkasında biri, "Poppy?" dedi.

Bir an, Vay be, dedim. Biri beni tanıdı.

Sonra güzel, ince, esmer kadın kapıya yaklaştı. Midem kasıldı.

"Merhaba Sarah." Buralarda Sarah Torval'a rastlayabileceğimi unutmuştum. İleri görüşlülük bu olsa gerek.

Güvenlik görevlisine, "Ben hallederim, Mark," deyip benimle konuşmak için kollarını kavuşturmuş bir hâlde dışarı çıktı. Sevimli mor elbisesinin üstüne koyu bir kot ceket giymişti. Büyük gümüş küpeler kulaklarından sarkıyordu. Burnunun üstünde birkaç çil vardı.

Her zamanki gibi anaokulu öğretmeni kılığının içinde

çok sevimliydi. (Gerçi kendisi dokuzuncu sınıf öğretmeniydi.)

Ne sıcak ne soğuk bir tavırla, "Buralarda ne yapıyorsun?" dedi.

"Şey. Annemleri ziyarete geldim."

Kaşlarını kaldırıp arkasındaki kırmızı tuğladan binaya baktı. "Liseye mi?"

"Hayır." Saçımı gözümün önünden çektim. "Buraya onun için geldim ama tam buraya gelme nedenim... Alex'le konuşacaktım."

Gözlerini çok hafifçe devirse de üzüldüm.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Hak ettim bunu," dedim. Bir nefes aldım. Tatsız olacaktı ama gerekliydi. "Çok düşüncesizdim, Sarah. Seninle beraberken Alex'e sakız gibi yapışmamalıydım. Sana haksızlık ettiğimi şimdi anlıyorum."

"Yani. Hakikaten çok fenaydın."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

Sonunda iç çekti. "Hepimiz bazı kötü kararlar verdik. Eskiden sen olmasan bütün sorunlarımın çözüleceğini düşünürdüm." Kollarını çözüp öbür türlü bağladı. "Sonra gerçekten de gittin - Toskana'ya gittikten sonra ortadan kayboldun ve her nasılsa bu benim ilişkim için daha da kötü oldu."

Ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne aktarıyordum. "Üzgünüm. Keşke kimsenin kalbini kırmadan önce derdini anlasaydım."

Başını salladı, taba rengi deri sandaletlerinden görünen mükemmel ojeli ayak tırnaklarını inceledi. "Keşke," dedi. "Keşke. Aslında birimiz bile birbirinize olan hislerinizi anlasaydı bu kadar zaman kaybedip acı çekmezdim."

"Doğru. Yani siz beraber..."

Birkaç saniye beni bekletti, bunu kasten yapıyor olma-

lıydı. Pembe dudaklarına şeytani bir gülümseme yerleşti. "Hayır, Tanrı'ya şükür. Ama Alex burada değil, gitti. Hafta sonu gezmekten bahsediyordu galiba."

"Ya." Kalbim acıdı. Arkamı dönüp boş otoparkta duran aile arabamıza baktım. "Pekâlâ, yine de teşekkürler."

Başını sallayınca basamakları inmeye başladım. "Poppy?"

Arkamı döndüğümde ışık onun üzerinde öyle parlıyordu ki gözlerim kamaştı. Bana gösterdiği nezaket onu azize gibi gösteriyordu. Sanki bana gösterdiği karşılıksız sabır ona parlak bir azize halesi kazandırmıştı.

"Cuma günleri," dedi yavaşça, "Öğretmenler genelde Birdies'e gider. Âdet gibi bir şey." Hareket edince ışık onunla göz göze gelmeme izin verecek kadar dağıldı. "Daha gitmediyse, orada olabilir."

"Teşekkürler, Sarah."

"Rica ederim. Alex Nilsen'i piyasadan alarak insanlığa iyilik yapıyorsun."

Güldüm ama mideme kurşun yemiş gibiydim. "İstediğinin bu olduğundan emin değilim."

Omuz silkti. "Olmayabilir," dedi. "Ama çoğumuz da sahip olamama ihtimali yüzünden ne istediğimizi sormaya bile korkuyoruz. 'Milenyal bıkkınlık' hakkındaki makaleyi oku." Şaşkınlıktan bir kahkaha patlatıp boğazımı temizledim.

"Ne akılda kalıcı bir isim."

"Evet," dedi. "Neyse. İyi şanslar."

Birdies, okulun karşısındaki sokaktaydı ve iki dakikalık araba yolculuğunda yeni plan yapacak vaktim yoktu.

Bütün uçuş boyunca, konuşmamızı bir sınıfta baş başa olacağımızı düşünerek kurgulamıştım, öğretmenlerle dolu

bir barda değil. Bazılarının öğrencisi olmuştum, bazılarının derslerini ekmiştim. East Linfield Lisesi'nin floresan ışıklı koridorlarından daha sert yargıladığım bir yer varsa, o da şimdi girdiğim parlak neon BUDWEISER işaretiyle dolu karanlık, kalabalık bardı.

Bir anda, gün ışığı dışarıda kaldı ve loş ortama uyum sağlarken rengârenk noktalar gözlerimin önünde dans etti. Radyoda bir Rolling Stones şarkısı çalıyordu ve saat daha öğleden sonra üç olmasına rağmen bar, Sarah'nın kılık kıyafetinden farklı olarak, memur gibi hâkî pantolonlar, gömlekler, tek renk pamuklu elbiseler giymiş insanlarla doluydu. Duvarlarda golf temalı süslemeler vardı: golf sopaları, yeşil golf çimi ve golfçülerin golf sahalarında çekilmiş çerçeveli fotoğrafları.

Illinois'de Normal adında bir şehir olduğunu biliyordum, ama sanırım bu olgu evrenin şu kırsal köşesini açıklamıyordu.

Sesi sonuna dek açılmış duvara monte televizyonlar, arka planda cızırtılı bir radyo vardı, yüksek taburelerden ve dar dikdörtgen masalardan arkadaş gruplarının yüksek sesli sohbetleri ve kahkahaları yükseliyordu.

Sonra onu gördüm.

Çoğu kişiden daha uzun, hepsinden daha sessizdi, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve botları sandalyesinin metal basamağına dayalı, öne doğru eğilmiş telefonunun ekranını kaydırıyordu. Kalbim ağzıma geldi, kalp tadı alıyordum: metalikti, sıcaktı ve fazla hızlı atıyordu.

Onca yolu teptikten sonra bile kaçmak isteyen (büyükçe) bir parçam vardı ama tam o sırada kapı gıcırdayarak açılınca Alex başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Birbirimize baktık. Sanırım onun kadar şaşkın görünüyordum, sanki onun burada olduğuna dair tüyo almamış gibiydim. Kendimi ona doğru birkaç adım atmaya zorladım ve masanın yanında durdum. Masadaki diğer öğret-

menler teker teker biralarından, şaraplarından, votka toniklerinden kafalarını kaldırıp varlığıma bir anlam vermeye çalıştılar.

Alex neredeyse sessizce, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Konuşmasını bekledim. Sustu.

Bordo balıkçı yaka kazaklı yaşlı bir kadın, "Arkadaşın kim?" diye sordu. Onun Delallo olduğunu düşündüm ve hâlâ boynunda duran ELHS yaka kartından adının hakikaten de Delallo olduğunu öğrendim.

"Şey..." Alex'in sesi kesildi. Sandalyesinden kalkıp tekrar, "Merhaba," dedi.

Masanın geri kalanı huzursuzca bakıştı ve bizi mümkün olduğunca yalnız bırakmak için, ki şu an bu imkânsızdı, sandalyelerini çevirip sırtlarını döndüler, ancak Delallo'nun bir kulağının bizde olduğunu fark ettim.

"Okula geldim," dedim.

"Peki."

"Planım buydu." Trafik konisi gibi giyindiğime pişman, terli avuçlarımı turuncu polyester pantolonuma sildim. "Okula gidecektim, çünkü bu dünyada beni oraya götürebilecek bir şey varsa, o da sensin, bilmeni istedim."

Gözleri tekrar öğretmenler masasını taradı. Konuşmam şimdilik onu rahatlatıyormuş gibi görünmüyordu. Bana baktı, sonra solumdaki boşluğa doğru gözlerini kaçırdı. "Evet, oradan gerçekten nefret ettiğini biliyorum," diye mırıldandı.

"Evet. Orada çok kötü anılarım var ama oraya gitmek ve sana şunu söylemek istedim... Senin için her yere gidebilirim, Alex."

"Poppy," dedi biraz iç çeker, biraz yalvarır gibi.

"Hayır, bekle. Yüzde elli şansım olduğunu biliyorum ve gerisini söylemeye bile cesaretim neredeyse yok ama Alex,

söylemek zorundayım bu yüzden kalbimi kıracaksan da önce sonuna kadar dinle. Cesaretimi kaybetmeden konuşmama izin ver."

Dudakları bir an aralandı, yeşil-altın gözleri fırtınalı nehirler gibi, vahşi ve aceleciydi. Ağzını tekrar kapatıp başını salladı.

Sisten dibi görünmeyen bir uçurumdan atlıyormuş gibi hissederek devam ettim.

"Blogumu severdim," dedim. "Hem de çok ve bunun seyahat etmeyi sevdiğim için olduğunu düşünürdüm - ki onu da seviyorum. Ama son birkaç yılda her şey değişti. Mutlu değildim. Gezmek başka türlü hissettiriyordu. Belki de sana her şeyi düzeltebilecek bir yara bandıymışsın veya bana dopamin salgılatıp yeni bir pencere açacak bir mesire yeriymişsin gibi davrandığımı söylediğinde haklıydın."

Bana bakamıyordu ve sözler kendine ait olsa bile, bunları onaylayarak onu canlı canlı yiyormuşum gibi hissediyordum.

"Terapiye başladım," diye devam etmeye çalıştım. "Neden artık kadar farklı hissettiğimi anlamaya çalışırken o zamanki ve şimdiki hayatım arasındaki tüm farklılıkları listeledim. Fark sadece sen değildin. Tabii en büyüğü sensin. O gezilerin bazılarında vardın, bazılarında yoktun ama tek değişiklik bu değildi. Yaptığımız tüm o geziler, onlarla ilgili en iyi şey -hepsini seninle yapmaktan başka- insanlardı."

Sözlerimi tartarken gözlerini kıstı.

"Yeni insanlarla tanışmayı sevdim. Kendimi ilgi çekici, bir yere ait hissetmeyi sevdim. Burada büyürken çok yalnızdım ve her zaman bende bir sorun varmış gibi hissettim. Başka bir yerde işlerin farklı olacağını söyledim. Benim gibi başkaları da olacaktı."

"Bunu biliyorum" dedi. "Buradan nefret ettiğini biliyorum, Poppy."

"Evet," dedim. "Nefret ettim ve kaçtım. Chicago işe yaramadığında oradan da ayrıldım. Ancak seyahat etmeye başladığımda çok daha iyi hissetmeye başladım. İnsanlarla tanıştım ve - bilmiyorum ve duygusal yük veya gelecek kaygısı olmadan insanlara açılmak, arkadaş edinmek çok daha kolay geldi. Kulağa zavallıca geldiğini biliyorum ama yaşadıklarımız yalnızlığımı giderdi. Bunlar bana insanların sevebileceği biri olduğumu hissettirdi. Sonra R+R'da işe girdim ve yolculuklar değişti; insanlar değişti. Sadece şefler ve otel yöneticileriyle tanıştım, övgü yazısı isteyen insanlarla. Harika gezilere çıkıp eve kendimi bomboş hissederek gelirdim. Nedenini şimdi anlıyorum, kimseyle bağlantı kurmadığım içindi."

"Anlamana sevindim," dedi Alex. "Mutlu olman çok güzel."

"Ama olay şu," dedim. "İşimi bırakıp bloğa tekrar başlasam, yeni Bucklar, Litalar ve Mathildelerle tanışsam da bu beni mutlu etmeyecek. O insanlara ihtiyacım vardı çünkü kendimi yalnız hissediyordum. Ait olacak bir yer bulmak için buradan yüzlerce kilometre uzağa kaçmam gerektiğini düşünüyordum. Hayatım boyunca ailem hariç herkesin beni yeterince tanıdığında benden soğuyacağını düşündüm. En güvenli liman, yabancılarla kısa süreli ilişkiler kurmaktı. Sahip olabileceğimi düşündüğüm tek şey buydu."

"Bir de sen vardın." Sesim titredi. Kendimi toparlayıp duruşumu dikleştirdim. "Seni o kadar çok seviyorum ki on iki yılımı aramıza olabildiğince fazla mesafe koyarak geçirdim. Taşındım. Seyahat ettim. Başka insanlarla çıktım. Sürekli Sarah hakkında konuşuyordum çünkü ona âşık olduğunu biliyordum ve böylesi daha güvenli geliyordu. Çünkü reddini kaldırabileceğim son kişi sendin. Artık bunu biliyorum. Beni bu çöküşten kurtaracak şeyin seyahat, yeni bir iş veya başka su taksisi kaptanlarıyla tanışmak olmadı-

ğını biliyorum. Bunlar senden kaçmak demek ve artık bunu yapmak istemiyorum.

Seni seviyorum, Alex Nilsen. Bana gerçek bir şans vermesen bile, seni her zaman seveceğim. Linfield'a geri dönmekten korkuyorum çünkü burayı sevip sevmeyeceğimi, sıkılıp sıkılmayacağımı veya herhangi bir arkadaş edinip edinemeyeceğimi bilmiyorum, üstelik beni değersiz hissettiren insanları haklı çıkaracağımdan korkuyorum.

New York'ta kalmak istiyorum. Orayı seviyorum ve senin de seveceğini düşünüyorum, ama bana senin için nelerden vazgeçerim diye sorarsan cevap açık: her şeyden. Bütün bu dünyada senin için bırakmaya hazır olmadığım hiçbir şey yok. East Linfield Lisesi'ne gideceğim -sadece bugünü kastetmiyorum. Eğer burada kalmak istersen, seninle lanet olası lise basketbol maçlarına gidip üzerinde oyuncuların isimleri olan tişörtler giyer, oyuncuların isimlerini öğrenirim, uydurmam bile. Babanın evinde diyet içecekler içer, küfretmemek, seks hayatı hakkında konuşmamak için elimden gelenin en iyisini yaparım. Betty'nin evinde yeğenlerine bakar, duvar kâğıdını değiştirmene yardım ederim! Duvar kâğıdını değiştirmekten nasıl nefret ederim bilirsin!"

"Sen benim için bir tatil veya kariyer bunalımımın ilacı değilsin ama kriz hâlinde, mutsuz veya hastayken yanımda olmasını en çok istediğim kişisin. Ben mutluyken de beni çok daha mutlu ediyorsun. Hâlâ çözmem gereken çok şey var ama bildiğim tek şey, sen nerede olursan ol, ait olduğum yer orası. Benim yerim senin yanın. Nasıl hissedersem hissedeyim, seni yanımda istiyorum. Üstelik hislerimin karşılıklı olduğunu düşünüyorum."

Nefes nefese bitirdim. Alex gergin görünüyordu ama ne düşündüğünü anlamadım. Sessizliğini bozmadı ve sessizlik (Radyoda Pink Floyd çalmaya başladı ve televizyonlardan birinde haber spikeri spor haberlerini veriyordu.) halı gibi

açılıp uzamaya başladı, ben kendimi karanlık, biradan vıcık vıcık olmuş bir malikânenin öbür yanındaymışım gibi hissedene dek.

"Bir şey daha var." Çantamdan telefonumu çıkardım, o fotoğrafı bulup telefonu ona uzattım. Telefonu almadan ekrandaki resme baktı.

"Bu ne?" dedi yumuşak bir sesle.

"Bu," dedim, "Palm Springs'ten döndüğümden beri yaşatmayı başardığım bir ev bitkisi."

Sessizce güldü.

"Paşa kılıcı," dedim. "Bu bitkiyi öldürmek son derece zor. Muhtemelen elektrikli testereyle kessen bana mısın demez. Ne var ki en uzun süre canlı tutmayı başardığım şey bu ve bunu görmeni istedim. Öyle işte. Ciddiyim."

Hiçbir şey söylemeden başını salladı ve telefonumu çantama geri koydum.

"Bu kadar," dedim, biraz şaşkınlıkla. "Ben diyeceğimi dedim, artık konuşabilirsin."

Ağzının kenarı kıvrıldı, ama gülümsemesi kalıcı olmadı. Oradayken bile gerginliğini bastıramıyordu üstelik.

"Poppy." Adım ilk kez kulağıma böyle kötü geliyordu.

"Alex."

Ellerini kalçasına koydu ve sağa sola bakındı ama tek dikkat çekici şey sahte çim kaplı duvar ve ponpon golf şapkalı birinin solmuş fotoğrafıydı. Tekrar dönüp bana baktığında gözlerinde yaşlar olsa da onların düşmelerine izin vermeyeceğini hemen anladım. Bu, tipik, bastırılmış Alex Nilsen'di.

Bir çölde açlıktan ölürken yanlış kişi ona bir bardak su uzatırsa kibarca başını sallar ve hayır, teşekkürler derdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Her şeyi söyleyebilirsin. Ne istersen."

İçini çekip yere baktı. Kısacık bir an göz göze geldik.

"Senin için ne hissettiğimi biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle, itiraf etse bile, bu hâlâ bir tür sırmış gibi.

"Evet." Kalbim çarpmaya başladı. Sanırım başarılı oldum. Düşüncesiz davranışlarımla onu ne kadar incittiğimi biliyordum. Belki onu tam olarak anlamıyordum ama kendimi bile zar zor anlamaya başladım, bu yüzden bu çok da şaşırtıcı değildi.

Şimdi o yutkundu ve çene kasları gölgede dans etti. "Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum," diye yanıtladı. "Beni korkuttun. Seninleyken çok hızlı gidiyorum. Bir an öpüşüyoruz ve sonra torunlarımıza ne isim verileceğini düşünüyorum. Bu mantıklı değil. Yani, bize bir bak. Saçma sapan bir ikili. Bunu da hep biliyorduk, Poppy."

Kalbim buz kesti, kanım sanki dondu.

Kalbimle birlikte ikiye bölündüm.

Şimdi ismini yalvarma gibi, dua gibi söyleme sırası bendeydi. "Alex." Sesim boğuktu. "Ne diyorsun sen?"

Gözlerini yere indirip alt dudağını kemirdi. "Bir şeyden vazgeçmeni istemiyorum. Sadece düzgün bir çift olalım istiyorum ama oluyor. Tekrar yıkılmak istemiyorum."

Başımı uzun uzun salladım. Tekrar tekrar kabul etmekten vazgeçemiyordum. Çünkü tam da böyle hissediyordum: hayatımın geri kalanını Alex'in beni benim onu sevdiğim gibi sevemeyeceğini kabul ederek geçirmek zorunda kalacaktım.

"Tamam," diye fısıldadım.

Hiçbir şey demedi.

Tekrar, "Tamam," dedim. Ağlamak üzere olduğumu anlayınca gözlerimi kaçırdım. Beni bu yüzden teselli etmesini istemiyordum. Kuyruğumu dik tutmaya çalışarak kapıya gittim, başım dik, omurgam sağlamdı.

Eşiğe vardığımda kendimi tutamayıp arkama baktım.

Alex onu bıraktığım yerde donmuş durumdaydı ve bu

beni öldürecek olsa bile şu anda dürüst olmak zorundaydım. Geri alamayacağım bir şey söylemeliydim, ondan kaçmayı ve kendimi ondan saklamayı bırakmalıydım.

"Sana açıldığıma pişman değilim," dedim. "Her şeyden vazgeçeceğimi, senin için her şeyi riske atacağımı söyledim ve ciddiydim." Canımı bile verirdim.

"Seni seviyorum, Alex. Söylemesem olmazdı."

Ancak otoparkta parlak gün ışığına çıkınca ağlamaya başladım.

36

Bu Yaz

Göğsüm hırıltıyla inip kalkıyordu, otoparkta yürürken sanki paramparça olmuştum.

Hıçkırıklar ciğerlerime bıçaklar saplarken bir elimi ağzıma bastırmış ağlıyordum.

Gitmek de zordu kalmak da. Annemlerin arabasına zar zor vardım, kaportaya yaslandım ve başımı eğip korkunç sesler çıkartarak, sümüklerimi saçarak mavi gök, pofuduk bulut kümeleri, otoparkın etrafındaki ağaçlar ve tüm dünya bulanık bir renk karmaşasına dönene dek ağladım.

Sonra kulağıma meltemin ve mesafenin birazcık dağıttığı bir ses geldi, arkamdan geliyordu, belli ki onun sesiydi ama dönüp bakmak istemiyordum.

Ona bakarsam tamamen dağılacaktım, kalbim tamamen kırılacaktı, ne var ki ısrarla sesleniyordu: "Poppy!"

Duygularımı bastırıyordum. Yok saymak için değil tabii. İnkâr da edemezdim, çünkü ne yaşadığını kesinlikle bilmek ve duygularını en saf hâliyle yaşamak iyi bile hissettiriyordu. Bastırıyordum çünkü bunlar benim duygularımdı, onun değil. Her zaman yaptığı gibi gelip ceremesini çekmesine gerek yoktu.

Ellerimle gözlerimi silip asfaltta bana yaklaşan ayak seslerini dinlerken normal davranmaya çalıştım. O hızını kesip

son adımlarını kararlı ama sakin bir şekilde atıp durunca dönüp ona baktım. Arabayla onun arasında duruyordum. Konuşmadan önce biraz bekledik ve soluklanmaya vakit bulduk.

Bir an daha sessizlik oldu ve, "Ben de terapiste gitmeye başladım," dedi.

Sırf bunu söylemek için beni kovalaması gülünçtü. "Aferin." Elimle yüzümü sildim.

"Diyor ki..." Elini saçına götürdü. "Mutlu olmaktan korkuyormuşum."

İçimden bir ses, Neden bunu bana söylüyor, derken diğeri, Umarım şimdi susmaz, diyordu. Sonsuza dek bu konuşmayı sürdürelim. Tıpkı mesajlar ve telefon konuşmalarının yıllarımızı alması gibi bu konuşma da tüm hayatımızı alabilirdi.

Boğazımı temizledim. "Öyle mi?"

Bana uzun uzun bakıp başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Uçağa atlayıp New York'a, yanına gelsem çok mutlu olurdum. Senle olduğum her yerde mutlu olurdum."

Dünya yine bulanık bir renk cümbüşü hâline geldi. Gözyaşlarım akıyordu.

"Bunu da çok istiyorum. Sana hislerimi açmadığım, bilsen seni kaybedeceğimi veya çok farklı olduğumuzu düşünüp korktuğum için çok pişmanım. Seninle mutlu olmak istiyorum ama olacaklardan korkuyorum." Sesi çatlıyordu.

"Benim sıkıcı olduğumu düşünürsün veya başkasını bulursun diye korkuyorum. Veya mutsuz olup da elin kolun bağlı kalırsın diye. Seni bu kadar sevip ayrılmak zorunda kalmaktan korkuyorum. Ya ölürsen ve dünya kararırsa? Ölürsen beni yataktan hiçbir güç çıkaramaz. Ya çocuklarımız olur da muhteşem anneleri ölüverirse? Ben onlara bakamazsam? Ne olacak o zaman?"

Gözlerindeki nemi eliyle sildi.

"Alex," diye fısıldadım. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Geçmiş acıları silemez veya onların tekrar ya-

şanmayacağının garantisini veremezdim ama kendimce gerçeği söyleyebilirdim: "Bunları yaşadın zaten. Sevdiğin birini kaybettin ama yatağa düşmedin ve sevdiğin herkese sahip çıktın. Onları seviyorsun, onlar da seni seviyor. Bunun üstesinden geldin. Sevdiğin birini kaybedince dünyanın sonu gelmedi."

"Biliyorum, yalnızca..." Sesi kesildi ve geniş omuzları çöktü. "Korkuyorum."

Ellerini neredeyse içgüdüsel olarak tutup ona sarıldım. Elini benimkine kenetleyip onu kendime çekmeme izin verdi. "O zaman gemilere cinsiyet atanmasına duyduğumuz nefret hariç bir ortak noktamız var en azından," diye fısıldadım. "Birbirimizi sevmek korkunç."

Burnunu çeke çeke gülüp yüzümü avucunun içine aldı, benimle senkronize nefes alıyordu, göğsümüz aynı anda inip kalkıyordu. Sanki aynı denizin dalgası gibiydik. Alnını alnıma dayadı. "Sensiz yapamam," dedi ve ben sanki kaçmasın diye gömleğinin yakasına yapışınca gülümseyerek, "Minik savaşçı," diye fısıldadı.

Gözlerini açtı. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu, neredeyse canım yanacaktı. Onu çok seviyordum. Onu dünkünden çok seviyordum ve yarın daha da çok sevecektim çünkü her parçası bana sevecek başka bir neden sunuyordu.

Kollarını sırtıma doladı, nemli gözleri öyle duru ve açıktı ki içine atlayıp düşüncelerinde yüzerek gezegenin en sevdiğim beyninde gezecektim sanki.

Elini saçıma götürüp ensemdeki tutamı düzeltti. Yüzümde dolaşan gözlerinde çok güzel, kendine has bir ifade vardı. "Öylesin tabii."

"Savaşçı mı?"

"Evimsin," dedi ve beni öptü.

İkimiz de birbirimizin eviydik.

Sonsöz

Şehri otobüsle turluyoruz. Birbirinin aynısı "I love NY" tişörtlerimiz ve şapkalarımız var. Dürbünümüzle yoldan geçen ünlü görünümlü herkesi gözetliyoruz.

Şimdiye dek Judy Dench'i, Denzel Washington'ı ve genç Jimmy Stewart'ı gördük. Turumuza Özgürlük Heykeli'ne vapurla gitmek de dahil. Heykele varınca orta yaşlı bir kadından fotoğrafımızı çekmesini rica ediyoruz. Güneş gözümüze girerken rüzgâr saçlarımızı dağıtıyor.

Tatlı tatlı, "Nerelisiniz?" diye soruyor.

Alex, "Buralıyız," derken ben, "Ohio," diyorum.

Turun yarısında kaçıp Meg Ryan ve Tom Hanks'in *Mesajınız Var* filminde oturduğu Cafe Lalo'ya gidiyoruz. Hava soğuk, şehrin sokakları pembe beyaz bahar çiçekleriyle bir başka görünüyor, kahvelerimizi yudumlarken şehrin güzelliğini izliyoruz. O beş aydır burada tam zamanlı çalışıyor. Güz dönemi bittiğinde bahar için uzun dönemli bir sözleşmeli öğretmenlik pozisyonu buldu.

Sıradan hayatın sonsuz bir tatil gibi hissettireceğini bilemezdim.

Tabii hep böyle olmuyor. Hafta sonları Alex genelde yazı yazıyor, sınavları okuyor veya okul işleriyle uğraşıyor ve hafta içleri birbirimizi ancak uyku sersemi bir öpücük alacak kadar görüyoruz (Bazen öyle çabuk uykuya dönüyorum ki bunu hatırlamıyorum bile). Alex'in bekletmeden yıkamakta ısrar ettiği çamaşır, bulaşık, dişçi randevuları ve kaybolan metro kartlarımız var.

Ayrıca her gün sevdiğim adam hakkında yeni şeyler keşfetmek de var.

Mesela Alex sarılarak uyuyamıyor. Herkesin kendi tarafında uyuması gerekiyor ama gece ilerledikçe yatakta yayılıyor. Kolları ve bacakları yüzünden sıcaklayınca onu yatağın öbür yanına ittiriyorum.

Çok sinir bozucu ama ferahlayınca karanlıkta gülümsüyorum. Her gece en sevdiğim insanın yanında uyuyacak kadar şanslıyım. Sıcaklatsa bile.

Ara sıra mutfakta yemek yaparken dans ediyoruz. Romantik dans değil tabii, biz diğerleri gibi değiliz sonuçta, ama ilkokul çocukları gibi başımız dönene, gözümüzden yaş gelene kadar müzik eşliğinde hoplayıp zıplıyoruz. Bazen birbirimizin dans videolarını çekip David ve Tham'e veya Prince ve Parker'a yolluyoruz.

Benim kardeşlerim de kendi dans videolarıyla karşılık veriyor.

David bazen, Siz ucubeleri seviyorum veya Kurtlu baklanın kör alıcısı olur işte, diye cevap veriyor.

Mutluyuz, mutsuz olduğumuzda bile en azından birlikteyiz.

Turist taklidimizin son durağı Times Meydanı. En kötüsünü en sona sakladık ama Alex bunu geçmesi gereken bir sınav olarak görüp gitmekte ısrar ediyor.

"Orada da beni sevmekten vazgeçmezsen gerçekten bana âşıksın," diyor.

"Alex, seni Times Meydanı'nda da sahafta da severim."

Metrodan çıkarken elimi tutuyor. Sevgiden değil (hâlâ toplum içinde sevgi göstermeye bayılmıyor) birazdan arasına karışacağımız çılgın kalabalık arasında kaybolma korkusundan olmalı.

Parlak ışıklar, gümüşe boyalı sokak sanatçıları ve turistlerle dolu meydana tam üç dakika dayanabiliyoruz. Kaygılı göründüğümüz çirkin *selfie*ler çekmek için yeterli bir vakit. Sonra yettiğine karar verip metroya geri dönüyoruz.

Eve -evimize- varınca Alex ayakkabılarını çıkarıp paspasa (paspasımız da var, yetişkiniz), benimkilerin yanına koyuyor.

Yeni işim için yazacağım makaleyi yarın sabaha dek bitirmem lazım. Swapna'ya ayrılacağımı söylemeye korkuyordum ama hiç kızmadı. Hatta bana sarılıp (sanki Beyoncé'ye sarılmış gibi hissettim) evimize kocaman bir şişe şampanya yollattı. Gönderdiği notta şöyle yazıyordu:

Köşen için tebrikler Poppy, başarılı olacağını biliyordum. Swapna.

Başarılı mıyım bilemiyorum, ancak yeni işim için yeni yerler görmeyeceğim, ne var ki eskisinden çok da farklı olmayacak. New York'taki restoranları, barları, galerileri, dondurmacıları inceleyeceğim.

New York'ta tanıştığım insanlar da farklı olacak, daha insan odaklı yaklaşacağım. Şehrimi onu sevenlerin gözünden inceleyeceğim, biriyle en sevdiği yerlerde bir gün geçireceğim ve o yerlerin neden özel olduğunu öğreneceğim.

İlk yazım Brooklyn'deki eski moda bir bovling salonuyla ilgili. Ben mekânı incelerken Alex de geldi. Orada altın rengi topu ve eldivenleri, kır saçıyla Dolores'i görünce ondan bir şeyler öğrenebileceğimi anladım. Bir kova bira, uzun sohbet ve bovling dersinden sonra yazı için gereken her şeyi biriktirmiştim. Yine de neredeyse gece yarısına dek bir sosisli dükkânında takıldık.

Yazı neredeyse bitti, birkaç rötuş gerek ama sabahı bekleyebilir. İş günü beni çok yordu ve Alex'e sarılıp yatmak istiyorum.

Bana sarılıp beni kendine çekerek, "Evde olmak güzel," diyor.

Ellerimi tişörtünün içine sokup tüm gün bu ânı beklemiş gibi onu öpüyorum. "Ev en sevdiğim yer," diyorum.

Sırtımı duvara yaslayıp, "Benim de," diyor.

Önümüzdeki yaz tatile gideceğiz. Dört gün Norveç'te, dört gün İsveç'te kalacağız. Buzdan otel yok. (Bir öğretmen ve bir yazar maaşıyla buna para yetiştiremeyiz.)

Rachel'a bitkileri sulasın diye bir anahtar bırakacağım. İsveç'ten sonra Alex'in yaz tatilinin kalanı için Linfield'a gideceğiz.

Betty'nin evinde kalacağız. O tadilat yaparken, ben de yerde oturup çikolata yiyeceğim ve onu utandırmanın yeni yollarını bulacağım. Duvar kâğıdını söküp yeni renkler seçeceğiz. Akşam yemeğinde babasıyla, kardeşleri ve yeğenleriyle oturup diyet kola içeceğiz. Ailemle bahçede oturup Wright Ailesi Araba Mezarlığına bakacağız. New York'ta tutunmaya çalıştığımız gibi memlekette de tutunmaya çalışacağız. Nerede ne yapmak istediğimizi düşüneceğiz.

Ama ne hissedeceğimi biliyorum.

O neredeyse orası en sevdiğim yer olacak.

"Ne?" diyor gülerek. "Neye bakıyorsun?"

"Sen çok..." Başımı sallayıp hislerimi anlatacak bir kelime seçmeye çalışıyorum. "Çok uzunsun."

Gülümsemesi geniş, içten. Çıplak Alex'i görüyorum. "Ben de seni seviyorum, Poppy Wright."

Ertesi sabah sevgimiz biraz daha artacak, sonra biraz daha.

Zor günlerde bile birbirimizin yanında olacağız, tamamen bilindiğimiz, kabul gördüğümüz yerde, tüm kalbimizle sevdiğimiz insanın yanında. On iki yıllık tatillerde tanıdığım tüm Alex'lerle birlikteyim ve hayatın tek amacı mutluluk değilse de şimdi çok mutluyum. Hem de çok.

Teşekkür

Bu kitabın varlığını borçlu olduğu pek çok işi var. En başta Parker Peevyhouse'a teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımın ne olacağını seninle telefonda konuşurken buldum. O konuşma olmasa bu kitap da olmazdı. Teşekkür ederim, dostum.

Muhteşem editörlerim Amanda Bergeron ve Sareer Khader'e de teşekkür ederim. İşinizin benim için ifade ettiği önemi anlatmaya kelimeler yetmez. Sayenizde yalnızca bir kitabı değil, doğru kitabı buldum, pek çok yazar bunu ancak rüyasında görebilir. İşimin mülkiyetini ve kontrolünü paylaşmak zor olsa da emin ellerde olduğumu biliyordum. Benim ve yazarlığımın sınırlarını zorlayarak muhteşem bir ekip yarattığınız için teşekkür ederim.

Jessica Mangicaro, Dache Rogers ve Danielle Keir'e çok teşekkürler. Siz olmasanız bu kitabı kimsenin okuyacağını sanmıyorum, bu yüzden kitaplarımın reklamını yapmak konusunda tüm tutku ve yeteneklerinizi kullandığınız için size minnettarım. Her şeyi cilalamayı başarıyorsunuz.

Claire Zion, Cindy Hwang, Lindsey Tulloch, Sheila Moody, Andrea Monagle, Jessica McDonnell, Anthony Ramondo, Sandra Chiu, Jeanne-Marie Hudson, Craig Burke, Christine Ball ve Ivan Held dahil Berkeley'deki diğer herkese de bana ve kitaplarıma sıcak bir kucak açtığı için teşekkürler. Her gün sizinle çalıştığım için çok şanslıyım.

Harika yayın temsilcim Taylor Haggerty ile birlikte inanılmaz Root Literary ekibine -Holly Rook, Mela-

nie Figueroa, Molly O'Neill- katkıları, çalışkanlıkları ve kibarlıkları için teşekkür ederim. En önemlisi de şampanya için.

En baştan beri bana destek olan Lana Popović Harper, Liz Tingue, ve Marissa Grossman'a teşekkürler.

Sevgili arkadaşlarım Brittany Cavallaro, Jeff Zentner, Riley Redgate, Bethany Morrow, Kerry Kletter, David Arnold, Justin Reynolds, Adriana Mather, Candice Montgomery, Eric Smith, Tehlor Kay Mejia, Anna Breslaw, Dahlia Adler, Jennifer Niven, Kimberly Jones ve Isabel Ibañez'e hayatıma (ve yazarlığıma) yıllardır yaptıkları katkılardan ötürü ne kadar teşekkür etsem azdır.

Hayranı olduğum kitap toplulukları ve yazarların desteğini almak yalnızca şahsi olarak beni memnun etmekle kalmadı, aynı zamanda bu çok sevdiğim işi devam ettirmemi sağlıyor. Ayın Kitabı ekibi ve Siobhan Jones'a ve Ashley Spivey, Zibby Owens, Robin Kall, Vilma Iris, Sarah True, Christina Lauren, Jasmine Guillory, Sally Thorne, Julia Whelan, Amy Reichert, Heather Cocks, Jessica Morgan ve Sarah MacLean'e özel teşekkürlerimi sunuyorum. Kibarlığınız ve cesaretlendirmeniz çıktığım yolda bana destek oldu.

Her zamanki gibi beni oldukça tuhaf ve tuhaf bir şekilde özgüvenli yetiştirdiği için aileme, mutfağa giderken arada gelip kafamı öpen kocama teşekkürler. Harikasınız, sizi hak edecek kimse yok.

Tartışma soruları

1- İlk tanıştıklarında Poppy ve Alex birbirini hiç sevmemişti. Siz de ilk görüşte hoşlanmadığınız biriyle arkadaş oldunuz mu?

2- Tatilde yapıp normalde yapmayacağınız bir şey var mı? Tanınmamak özgürlük getirir mi?

3- Bir hedefinize ulaşıp beklediğiniz tepkiyi vermediğiniz oldu mu?

4- En kötü tatil anınız nedir? En iyisi nedir?

5- Poppy tükenmişlik sendromu yaşıyor. Siz de bunu yaşadınız mı? Nasıl atlattınız?

6- Poppy ile Alex'in hangi tatiline çıkmak isterdiniz? Hangisini istemezdiniz?

7- Küçük şehirde büyüyen Poppy dedikodulardan kurtulmakta zorlanıyor. Siz bu gibi durumlardan nasıl kurtuldunuz?

8- Poppy ve Alex neden uzun süre birbirlerine açılamadılar?

9- Rachel memnuniyet ve amaç hakkında konuştu. Sizin için hangisi önemlidir?

10- Sizce Poppy ve Alex ilişkilerini yürütebilecek mi?

Kitabın Ardından

Harry Sally ile Tanışınca'yı tekrar tekrar izlemeye bayılırım. Nora Ephron'un başyapıtı aklımda kalmadığından değil. Haşa.

Harry'den nefret ettiğimden. Her seferinde. Kendimi, Aklımda böyle berbat biri olduğu kalmamış, derken buluyorum. Ya da, Filmi Sally taşıyor, derken. Birlikte ilk sahnelerinde alaycı, azgın Harry'yi katlanılmaz buluyorum. Sonra Ephron daha yumuşak bir Harry ortaya çıkarıyor. Gerçek Harry, aşkı bilen, Sally'yi ve bizi tavlayan Harry.

Dakikalar ve yıllar içinde Sally ve biz en son beklediğimiz kişiye âşık oluyoruz.

Bu kitaba başlarken aklımda en sevdiğim romantik komedilerden birine saygı duruşunda bulunmak yoktu. Ne var ki belki de Ephron'un üzerimde bıraktığı silinmez iz birbirlerini bir noktaya dek çileden çıkartan karakterlere olan sevgimin tohumlarını attı. İşler sırf onlar değişti diye değişmiyordu, biz de onları zaman içinde tanıyorduk.

Kitaba bu yüzden başladım. Birbirini sevmek şöyle dursun hoşlanmak için bile hiçbir sebebi olmayan karakterler var. Romantik ilişki yaşamaları öyle imkânsız ki önce arkadaş olabiliyorlar. Sonra bu çok derin, çok içten arkadaşlık genlerine işliyor ve kökten değişiyorlar: Poppy ve Alex.

Yüzeysel olarak bakılırsa COVID 19'dan önce yazılan bu romandaki hafta sonu gezileri, kıtalararası uçuşlar şimdi o kadar yaygın değil. Ama Harry (ve Alex) gibi çoğu şeyde yüzey, asıl olan hakkında pek bir şey söylemez.

Bu kitap aslında evle ilgili. Evi bulmak, onda kalmak, kollarını sıkıca eve dolamakla ilgili. İki kişilik bir dünyayla, Venn şemasıyla kurulan bir arkadaşlıkla, sen, ben ve ikisinin mükemmel kesişimi olan bizle ilgili.

Pek çoğumuz bu kitaptaki hayatı karşılayamayacak, asla uçağa atlayıp gezemeyecek, country temalı indirimli otellerde kalamayacak, tekinsiz su taksisi yolculuklarına çıkamayacak olsak bile umarım sihirli bir yolculuk yapmışsınızdır. Umarım okyanus rüzgârını saçınızda hissetmiş, karaoke barında yere dökülmüş biranın kokusunu almışsınızdır. Sonra dönüp eviniz ve sevdikleriniz için şükretmişsinizdir.

Çünkü önemli olan nereye gittiğiniz değil, yol boyunca tanıştıklarınızdır. En önemlisi de kalanlardır.



Emily Henry, ergenler ve yetişkinler için aşk ve aile üzerine yazıyor. Hope College ve New York Center for Art and Media Studies'te yaratıcı yazarlık okudu. Şimdi vaktinin çoğunu Cincinnati, Ohio ve Kentucky'de geçiriyor.

EmilyHenryWrites